

ပဏာနောင် ကာ

ဂမ္ဘီရစား

ပ+ဒု
ဇာတ်သိမ်း

ကျွန်းတုံ ဇာတ်ဝမ်း ရွှေ့ ရောင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေကာလ
အုပ်စု
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

၁၈၂ / ၂၀၀၁ (၂)
၂၂၁ / ၂၀၀၁ (၃)
၂၀၀၄ ပြည့်နှစ်
၄၀၀
၁၀၄ ကျပ်
ဒေါ်မိုးကေနိုင်
ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာရပ်ကွက်၊ ပုလဲမြို့(၃)၊
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဦးလှသိန်း
လှသိန်းဦး-ပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၂/ဒါနလမ်း၊ သာယာကုန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဦးတိုးဝင်း၊ (မြ ၀၂၄၃၁)
နေလရောင် အော်ပီဆက်
၉၆/ခ၊ ၁၁-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ လေလံ

လေလံ ၄ မြို့

ရန် ၂၀၅၄၄

ဝဏ္ဏအောင်

ဂဗ္ဘိရစား

(၀ + ၃ ဇာတ်သိမ်း)

၂ - အုပ်တွဲရ သိုင်းစာစဉ်

လှိုင်စာပေ

အမှတ် ၁၅ / ၁၃၀၊ လမ်း
ထောင်စုရုံး
ရန် ၂၀၇၅၅

ဝတ္ထုအောင်

အလှူအတန်းအတန်းအလှူအတန်းအလှူအတန်းအလှူအတန်းအလှူအတန်းအလှူအတန်း

ဂန္ထီရမ်း

(ဝထမပိုင်)

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ဘောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

နှစ်ပြားတန်ခေး

လုရန်မြို့....

လုရန်မြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့ကြီးဖြစ်သည်။ ကျင်လိသည် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထမ်းကာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသူများ ကြားမှ ဟိုဟိုဒီဒီငေးမောရင်း လှမ်းလာခဲ့လေသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွ တစ်နေရာသို့ရောက်လာလျှင်...

‘မင်းခဏနေဦး’

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ အနက်ရောင်ဝတ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိလှူနှစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လိအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်
ရှိလာကြလေသည်။

ရှေ့စနာက်ညင်ကာ လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျင်လိ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဗျာ’

ဟု မေးလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က....

‘မင်းဟာ ကံ့ကော်လှမ်းကဖြတ်သန်းပြီး ခရီးနှင်လာခဲ့တာ
မဟုတ်လား’

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လိ အံ့သြသွားလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် စတင်ခေးမြန်းလာသူကပင်....

‘ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး
မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ဆီက ခေးတစ်လက်ရလာခဲ့တာ
မဟုတ်လား’

ဟု ထပ်မေးလေသည်။

ကျင်လိက....

‘ဟင်...ဦးတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက....

‘ဘယ်လိုသိသိ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရှုလာတဲ့ခံး ငါ
ကို ပေးစမ်း’

လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းလိုက်သည်။

ကျင်လိ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဦးဟာ ကျွန်တော် အပေါ် မတရားလုပ်သလိုဖြစ်နေပါပြီ’
ဟု ပြောလေသည်။

ထိုလူက....

‘ဟေ့ စကားမရှည်နဲ့၊ မင်းကသားမနာချင်ရင် မင်းရလာ
တဲ့ခံးကို ထုတ်ပေး’

ကျန်တစ်ယောက်က-

‘မင်းက ခားမပေးဘူးဆိုရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်’
ဟု ကြားဝင် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ခက်ထန်သည့်အသွင်ရှိပြီး ရက်စက်ရမည်ကို
ဝန်မလေးသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေသည်။

ကျင်လိသည် ကြောက်ရမည့်အစား မကျေပနပ်ဖြစ်သွား၏။
'ဦးတို့ မတရားမလုပ်ပါနဲ့'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လိထံမှ သူတို့အလိုရှိသောဘေး
ကို လွယ်လင့်တကူ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။
ထို့ကြောင့်....

'ကြာပါတယ်ကွာ၊ ပေးစမ်း'

ဟု ငေါက်ကာ ကျင့်လိ၏ပခုံး၌ချိတ်ထားသော အဝတ်
ထုတ်လေးကို လုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

'ခါ ဘာလုပ်တာလဲ'

ကျင်လိ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

လမ်းပေါ်၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်....

'ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြတာလဲ'

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိ
လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝှေ့ကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ပုံရသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် မကျေပနပ်ဖြစ်သွား၏။

'ဟေ့လူ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့'

'ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာ ကောင်းမယ်'

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
လမ်းပေါ်မှာ မတရားတာကို ကျုပ်လဲက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး'
'ဘာဗျ'

အနက်ရောက်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် ပိုပြီး လှုပ်လှုပ် ရှား
ရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုလူက ဂရုမစိုက်ဘဲ လိကျင်ကိုကြည့်ကာ....

'ညီလေး၊ သူတို့ ညီလေးကို နှောက်ယှက်နေကြတာလား'
ဟု မေးလေသည်။

လိကျင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် နောင်ကြီး'

ထိုလူက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများဘက်သို့ကြည့်ကာ....

'လုရန်မြို့မှာ ထင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
မှတ်ထားပါ၊ ဟိုသူငယ်ကို ဆက်ပြီးမနှောင့်ယှက်ဘဲ အေးအေး
ဆေးဆေး ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တစ်ဖန်....

တစ်ယောက်က ထိုလူကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ လှရန်မြို့က တာဝန်ရှိတဲ့လူတစ်ဦးလားဗျ’

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဟဲ...ဟဲ...မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ လှရန်မြို့ရဲ့ အေးချမ်းသာယာရေးကို မြှီတော်ဝန်နဲ့အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်နေတဲ့ သူဇွေးချိုဟူဆိုတာပေါ့၊ ကြိုက်တဲ့လူကိုမေးကြည့်၊ ကျုပ်အကြောင်း ပြန်ပြောပြကြလိမ့်မယ်’

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ကျင်လိသည် ချိုဟူကို ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

ဦးညွတ်ဝါရဝပြုလိုက်ပြီး....

‘နောင်ကြီးသာ ဝင်ပြီးမကူညီဘူးဆိုရင် ဟိုလူနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိအောင် နှောင့်ယှက်နေမယ်မသိနိုင်ဘူး၊ နောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ချိုဟူက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟင်း...ဟင်း...ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က မတရားမှုတွေကိုမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်တာ ကျုပ်ရဲ့အကျင့်ပဲ၊ သူတို့ဟာ ငါ့ညီဆီက တစ်ခုခု လုယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား’

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ချိုဟူက ကျင်လိကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘နေပါဦး၊ ငါ့ညီက ခရီးဝေးက ရွာခွဲတာထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ငါ့ညီမှာ ငွေများများစားစား ပါမယ်မထင်ဘူး’

ကင်လိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာလည်း ညှိုးနွမ်းသွားလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ မိဘမဲ့ တစ်
ကောင်ကြက် တစ်ယောက်ပါ။ တစ်ရွာမပြောင်း သူ့ကောင်း
မဖြစ်ဆိုသလို အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေဖို့ ဇာတိရပ်ရွာကိုစွန့်ခွာပြီး
ထွက်လာခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ’

ချိုဟူက....

‘ဪ...ငါ့ညီက တစ်ကောင်ကြက်ကိုး၊ နေပါဦး ဟိုလူ
တွေက ငါ့ညီဆီက ဘာများလိုချင်ကြလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက-

‘ခေးတစ်လက် လိုချင်နေကြတာပါ’

‘ခေးတစ်လက် ဟုတ်လား’

ချိုဟူ ချုံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် မေးလေသည်။

ကျင်လိက-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေးတစ်လက်ပါ’

‘ဘယ်လိုခေးမျိုးမို့လဲ၊ ငါ့ညီဟာ သိုင်းသမားတစ်ဦးလား’

ကျင်လိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိုင်းပညာမတတ်ပါ
ဘူး၊ ခေးတစ်လက်ဆိုတာကလည်း လမ်းမှာ မချွေ့လင့်ဘဲ
ရခဲ့တာပါ’

ချိုဟူက....

‘ငါ့ညီခွဲအဖြစ်က စိတ်ဝင်စားစရာတောင် ကောင်းနေပြီ၊
ကဲ...လာ ဟိုရှေ့က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားပြီး
စကားပြောရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’

ကျင်လိ၏လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ် သွားလေသည်။

ကျင်လိလည်း မငြင်းနိုင်ဘဲ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

X X X

နံနက်စာစားချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေလေသည်။

ချီဟူက ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူလိုက်သည်။

သူကပင် ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလေသည်။

စားစရာများကား စုံလင်လှပေသည်။

ကျင်လီမှာ ယခုမှ ဝမ်းဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်မည်အောင် ဆာလောင်လာတော့သည်။

ချီဟူက....

‘စား ညီလေး၊ ဝအောင်သာစား၊ ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လီသည် ချီဟူအား ခင်မင်လာသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲအစ်ကိုကြီး’

ဟု ပြောကာ အားရပါးရစားသောက်လေတော့သည်။

ချီဟူက ကျင်လီအား လိုလေသေးမရှိကျွေးမွေးသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အနည်းငယ်မျှသာ စားလေသည်။

ကျင်လီ စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ....

‘တယ်လိုထဲညီလေး၊ စားလို့ကောင်းရှဲလား’

ဟု မေးလာသည်။

ကျင်လီက....

‘ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အစားအသောက်တွေကို တစ်ခါမှ မစားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရှဲ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ’

ချီဟူ ရယ်မောလေသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာသိုင်းပညာလဲ မတတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားလဲရှိပါတယ်၊ တယ်လိုလုပ်ပြီး လူဆိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတာလဲ’

ကျင်လီက....

‘ကျွန်တော်က လူဆိုးတွေနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ သိလဲမသိပါဘူးဗျာ’

ချီဟူက....

‘သူတို့က ငါ့ညီကို မသိဘူးဆိုရင် ငါ့ညီဆီက ဓားတစ်လက်တောင်းနေကြတာကရော’

‘ဪ ခါက’

‘ငါ့ညီဆီမှာ ဓားတစ်လက်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ကျင်လိက အဝတ်ထုပ်ကလေးထဲမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုဓားမြှောင်သည် ခြောက်လက်မခန့်သာရှိသည့်။

ဓားရိုးလက်ကိုင်မှာ ကြေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး ကြေးညှိတက်နေသည်။

ဓားသွားမှာလည်း သံချေးအထပ်ထပ်တက်နေသည်။

ခံားမြှောင်ဟူ၍လည်း မည်ကားမတ္တမရှိသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ဖြစ်သည်။

ချီဟူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဒီဓားမြှောင်ဟုတ်လား’

ဟု မေးသည်။

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါဟယ် ခင်ဗျာ’

‘သံချေးတက်နေတဲ့ ဒီဓားမြှောင်ဟာ မင်းဟာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခါဖြင့်....’

‘ကျွန်တော် လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ပဲရခဲ့တာပါ’

ချီဟူက....

‘မင်း ဘယ်လိုရခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပြပါလား’

ဟု မေးသည်။

ကျင်လိက....

‘ဒီလိုပါခင်ဗျာ’

ခံားမြှောင်ရလာခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။

* * *

ကံ့ကော်လမ်း၊

ကံ့ကော်လမ်းသည် လူရန်မြို့သို့လာသည့် ဖြတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် ကံ့ကော်လမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။

ဖြတ်လမ်းဆိုသော်လည်း လူသွားလူလာ စည်ကားလျက် ရှိသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် မြို့ငယ် ရွာငယ်များရှိသည်။

ခရီးသည်များ အနားယူ စားသောက်နိုင်သည့် စခန်း များလည်းရှိသည်။

ကျင်လိသည် ကြားစခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်စား သောက်လိုက်သည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ မှီခိုအား ထားရာ အပေါ်စား ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် နွမ်းပါးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုဆိုင်လေးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူက တမင်းနှင့် အသီးအရွက်ကြော်ကို မှာယူစားသောက် နေစဉ်မှာပင် ဖာထေးရာ ဗလပူအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသားအရည် ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ရှိသည်။ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် လူမမာတစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။

အလွန်အမင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံလည်း ရသည်။ သူက သံချေးတက်နေသောခင်းမြောင်တစ်လက်ကိုပေးကာ 'ဒီခင်းမြောင်ကိုယူပါ။ ကျုပ်ကို ကြေးပြားနှစ်ပြားတန် ပေါက်စီတစ်လုံးကျွေးပါ'

ဟု တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြောဆိုနေသည်။

သူ့အား မည်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြပါ။

သူ၏ သံချေးတက်နေသောခင်းမြောင်ကို မည်သူကမှ စိတ် မဝင်စားကြပါ။

ဆိုင်လုလင်များက သူ့အား မောင်းထုတ်ကြသည်။

'အဘိုးကြီး ဆိုင်ထဲမှာ ဘာလာရှုပ်တာလဲ'

'ထွက်သွားစမ်း'

ဟူ၍ အော်ငေါက်မောင်းထုတ်ကြသည်။

အဘိုးအိုမှာ မတတ်သာသည့်အဆုံး ဆိုင်ထဲမှာ ခပ်သုတ် သုတ်လေးထွက်သွားသည်။

ကျင်လိ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

‘အဘ ခဏနေပါဦး’

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

တဖန်....

‘သူ့ ကို ပေါက်စီအစ်လုံးပေးလိုက်ပါ’

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ကြေးပြားနှစ်ပြား ပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က ဘာမှမပြောဘဲ ကြေးပြားနှစ်ပြားကိုယူကာ အဘိုးအိုအား ပေါက်စီပေးလိုက်သည်။

အဘိုးအို ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်’

ပေါက်စီကိုယူကာ ပလုပ်ပသောင်း စားသောက်လိုက်၏

နှစ်ပြားတန် ပေါက်စီသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် တက် တက်စင်ပြောင်သွားသည်။

ကျင်လိက....

‘အဘ နောက်ထပ်ယူဦးလေ’

ဟု ပြောသည်။

အဘိုးအို ပင်သက်ချိုက်ပြီး....

‘တောင်ပါပြီကွယ်၊ မောင်ရင်လေးရှိကျေးဇူးကို ဘယ် တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ရော့ ဟောဒီဇားကို မောင်ရင်လေးယူ ထားလိုက်ပါ’

ပြောပြောဆိုဆို သံချေးတက်နေသောခားမြောင်ကို ကျင် လိအား ပေးလေသည်။

ကျင်လိက....

‘ဟာ....နေပါစေအဘရယ်၊ ကျွန်တော် ယေယျချင်ပါဘူး’

‘ယူပါကွယ် ယူပါ၊ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ရတာပဲလို့ သဘောထား လိုက်ပါကွယ်၊ ဒီခားကို သေသေချာချာသိမ်းထားပါ တစ်နေ့ မင်းအတွက် အကျိုးပေးလာပါလိမ့်မယ်’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

‘အဘ....အဘ’

ကျင်လိက ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း အဘိုးအိုက လှည့် မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတော့သည်။

ကျင်လိက....

‘မဖြစ်သေးပါဘူး’

ဟု ရေရွတ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်လျှင် အဘိုးအိုအား မတွေ့ရတော့ပေ။

အဘိုးအိုမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျင်လိက သံချေးတက်နေသော ဓားအကြောင်းရှင်းပြ၏။

ချီဟူ အံ့ဩသွားသည်။

‘အဲ့ဒီအတိုးအို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား’
ဟု မေးသည်။

ကျင်လိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ခဏတာဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ဒီဓား
မြောင်ကို ကျွန်တော် သိမ်းထားတာက သူနဲ့တွေ့ရင် ပြန်ပေး
ဖို့ပါ’

ချီဟူက....

‘ဒီဓားမြောင်ကို မှီလူနှစ်ယောက်က ဘာကြောင့်လိုချင်
နေရတာလဲ’

ကျင်လိက....

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ သူတို့ကို အခုမှတွေ့ဖူးတာပါ’

ချီဟူက....

‘အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဒီဓားမြောင်မှာ ထူးခြားမှု တစ်
ခုခုရှိနေမယ်ထင်တယ်’

ကျင်လိ သက်ပြင်းချမိသည်။

‘ဒီဓားမြောင်ကို နောင်ကြီးပဲ့ ယူထားပါလားဗျာ’

ဟု ပြောလေသည်။

ချီဟူက....

‘အင်း-ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့
ထိုက်တဲ့ပစ္စည်းမို့ မင်းပဲယူထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊
အန္တရာယ်ကိုတော့ သတိထားပေါ့၊ ဒီဓားမြောင်ကိုမှ လိုချင်
နေတဲ့လူတွေ ရှိနေကြတယ်မဟုတ်လား’

ကျင်လိက-

‘ကျွန်တော် ဆီမှာ ရှိနေရင် အန္တရာယ်များမှာမို့ နောင်
ကြီးပဲ့ ယူထားဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ချီဟူက-

‘ဒါထက် ငါ့ညီက အလုပ်ရှာဖို့ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတာ
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကူညီပါရစေလား’

‘ဗျာ’

ကျင်လိ အံ့ဩသွားသည်။

ချီဟူက-

ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်းသမားပါ။ လောလောဆယ်
ကျုပ်အိမ်မှာနေပြီး အလုပ်ရှာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ
တွေလဲရှိကြပါတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ကျုပ်အကူအညီတောင်းကြည့်
ပါဦးမယ်'

ဟု ပြောသည်။

ကျပ်လီ ဝမ်းသာသွားသည်။

'ဟာ- ဝမ်းသာလို့က်တာဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို
တယ်လို့ပြန်ဆပ်ရမှန်တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ'

ချီဟူက-

'ကဲ-ငါ့ညီ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ကျုပ်နဲ့သာလို့က်
ခဲ့ပေတော့'

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

* * *

ပကောင်းတဲ့နိမိတ်

ချီဟူ၏အိမ်....

ချီဟူ၏အိမ်သည် မြို့အရှေ့ပိုင်း၌ ရှိလေသည်။

ချီဟူသည် အသက် ၃၅-နှစ်ခန့်သာရှိသောသူ ဖြစ်သည်။

သူလည်း တစ်ကောင်ကြက်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏မိဘများကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် သုံးမကုန်နိုင်သော
ဥဒါအမွေများကိုဆက်ခံရင်း တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ချီဟူအား သူ့ငွေလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံး သိ
ထားကြသည့်အပြင် ပကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်သည့်
သိုင်းသမား သူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် အားလုံးကပိုသိကြ၏။

ချီဟူသည် သူငွေသားအဖြစ်ထက် သိုင်သမားဘဝကို ပိုမို
မက်မောသူဖြစ်လေသည်။

သူသည် သူငွေသားတစ်ဦးပမာ နေထိုင်တတ်သူလည်း
မဟုတ်ပါ။

ကန်ဆောင်ပကာသနမထားဘဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေ
တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ မိဘလက်ထက်ကရှိထားသော အိမ်ထောင် ပရိ
ဘောဂ အဆောင်အယောင်ထက် အခြားဘာမျှပိုမရှိပါ။

သူ၏ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးမယ့် အိမ်ဖော်
အနည်းငယ်မျှသာရှိသည်။

ကျင်လိသည် ချီဟူ၏အိမ်ထဲ မဝင်ရဲအောင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ညီလေး...လာ...လာ’

ဟု လက်ဆွဲခေါ်သွားမှ လိုက်သွားသည်။

အိမ်ထဲရောက်လျှင် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို အရင်ဆုံးတွေ့ရ၏။

ချီဟူက....

‘အဘဖိုး၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာနေမယ့်လူပဲ၊ သူ
အတွက် အခန်းတစ်ခန်းပြင်ပေးပါ။ စားစရာကအစ ဘာမှ
လိုလသေးမရှိပါစေနဲ့’

ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ချီဟူ၏အိမ်ထိန်းကြီး ဘတဖုံးဖြစ်၏။

ချီဟူသည် မိတ်ဆွေချားကိုခေါ်လာကာ အိမ်တွင် တစ်လ
ကိုးသီတင်း လက်ခံထားလေ့ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်၏။

ဘတဖုံးသည် ကျင်လိအားပြုံးပြကာ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ရင်လေး’

ဟု ပျူပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ချီဟူက....

‘ညီလေးလိုက်သွားပြီး ခဏအနားယူလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ကျုပ်
တို့ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့’

ဟု ပြောသည်။

‘ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး’

ကျင်လိက အိမ်ထိန်းကြီးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

နေ့စဉ်နိမိတ် အနောက်ဘက်တွင် ဝပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် ချီဟူကခေါ်လိုက်သဖြင့် သီးသန့်အခန်းတစ်ခု
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခန်းတွင်း၌ ချီဟူအပြင် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ပါ
ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမျက်နှာစိမ်းမှာ အသက် ၄၀-ခန့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

စာပေသမားတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုလူသည် သံချေးတက်နေသောခားကိုကိုင်ကာ စစ်ဆေး
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျင်လိရောက်လျှင် ချီဟူက....

‘လာညီလေး၊ မင်းရဲ့ခားက ဘယ်လိုအစွမ်းအစ ရှိတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကို စစ်ဆေးခိုင်းနေရတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်လိက ချီဟူဆွန်ပြုသောထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ချီဟူ၏မိတ်ဆွေ စာပေသမားသည် ခားမြှောင်ကို အမျိုး
မျိုး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ဒီခားက ဘယ်လိုပဲစစ်ဆေးကြည့်ကြည့် ထူးခြားမှု မတွေ့
ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ရှိနေရမယ်ဆိုတာတော့
ကျုပ်ပြောရဲတယ်’

ဟု ဝေဖန်လာသည်။

ချီဟူက....

‘ဘယ်လိုထူးခြားတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်မလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

စာပေသမားက....

‘ကျုပ်က ဟောဒီနေရာကို မသိဘူး။ သိချေးတွေကို
ခြစ်ချပစ်လိုက်ချင်တယ်’

ခားအလယ်ပိုင်းသို့ လက်ညှိုးထောက်ကာ ပြော၏။

ချီဟူက ကျင်လိကိုကြည့်ကာ....

‘ညီလေး၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက....

‘နောင်ကြီးသဘောပါပဲ’

ချီဟူ ကျေနပ်သွားသည်။

သူ၏မိတ်ဆွေ စာပေသမားဘက်လှည့်ကာ....

‘ကဲ...မိတ်ဆွေ၊ စိတ်ကြိုက်သာ စစ်ဆေးပေတော့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စာပေသမားက....

‘ကောင်းပြီ’

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သံစူးကလေးတစ်ချောင်း ထုတ်ယူလိုက်၏။
ခါးသွားပေါ်မှ သံချေးများ သံစူးဖြင့် ခြစ်ချလိုက်သည်။
တဂျစ်တဂျစ်မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မည်းညစ်နေသောခါးရောင်သည် သံရောင်ဖြစ်လာသည်။
တဖြည်းဖြည်း ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

ချီဟူနှင့်ကျင်လိတို့က ဝိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။
စာပေသမားကလည်း ဂရုစိုက်ပြီး သံချေးများကို ခြစ်၏။
တစ်ခဏအကြာတွင်—

‘ဟေ...’

စာပေသမား၏ လျှတ်ခနဲရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချီဟူက—

‘တာဖြစ်လို့လဲဗျ’

ဟု မေးလေသည်။

စာပေသမားက ခါးမြောင်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး—

‘ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခရေပွင့်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသား
လေးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား’
ဟု ညွှန်ပြကာ ပြောသည်။
မှန်ပေသည်။

ခါးသွားပေါ်၌ ခရေပွင့်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသားလေး
တစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ချီဟူက—

‘ဒါက ဘယ်လိုအမှတ်အသားလဲဗျ’

ဟု မေးသည်။

စာပေသမားက—

‘ဒါဟာ ဝေပြည်နယ်က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူစွဲ မျိုးနွယ်တစ်စုရဲ့
အထိမ်းအမှတ်ပဲဖြစ်တယ်’

ဟု ရှင်းပြသည်။

ချီဟူနှင့်ကျင်လိတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
လေသည်။

စာပေသမားသည် အတွေ့အကြုံရှိပြီး ဗဟုသုတကြွယ်ဝလှ
သူဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

စာပေသမားက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလူတွေဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိကြတော့
တယ်။ သူတို့ဟာ ရှေးယခင်ကတော့ ဝေပြည်နယ်မင်းကြီးဆီမှာ
အာဏာပါးကွက်သားတွေအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီး
နောက်ပိုင်းမှာ လူတို့ရဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူအဆကို လက်မခံဘဲ
မောင်းထုတ်လိုက်တာနဲ့ ကစဉ်ကလျားဖြစ်သွားကြတယ်။ သူ
တို့ဟာ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်

သွားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားနည်း
ပါးသွားပြီး နောက်ဆုံး မျိုးနွယ်စုဟစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့တယ်၊ ရှိသေးရင်တောင် လက်ချိုးရေတွက်လို့ရလိမ့်မယ်'

ဟူ၍ ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။

ချီဟူက-

'ဒါဖြင့် ဒီခားမြောင်ဟာ မိစ္ဆာခားမြောင်တစ်လက်လို့
ဆိုရမှာပေါ့'

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

စာပေသမားက....

'ကျုပ်သိသလောက် ပြောရရင် ဝေပြည်နယ်က မိစ္ဆာခို
ဂိုဏ်းဝင်တွေကို မီးနတ်ဂိုဏ်းလို့ လူတွေခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့
ရဲဥွာနုချုပ်ဟာ ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာရှိတယ်၊ မီးနတ်ချုပ်တ
ကို ကိုးကွယ်ပြီး ရွှေဝေရတနာတွေ ဖုဆောင်းထားရှိတယ်၊
မီးနတ်ဂူမှာ တံခါးကုံးပေါက်ရှိတယ်၊ သော့ကိုးချောင်းနဲ့ဖွင့်
ရတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို သိတဲ့လူကတော့ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့
ရတနာသိုက်ကို ရှာနေကြတယ်'

သူက ချီဟူနှင့်ကျင်လီတို့အား ဝေ့ကြည့်ပြီး....

'ခင်ဗျားတို့ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ မီးနတ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်
နေကြပြီထင်တယ်'

ဟု ပြောသည်။

ခားမြောင်လေးကိုလည်း ချီဟူအားပေးလိုက်သည်။

ချီဟူက-

'ညီလေး၊ မင်းရဲ့ခားမြောင်ကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ'

ကျင်လီကို ပေးလေသည်။

ကျင်လီက-

'အစီကိုကြီးပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ'

ချီဟူ လက်မခံပါ။

'မဟုတ်သေးဘူး ညီလေး၊ ဒီခားမြောင်လေးဟာ ညီလေး
ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊
ညီလေးပဲသိမ်းထားလိုက်ပါ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ပြောတဲ့အတိုင်း
ဆိုရင် ဒီခားမြောင်လေးကို အကြောင်းပြုပြီး မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့
အဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်တယ်၊
ဒါဆိုရင် ညီလေးရဲ့ဘဝဟာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်'
ဟု ပြောသည်။

ကျင်လီက မည်သို့ပင်ပေးသော်လည်း ချီဟူက လက်မခံ
သည့်အဆုံး ကျင်လီ ပြန်ယူထားလိုက်ရသည်။

စာပေသမားသည် ချီဟူအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှ ချီဟူက....

‘ညီလေး၊ မင်းဘဝအတွက် ဒီခါးမြောင်လေးစာ အထောက်အကူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားနေမယ့်အစား မီးနတ်ဂူကို တွေ့အောင်ရှာမယ်ဆိုရင် နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ဟု မေးသည်။

ကျင်လိက....

‘မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး အစ်ကိုကြီး’

ဟု ပြောသည်။

ချိုဟူက....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေးရဲ့’

ကျင်လိက....

‘ဒီအကြောင်းတွေကို သိတဲ့လူတွေက သိနေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကို နုကွဲပေးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဘာပစ္စည်းမှမရရင် နေပါစေ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး’

ချိုဟူက-

‘ညီလေး တကယ်ပဲ စိတ်မဝင်စားဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်ကို စိတ်မဝင်စားတာပါ အစ်ကိုကြီး’
ကျင်လိ ခေါင်းခါယမ်းကာ ပြောသည်။

ဒါဖြင့် စိတ်ဝင်စားမယ်လို့တစ်ယောက်ကို ဒီခါးမြောင် ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်ကော’

ချိုဟူက မေးသောအခါ ကျင်လိက ချက်ချင်းသဘောတူ လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး သဘောပါပဲ’

ချိုဟူက-

‘ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို ပေးမယ်ထင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲဗျာ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီး သဘောကျပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်’

ချိုဟူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က ဝမ်းမုကို ပေးလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဝမ်းမုဟာ စောစောက ဒီခါးအကြောင်းရှင်းပြသွားတဲ့ စာပေသမားပေါ့’

ကျင်လိက-

‘ကောင်းပါတယ်လေ၊ သူက ဒီခင်းမြောင်အကြောင်း သိ
ထားတာပဲ၊ သူနဲ့ဆိုရင် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားမှာပေါ့’

ချိုဟူက-

‘ငါ့ညီအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး၊ ကျုပ်က ထိုက်သင့်တဲ့
ခံစားခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

ဟု ကတိပေးသည်။

ကျင်လိကား ထူးဆန်းစွာ ရရှိထားသော ခင်းမြောင်လေး
နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ သဘောမထားပါချေ။

ထိုခင်းမြောင်လေးသည် အန္တရာယ်ပေးမည့် ပစ္စည်းတစ်ခု
ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ထံ၌ မရှိတော့လျှင် ပြီးရော့ဟု သဘော
ထားလိုက်သည်။

ချိုဟူက -

‘ညီလေး မျက်နှာမခကောင်းပါလား၊ ဒီခင်းမြောင်လေး
ဟာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုလို့ ညီလေး ထင်နေ
တာလား’

ဟု မေးသည်။

ကျင်လိကား...

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး’

ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

ချိုဟူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ညီလေးမှားနေပြီ’

‘ဗျာ’

‘ဒီခင်းမြောင်လေးဟာ ကံကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲ၊
ဒီခင်းမြောင်လေးကြောင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရ
တယ်မဟုတ်လား’

ထိုစကား ကြားလျှင် ကျင်လိပြုံးပိုက်မိသည်။

ချိုဟူ၏ စကား မှန်ကန်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချိုဟူက....

‘ကံကောင်းတယ်၊ ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ လူတွေ့ရဲ့အယူအဆ
အစုံပေါ့၊ ကိုယ်က စိတ်ကောင်းကောင်းထားဖို့ပဲလိုပါတယ်၊
ကံ-ညီလေးလဲ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်က ဝမ်းမနဲ့သွား
ရွှေ့လိုက်ဦးမယ်’

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ကျင်လိသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရသည်။

* * *

နေခြည် အားပျော့သွားပြီဖြစ်သည်။

အလင်းရောင် အားနည်းသွားကာ အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးလာသည်။

ကျင်လိသည် ချီဟူ၏အိမ်၌ ခေတ္တနားခိုနေထိုင်ခွင့်ရလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ကျင်လိ ဝမ်းသာမိသည်။

ချီဟူကို အားလည်းကိုး ကျေးဇူးလည်းတင်မိသည်။

ချီဟူ၏ အကူအညီဖြင့် ဘဝသစ်တစ်ခု ထူထောင်နိုင်စေမည် မဟုတ်ပါလား။

ပြတင်းပေါက်အနီး၌ရပ်ကာ ဝင်လုဆဲဆဲ နေလုံးကြီးအကြည့်ရင်း....

'ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ငါတစ်ယောက် ဒီကနေ့နောက်ဆုံးပါပဲ၊ မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ငါ့အတွက် ဘဝသစ်တော့မယ်'

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်၏ကိုးကွယ်မှုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်လိ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ စာပေသမား ဝမ်မုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်လိ အံ့ဩသွားသည်။

'အစ်ကိုကြီးချီဟူဟာ စာပေသမားဆီကို သွားတာပဲ သူကတာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ'

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်....

အိမ်ထိန်းကြီး ဘာဖုံးက ဝမ်မုအား ထွက်တွေ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောဆိုနေကြသော စကားများအရ ဝမ်မုက ချီဟူအား လာရှာကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျင်လိသည် မနေနိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝမ်မုသည် ကျင်လိကို မြင်လျှင်....

'ညီလေး၊ မင်းဆီကစားကော'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက....

'အစ်ကိုကြီးချီဟူကို ပေးလိုက်ပါတယ်၊ သူ့စာ နောင်ကြီးပေးပေးမယ်ဆိုပြီး ယူသွားပါတယ်'

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဝမ်မုက....

'ကျုပ်ဆီကလဲ ရောက်မလာပါလား'
သူက....

'သူ့သွားဘာကြာပြီလား'
'သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ခုလေးတင်ပါပဲ'
အိမ်ထိန်းကြီး ဘာဖုံးက....

'သူဟာ ညနေတိုင်း ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်မှာ အရက်
တစ်ခွက်သောက်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုဝင်နေလို့ လူချင်းလူသွား
တာများလား'
ဟု ဝင်ပြောလာသည်။

ဝမ်မုက....
'ဒါဆို ကျုပ်လိုက်သွားဦးမယ်'

ဟု ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ကျင်လီ မနေနိုင်တော့ပါ။

'ကျွန်တော်လဲ လိုက်မယ်'

ဟု ပြောကာ ပြေးလိုက်သွားသည်။
ဘာဖုံးက ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မမိတော့ချေ။
ကျင်လီမှာ ဝမ်မုနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

နေလုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
နေရောင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အိမ်တိုင်းလိုလိုမီးထွန်း
ညှိလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

မီးရောင်များသည် လမ်းပေါ်သို့တိုင် ဖြာကျနေသည်။
ကျင်လီနှင့်ဝမ်မုတို့သည် ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်
လာကြပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်....
ချီဟူအား မတွေ့ရပါချေ။
ချီဟူသည် အရက်တစ်ခွက်ဝင်သောက်ပြီး မကြာသေးမီကမှ
ထွက်သွားသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။
ဝမ်မုက....

'သူက ကျုပ်အိမ်ကို သွားမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်
ဟု မေးသည်။
ကျင်လီက....

'ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသွားပါတယ်'
ဝမ်မုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ
လမ်းကြားလေးတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

'သူက ဟိုလမ်းကြားလေးက ဖြတ်သွားရမှာပဲ၊ လွှာ....
သွားကြရအောင်'

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ကျင်လိသည် ဝမ်မုနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကြားလေးအတွင်းသို့ ရောက်သွား
သောအခါ လူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားကြရင်း တစ်နေ
ရာသို့အရောက်တွင် ဝမ်မုက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ကျင်လိက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လှမ်းထွက်လိုက်သည်၊
ဝမ်မုက....

‘ငါ့နားထဲမှာ ညည်းတွားသံ ကြားသလားလို့’

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်လိက နားဖောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝဲဘက်တစ်
နေရာမှ ညည်းတွားသံ သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်
ရသည်။

ကျင်လိကောဝမ်မုပါ ထိုညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ် လာရာ
ဆီသို့ အလိုလို လှမ်းသွားမိလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ....

လမ်းဘေး အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ လဲကျနေသူတစ်ယောက်အား
တွေ့လိုက်ရသည်။

ချီဟူ ဖြစ်ကြောင်း ကျင်လိ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး’

အထိတ်တလန့်ခေါ်ကာ ကပျာကယာ ပြေးသွားလိုက်၏။
ဝမ်မုလည်း ပြေးလိုက်လာသည်။

ချီဟူမှာ လမ်းဘေး ဆွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျနေသည်ကို တွေ့
ရသည်။

ကျင်လိထို့ ရောက်ရှိလာချိန်ဝယ် ချီဟူ၏ ညည်းတွားသံ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘တောတ်’

ဝမ်မုက တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ချီဟူ သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား’

ဝမ်မုက....

‘ချီဟူဟာ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဟာ
အလစ်ချောင်း တိုက်ခိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားတာပဲ’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျင်လိသည်အဖြစ်အပျက်ကိုဖော်ပြကြည့်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

မကြာသေးမီကပင် ချီဟူအား အသက်ရှင်လျက်တွေ့ခဲ့ရ
သေးသည်။

ယခုတော့ အသက်ကင်းမဲ့နေပြီ မဟုတ်ပါလား’

ကျင်လိက....

‘ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုကြီးရယ်’

ဟု ညည်းတူးလိုက်သည်။

ဝမ်မုက....

‘သူဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ခားကြောင့် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်မယ်’

ဟု ထင်ကြေးပေးလေသည်။

ကျင်လိက....

‘ဒီခားဟာ လူ့အသက်ထက်ပိုပြီး အဖိုးတန်နေလို့လားဗျာ’

ဟု ခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်မုက....

‘ဒီခားအကြောင်းကို သိလို့လူတွေရှိနေပြီ၊ သူတို့အတွက် တော့ ဒီခားဟာ အသက်ပေါင်းများစွာထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိ နေတာပဲ’

ကျင်လိက....

‘အစ်ကိုကြီးကို တယ်သူက လုပ်ကြံသွားတယ်လို့ ဆင်သလဲ ဟင်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်မုက....

‘မင်းကို ခုကွဲပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်ဝတ်ထား တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘သူ....သူတို့’

ထိုလူများ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကျင်လိမသိပါ။

လူသတ်သမားများကား လွတ်မြောက်သွားကြချေပြီ။

ကျင်လိ အံ့ကြိတ်လိုက်သည့်။

‘ဒီလူတွေကို ဖော်ထုတ်ရမှာပဲ’

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ဝမ်မုက....

‘ကဲ....ချီဟူရဲ့ အလောင်းကို သယ်သွားကြရအောင်၊ ပြီးမှ မြို့တော်ဝန်ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကြတာပေါ့’

ကျင်လိက....

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

သူတို့သည် ချီဟူ၏အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြ၏။

တို့နှစ်ယောက်

ဆယ်ရက်....

ဆယ်ရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် ချီဟူ၏အိမ်၌ သောင်တင်နေမိသည်။

ချီဟူအား ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် ဝမ်းမုနှင့်အတူ မြို့တော်ဝန်ထံသို့ သွားရောက် တိုင်တန်းခဲ့သည်။

မြို့တော်ဝန်ကလည်း ချီဟူလုပ်ကြံခံရမှုအား ဖော်ထုတ်မည် ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက ချီဟူထံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်၍မဖြစ်နိုင်မှန်း သိထားသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးကလည်း....

'မောင်ရင်လေး ဒီမှာဆက်နေလို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်က အိမ်ဖော်တွေကို နေရပ်ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ အိမ် ကိုလည်း သေ့ပိတ်ထားတော့မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်'

ဟု ပြောသည်။

ကျင်လိက....

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားပါတော့မယ်'

နဂိုကမင် ထွက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဘာဖုံး အား နှုတ်ဆက်၍ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ချီဟူသည် သူ့အပေါ် ဖိတ်ကောင်းစေတနာထားခဲ့သူ ဖြစ် ပါသည်။

ထိုကြောင့် လုရန်မြို့မှထွက်သွားကာနီးတွင် ချီဟူ၏အုတ်ဂူ သို့သွားကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျင်လိသည် အသစ်စက်စက်ချီဟူ၏မြေပုံရှေ့၌ ခူးထောက် ချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်။

'အစ်ကိုကြီး၊ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးကြုံရတာ ကျွန်တော်ကြောင့် ပါ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှမေ့ပါဘူး။ လူ

သတ်သမားတွေကိုလဲ ကျွန်တော်အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစား
ဖော်ထုတ်သွားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်'

ဟု တိုင်တည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ခူးထောက်ရာမှထကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

'ဇျောက်'

သစ်ကိုင်းကျိုးသံသဲသဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။
ကျင်လိ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပျာကယာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်း
မကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ
နှစ်ဦး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့အား ခုကွပေးရန် ကြိုးစားခဲ့သူနှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်လိ မဂကျမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

'ခင်....ခင်ဗျားတို့ လူသတ်သမားတွေပဲ'

ဟု တော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ဦးထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကျင်လိအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

သူတို့သည် ကျင်လိ၏လက်တစ်ဖက်စီကို ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

'လွတ်....လွတ်၊ ကျုပ်ကိုလွတ်'

ကျင်လိက ရုန်းသော်လည်း မလွတ်နိုင်ပါချေ။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကျင်လိမလှုပ်နိုင်
အောင် ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်....

ကျန်တစ်ယောက်က ကျင်လိ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေကြည့်
လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး နှိနှို့စပ်စပ် ရှာပြီးလျှင်....

'မတွေ့ဘူး'

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်လိအား မျက်စောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ခားဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက....

'ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူး'

'ဒါဖြင့် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ'

'ကျုပ်မသိဘူး'

‘ဘာကွ’

‘ခင်ဗျားတို့ပဲ အစ်ကိုကြီးချီဟူကိုလုပ်ကြံပြီး ဓားကို လူယူ
သွားကြတာ မဟုတ်လား’

ထိုလူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

တစ်ဖန်....

‘ချီဟူဆိုတာ မင်းကိုကူညီခဲ့တဲ့ သူ့ရဲကောင်းဆိုတဲ့လူကို
ပြောတာလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီး ဓား
ကို လူယူလိုက်ကြတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဗျ’

‘ခဲးဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း’

ကျင်လိ အံ့ဩနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဓားကိုလူယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်လျှင် မည်
သူက လူယူသွားပါသနည်း။

ချီဟူအား မည်သူက သတ်ပစ်လိုက်ပါသနည်း။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ဓားကိုလာတောင်းနေခဲ့ထောက်လျှင်
သူတို့လူယူသွားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ကျင်လိက-

‘အစ်ကိုကြီးချီဟူက စာပေသမားဝမ်မုကိုပေး ယူသွား
တာ လမ်းမှာအသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဓားလဲပျောက်သွားတယ်’
ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ဦး မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျင်လိက-

‘ဘာမဟုတ်တဲ့ဓားတစ်လက်ကြောင့် ကျုပ်အပေါ်ကောင်း
ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားရပြီး ဖန်ပါဦး ခင်ဗျားတို့
ဟာ ဒီဓားကို ဘာကြောင့်လိချင်နေတာလဲ’
ဟု အော်ပြောလေသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကျင်လိ၏အမေးကိုမဖြေဘဲ စိုက်ကြည့်နေ
ကြသည်။

တစ်ယောက်က-

‘ချီဟူက ဓားကို ဝမ်မုကို ဘာကြောင့် ပေးချင်တာလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လိက-

‘စာပေသမားဝမ်မုက ခေးအကြောင်းကို သိနေလို့ဗျ’
‘ဘာ’

ထိုလူနှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ၏။
တစ်ယောက်က—

‘ဒီလိုဆိုမဖြစ်ဘူး၊ ဝမ်မုဆိုတဲ့လူနောက်ကို လိုက်မှပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်မုက ဘယ်မှာလဲ’

ကျင်လိက....

‘သူက မြို့ထဲမှာနေတာပဲ’

‘အင်း....စာပေသမား တစ်ယောက်ဆိုတော့ စုံစမ်းဖို့က
မခက်ပါဘူး၊ ကဲ့....လာ တို့သွားစုံစမ်းရအောင်’

‘ကောင်းပြီ’

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လိအား အမှုမထားတော့ဘဲ
ထွက်သွားကြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်လိက....

‘ကျုပ်လဲ လိုက်မယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လိကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပြီး....
‘မင်းလဲလိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ’
ဟုပြောကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၅/၁၃၀၊ လေမိ
စောဝင်ရူမိုး
ရန် ၂၀၁၅၅

လှည့်ကွက်

စာပေသမား ဝမ်မု၏အိမ်။

ဝမ်မု၏အိမ်သို့ ကျင်လိတို့ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ အိမ်
တံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စုံစမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်မု
ခရီးထွက်သွားကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က....

‘သူခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ’

ဟု ရှေ့ခတ်လေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က....

'ကျုပ်စိတ်ထင်က ချီဟူကိုလုပ်ကြံလိုက်တာ သူပဲဖြစ်မယ်'
ကျင်လီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

'ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလား'

ဟု ပြောလေသည်။

တစ်ယောက်က...

'ခံးအကြောင်းကိုသိတာ ဝမ်မုတစ်ယောက်ပဲရှိဘယ်၊ သူ
က ဓားကိုလိုချင်လို့ လုပ်ကြံလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့'

ကျန်တစ်ယောက်က...

'ကျုပ်တို့ ဝမ်မုနောက်ကို လိုက်ကြရအောင်'

'ကောင်းပြီ'

သူတို့သည် ကျင်လီကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြောင်
လိုက်ကြသည်။

ကျင်လီက...

'ကျုပ်လဲလိုက်မယ်'

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လီကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'မင်းကိုချမ်းသာပေးလိုက်တာတောင် မင်းက ဘာကြောင့်
လိုက်ချင်ရတာလဲ'

'မင်း သေချင်လို့လား'

ဟု ငေါက်ကြလေသည်။

ကျင်လီ ရင်ကော့လိုက်သည်။

'ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကို ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်
အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့ အစ်ကိုကြီးချီဟူကို လုပ်ကြံသွားတဲ့
တရားခံကို ကျုပ်က ဖော်ထုတ်ရမှာပါ'

'ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ဖောင်းအေးနေစမ်းပါကွာ'

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ကျင်လီကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ထွက်
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသော လူစိမ်းနှစ်ယောက်သည်
ကျင်လိကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်လိသည် ငူငူကြီးရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အတော်ကလေးကြာမြင့်အောင် သေးကြည့်နေပြီးမှ

‘ငါလဲ လိုက်သွားမယ်’

ဟု ရေရွတ်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်-

‘ဈေးက’

အိမ်ထဲမှ မြည်သံသဲ့ သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

ကျင်လိ အံ့ဩသွားသည်။

လူမရှိသောအိမ်ထဲမှ အဘယ်ကြောင့် အသံထွက်ပေါ်လာ
ပါသနည်း။

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်ဟု တွေးကာ အကဲခတ်ကြည့်၏။
ထိုအခါ-

ပြတင်းပေါက်တံခါးတစ်ချပ်၌ အတုင်းဘက်မှကာရံထား
သော ခန်းဆီးစလုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်လိ ရင်ထိတ်သွား၏။

‘အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပြီ’

ထိုလူက အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့အား စောင့်
ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

‘ဝမ်မုပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝမ်မုက ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုပြီး အဘယ်ကြောင့် အိမ်
ထဲ၌ ရှိနေရပါသနည်း။

ကျင်လိ မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘ငါ့ရှိနေမှန်းသိလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးမှ တိတ်တိတ်ကလေး လာ
ချောင်းရမယ်’

ဟု တွေးမိပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၀ ၂ ၀

ည-

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

ကျင်လီသည် ဝမ်မု၏အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တိတ်တဆိတ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

သူ ဝမ်မု၏အိမ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ဝမ်မု၏အိမ်မှာ တံခါးပိတ်ထားပြီး မီးထွန်းမထားသဖြင့် ထိတ်ဆိတ်၍ မှောင်မည့်နေသည်။

ကျင်လီမှာ ချောင်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမရှိမရွံ့ဖြစ်လာ၏။ 'နေ့လည်က ခန်းဆီးစလှုပ်ရှားသွားတာကို ငါတွေ့လိုက်တာ တကယ်မှ ဖုတ်ရဲ့လား၊ ငါ့မျက်စိ မှားတာများလား'

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လူမရှိသောအိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်ဆိုလျှင် အိပ်ခါးပျက်ခြင်းသာ ရှိပေမည်။

သို့မဟုတ်-

သေချာသွားစေရန် အိမ်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ကာ စားဆေးကြည့်မည်လော။

ကျင်လီ အမျိုးမျိုးတွေးတောနေစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

* * *

သေပြေးရှင်ပြေး

လူရိပ်တစ်ခု-

လူရိပ်တစ်ခုအညီ ဝမ်မု၏အိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ကျင်လီ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြခြင်း လောဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

သို့သော် ရောက်လာသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ ခန္ဓာကိုယ်သေးငယ်ကွေးကွေး ဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မရှေးမနှောင်း မှာပင်-

ချလွမ်း

မှန်ကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်ပွင့်သွားပြီး လူရိပ်က အိမ်ထဲဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မကြာပါချေ။

အိမ်ထဲမှ မီးရောင်တချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကျင်လီ မနေနိုင်တော့ပါ။

ပန်းကွယ်ရာမှထွက်ကာ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်အနီး
သို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အိမ်ထဲသို့ အသာလျှိုဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲရောက်သောအခါ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဖြစ်နေ
သည်မို့ မျက်စိကျင့်သားရအောင် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

အထဲမှ မီးရောင်ကလေးသည် ဟိုဟိုဒီဒီ ရွေ့လျားနေ၏။

ကျင်လီက မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာသို့ တိတ်တဘိတ်
ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုအခါ-

လူတစ်ယောက်က အိမ်ထဲ၌ ဘဝှည်းများ မွေနှောက်ရှာဖွေ
နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်
ကျင်လီ ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

'လက်စသတ်တော့ အိမ်ရှင်မရှိတုန်း သူ့ခိုးဝင်နေတာကို'

ဟု ကျိတ်တေးလိုက်မိသည်။

ထိုလူသည် အသင့်ယူလာသော အိတ်တစ်လုံးတွင် ကောင်း
မွှီးရာရာပစ္စည်းများကို ထည့်နေသည်။

မျှော်လင့်သည်ထက်ပိုရသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည့်အလှား
တီးတိုးလေချွန်နေသည်။

ကျင်လီ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

'ဝမ်းမဟာ ဘယ်လိုလူစားပဲဖြစ်မြစ် သူ့ဆီကပစ္စည်း
မတရားခိုးသူတာကတော့ သဘာဝမကျပါဘူး၊ တားဆီးမှတ်

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျင်လီက ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်း
တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

သူတွေ့လိုက်ရသည်မှာ အခန်းထောင့်၌ အရိပ်မည်းမည်း
တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရိပ်မည်းမည်းသည် စောရထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားနေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းမု၏အိမ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်မှာ သေချာနေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ဝမ်းမုတ်ရမည်ဟု ကျင်လီ ယုံကြည်လေသည်။

ကျင်လီကြည့်နေစဉ်မှာပင် အချိန်မည်းမည်း စောရအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခါမှ စောရလည်း သတိရမိသွားဟန် ရှိလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေးရင်း ကယျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲမှ မီးရောင်ကြောင့် နောက်ဘက်၌ လူတစ်ဦး ရောက်ရှိသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စောရက-

‘ခင်-ခင်ဗျား’

စောရ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရဝါချေ။

သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိနေသူ၏လက်က အပေါ် မြှောက် တက်သွားသည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲ၌ ခားထစ်လျှက်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ထိုခားမှာ ကျင်လီရရှိခဲ့သော သံချေးတက်နေသည့်ခား။

သို့မဟုတ်-

မီးနတ်ခွား ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုလူသည် မီးနတ်ခားဖြင့် စောရ၏ရင်ဝကို အချက် ပေါင်းများစွာ ထိုးချလိုက်သည်။

စောရက အသံကုန် ဟစ်အော်လေသည်။

ထိုလူက လက်ဝါးဖြင့် စောရ၏ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက် သဖြင့် အသံ ထွက်ပေါ် မလာတော့ပါ။

ကျင်လီသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော မြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျင်လီ မနေနိုင် တော့ပါချေ။

‘အား’

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အသံကုန် အော်လိုက်၏။ ပြီးမှ မိမိမှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျင်လီ သတိပြုမိလေ၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော လူသတ်သမားက လှည့်ကြည့် လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူသည် ကျင်လီထံသို့ မြားဦးလှည့်လာတော့သည်။

ကျင်လီသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း တစ်ကုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

z z z

ကျင်လိသည် ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက်စားမှ လွတ်
မြောက်ခဲ့သည်။

သူက ချီဟူအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ဒုန်းဒုန်း...ဒုန်းဒုန်း’

ပိတ်ထားသောတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် ထုသည့်။

‘ဘဘဖုံး...ဘဘဖုံး’

ဟုလည်း အိမ်ထိန်းကြီးအား အသံကုန်ဟစ်ကာ အော်ခေါ်
လေသည်။

မကြာပါချေ။

‘ကျွ’

အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး အဘဖုံး ထွက်လာသည်။

ကျင်လိကိုတွေ့လျှင်....

‘ဟင်...ကျင်လိပါလား၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ညကြီး
အချိန်မတော် ဒီကိုပြန်ရောက်လာရတာလဲ’

ဟု တအံ့တဩ မေးလေသည်။

ကျင်လိက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ လူရိပ်တစ်ခု ဖျပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး
မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

‘ဟို...ဟိုမှာ’

ကျင်လိ အထိထွတ်တလန်ဖြင့် ညွှန်ပြလေသည်။

ဘဘဖုံးက....

‘ကျင်လိ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘လူ...လူသတ်သမား’

‘ဘာ’

‘အစ်ကိုကြီးချီဟူကိုသတ်ပစ်လိုက်တဲ့ လူသတ်သမား’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်’

‘ဟို...အမှောင်ရိုင်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်’

ဘဘဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျန်ရှိနေသေးသော အိမ်ဖော်များကို ခေါ်
ယူလိုက်သည်။

‘မီးအိမ်တွေပါယူခဲ့ဟေ့’

ဟု ခိုင်းစေကာ လူစုလူဝေးဖြင့် လိုက်ရှာကြလေသည်။

သို့သော်....

မသင်္ဘောစရာကောင်းသည်ဟူ၍ ဘာမှမတွေ့ရပါချေ။

ဘဘဖုံးက....

‘ကျင်လိ၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါလား’

ကျင်လိက....

'သူ့ ထွက်ပြေးလိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မီးနဖီ
ခားနဲ့ လူသတ်သမားကို ဝမ်းမုရဲ့အိမ်ထဲမှာ၊ တွေ့ခဲ့ရတယ်'

သူက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကိစ္စများကို ရှင်းပြလေသည်။

တဘဏ္ဍားက မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြင့်....

'မင်း သေချာရဲ့သား'

'သေချာပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ မြို့တော်ဝန်ဆီတို့သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြကြတာပေါ့'

ကျင်လိအား မြို့တော်ဝန်ထံသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဝမ်းမု၏အိမ်၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေပြီဖြစ်သည်။

မြို့တော်ဝန်၏ညွှာလက်ရုံးထင်လှသည် တဘဏ္ဍားနှင့် ကျင်လိ
တို့ လာရောက်တိုင်တန်းကြသည့်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရန် လိုက်လာ
ခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးကိုဖျက်ဝင်ပြီး စစ်ဆေးကြလေသည်။

ကျင်လိက....

'ဟောဒီအခန်းထဲမှာ လူသတ်သမားက ဖောရကို သတ်
ပစ်လိုက်တာပဲ'

သူရောက်ခဲ့သောအခန်းကို ညွှန်ပြလေသည်။

အားလုံး ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသောအခါ
အခန်းတစ်ခုလုံး ခြေရာလက်ရာပျက်ခြင်းမရှိ၊ လူသေအလောင်း
လည်း မတွေ့ရဘဲ ပကတိကောင်းမွန်သော အခြေအနေတွင်
ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထင်လှက....

'ဘာလူးခြားမှုမှလဲ မတွေ့ရပါလား'

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဖောရတစ်ယောက်အား လူတစ်ယောက်က သတ်ပစ်လိုက်
သည်ကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ထင်လုက....

'မင်းက ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ၊ ပြောပါဦး'

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လ° မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရလေ၏၊ ထင်လုက....

'ကဲ...မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ရှင်က ခရီးထွက်နေတယ်၊ ဒီနေရာမှာ တာထူးခြားမှုမှလဲမတွေ့ရဘူး၊ အိမ်ရှင်မရှိတုန်း မင်းက ဒီအိမ်ထဲကိုရောက်လာတာ ကျုပ်တို့ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်'

ကျင်လ° အကြပ်ရိုက်သွားလေသည်။

ဘတဖုံးက မနေနိုင်တော့ဘဲ-

'သူဟာ ကျုပ်ရဲ့သခင်လေး လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းမုအပေါ်မှာ အထင်လွဲနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်'

ဟု အမျိုးမျိုး တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်တော့မှ ထင်လု ကျေနပ်သွားလေသည်။

'ကျုပ်က သူ့ရဲ့ကောင်းချ်ဟူကို လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ သူ လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စမှာ တရားခံပေါ်ပေါက်အောင်လဲ ကြိုးစား

ဖော်ထုတ်သွားမှာပါ၊ တစ်ဖက်ကလဲ ဝမ်းမုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ခုထိုးခိုက်စေချင်ပါဘူး၊ သူ့တို့အချင်းချင်းလဲ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ တွေပဲ့မဟုတ်လား၊ အိမ်ထိန်းကြီးက ဒီကောင်လေးကို ကြည့် ထိန်းထားလိုက်ပါဗျာ'

အိမ်ထိန်းကြီးက-

'ငါတံချပါဗျာ၊ စိတ်ချပါ'

အိမ်ထိန်းကြီး ၏ကောင်းမှုကြောင့် ကျင်လ° သက်သာရာ ရသွားလေတော့သည်။

* * *

'တဘဖုံး ရဲ့ကျေးဇူးကို တယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ'

'မကောင်းပြီ၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခွဲ'

'ဟုတ်ကဲ့'

ကျင်လီသည် တဘဖုံးနှင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ညီအစ်မ

ကျင်လီ ဝိုင်နေသည်။

အိမ်ထဲနီးကြီးသည် သူ့ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ကျင်လီ၊ မင်းရဲ့စိတ်တွေ ချောက်ချားပြီး စိတ်ထဲ ထဲထဲ မြင်ရာတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါတွေမတွေ့နဲ့တော့၊ တရားခံ ဆရာထင်လုက မိအောင်ဖော်ထုတ်ပါမယ်၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရ အတွင်း ကျုပ်တို့ ပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နော် တော့မှ မင်းသွားချင်ရာသွားပေါ့'

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လီ ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

သုံးရက်....

ကျင်လီသည် ချီဟူ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည် မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း အိမ်ဖော်များသည် အထုပ်အပိုးများ သိမ်းဆည်းကာ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ထွက်သွားကြရာ နောက်ဆုံး တဘဖုံးတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

တဘဖုံးက....

'ကျင်လီ၊ ဝါလဲ ဒီကထွက်သွားတော့မယ်၊ မင်းကော တယ်သွားမလဲ'

ဟု မေးလေသည်။
ကျင်လိက....
'ကျွန်တော်'

သူက မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။
တဘဗုံးက-

'လောလောဆယ် မင်းသွားစရာမရှိသေးဘူးဆိုရင် ဒီမှာ ဆက်နေနိုင်ပါတယ်။ မြင်းဖြူဘုံကျောင်းကလူတွေ ရောက် မလာခင်ထိပေါ့လေ။ တစ်လလောက်တော့ အချိန်ရတယ်'

ကျင်လိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'မြင်းဖြူဘုံကျောင်းကလူတွေဟာ'

'အေး.....သခင်လေးချိုဟူက သူ့ကွယ်လွန်သွားရင် သူ့ အဆောက်အဦးနဲ့ပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေယာတွေကို မြင်းဖြူဘုံကျောင်း ကို လှူဒါန်းဖို့ ကတိကဝတ်ပြုလားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဆက်နေလို့မရတော့ဘူးလေ'

ကျင်လိက....

'ဒါဆို တဘဗုံးလဲ မြင်းဖြူဘုံကျောင်းကလူတွေ ရောက် လာတဲ့အထိ ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူးလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

တဘဗုံးက....

'ကျုပ်က သူတို့လက်ထဲကို လွှဲပြောင်းပေးပြီးတဲ့အထိ ဒီ နေရာမှာ ရှိနေရမှာပါ။ ကျုပ်သွားမယ်ဆိုတာက မြင်းဖြူ ဘုံကျောင်းကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားဖို့ပါ'

'ဪ'

'မင်း သွားစရာမရှိရင် ဒီမှာနေလို့ရပါတယ်။ ကျုပ် မကြာ ခင် ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ဘုံကျောင်းကို လွှဲအပ်မယ့်အချိန်ထိပေါ့'

ကျင်လိ မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်းမသိပါ။

ထိုကြောင့် တဘဗုံးပြန်ရောက်လာသည်အထိ ဤနေရာ၌ နေသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

Z ° Z

ည...

ညဘက်ရောက်သောအခါ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ထဲ၌ နေရသည်ကို ကျင်လံ စိတ်ချောက်ချားလာလေသည်။

ဝမ်မု၏အိမ်ထဲ၌ စောရတစ်ယောက် လုပ်ကြံခံရပုံကို မြင် ယောင်လာသည်။

‘ငါ သေသေချာချာတွေ့ခဲ့တာပဲ၊ အလောင်းက သာ ကြောင့် ပျောက်သွားရတာလဲ’

‘ကျင်လံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

လူသတ်သမားက အလောင်းကို အချိန်မီ ပျောက်ဖျက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

‘လူသတ်သမားဟာ မီးနတ်ခားကိုလိုချင်တဲ့ဝမ်မုပဲဖြစ်မယ်’

ဟုလည်း ဧဝါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တွေးမိလေသည်။

ဝမ်မု၏အိမ်ထဲ သွားရောက်စုံစမ်းလိုစိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ် လာပြန်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်....

‘ပျောက်’

ထူးခြားသော အသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်လံ ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်း ချိနေပါသည်။

ထိုအသံသည် အစာယ်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ကြောင့်လော။

ကပျာကယံာ မီးမှုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲ၌ အလက်အောင်ကာ ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

ထူးဆန်းသောခံား....

မမျှော်လင့်ဘဲရခဲ့သော ထူးဆန်းသည့်ခားကြောင့် ချီဟူနှင့် စောရတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရချေပြီ။

သူကော အသက်ရှင်နေနိုင်ပါမည်လော။

ယခု

သို့အား လုပ်ကြံရန် လူသတ်သမား ရောက်လာခြင်းလော။

ကျင်လံ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။

ထိုစဉ်....

‘ရှုပ်....ရှုပ်....ရှုပ်....ရှုပ်’

ခြေသံသဲသဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မိမိရှိနေသောအခန်းဆီသို့ ဦးတည် လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျင်လံ နားလည်လိုက်သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန်လာသည်။
ခြေလက်များ အေးစိမ့်လာသည်။

ရုတ်တရက်....

အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ကြောက်ရွံ့လှန့်သဖြင့် ထွက်ပြေး၍လည်း မရနိုင်
တော့သဖြင့် အနီးရှိထိုင်ခုံတစ်လုံးအား ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရလွှာပြီ
ဖြစ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောလူကို တွေ့လိုက်၏။

ထိုလူသည် သူနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

သူ အကြိတ်လိုက်ပြီး....

‘ယား’

ညာသံပေးကာ လက်ဦးမှုရယူပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုင်ခုံဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဖျောင်း’

ထိုလူ ဒဏ်ဒဏ် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်....

သူ၏ရိုက်ချက်ကို အမှုမထားဘဲ ချက်ချင်းပြန်လည် တိုက်
ခိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏ လက်သီး ခြေထောက်များသည် သူ့ထံသို့ တိုးဝင်
လာသည်။

သူ မရှုမလှ ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

‘ပုန်း’

‘ခွပ်’

‘အား’

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျပြီး သတိညစ်မေ့မြောသွားသည်။

* * *

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

သူ သတိရလာသောအခါ အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူက ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည့်အဖြစ်ကိုတွေ့ရ၏။

သူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကပျာကယာ ထလိုက်တော့မှ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘အား....ကျွတ်....ကျွတ်’

သူ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

‘ရှင် သတိရလာပြီလား’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ အံ့သြသွားသည်။

ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်များ ဖားလျှားချသားလေသည်။

သူမသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဟစ္စွဲမဟုတ်ပါ။

အသက်ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ဖျင်လတ်ပြီး ‘ရဲရင့်သည့်အသွင်ရှိသည်။

ကျင်လီကိုပြုံးပြရင်း....

‘ရှင် သတိရလာပြီလား’

ဟု ထပ်မေးလေသည်။

သူက....

‘မင်း....မင်းက ဘယ်သူလဲ’

မိန်းကလေးက....

‘ကျွန်မက ရဲချင်ပါ’

‘ရဲချင်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်းက ဒီအိမ်ထဲကို ခိုးဝင်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဟူး’

ကျင်လီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး (၀ |) ရဲချင်က....

‘ရှင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ကျုပ်က လူသတ်သမား ထင်လို့ပါဗျာ’

‘ဩော်’

ရဲချင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက ရှင်ကိုတွေ့ချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာ၊ ရှင်က ကျွန်မကို လူသတ်သမားထင်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကိုး’
ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ရဲချင်က-

‘အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ကျွန်မလဲ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်မိတာပေါ့၊ ရှင် အတော်နာသွားသလား’
ကျင်လိက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ရဲချင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ရှင်ကို ဒုက္ခပေးဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်’
ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိက-

‘ဒါဖြင့် မင်း ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ထဲကို တိတ်တဆိတ် ဝင်ခဲ့ရတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရဲချင်က-

‘ရှင်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ’

‘နေပါဦး၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာတွေများ မေးချင်နေတာလဲ’

ကျင်လိ၏မေးခွန်းက ပိုများနေပါတော့သည်။

ရဲချင်က-

‘ရှင်ဟာ စာပေသမားဝမ်မုရဲ့အိမ်ထဲမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ရှင် သေချာတယ်နော်’

‘သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောတာကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြဘူး၊ သက်သေအထောက်အထားပြစရာလဲ မရှိဘူးဆိုတော့ ကျုပ်က အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့’

ရဲချင်က-

‘ကျွန်မက ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ယုံကြည်တဲ့လူဆိုရင်ကော’

ကျင်လိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

‘မင်းက ယုံကြည်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် ယုံကြည်ရတာလဲ’

ရဲချင် အကြိတ်လိုက်ပြီး-

‘ဝမ်းမုန့်အိမ်ထဲကို စောရတစ်ဦး ဝင်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားလို့ပေါ့’

‘တင်’

‘အဲ့ဒီစောရတာ ကျွန်မနဲ့အစ်မ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ရှင်’

ကျင်လီ ပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

* * *

တို့ ဖယ်ယောက်

ရဲချင်၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြကဲ့သို့ အဆွင်များ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

‘ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှင်ယောက်ဟာ စောရအဖြစ်နဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ကြသူတွေပါ။ မကြည်ရာမြက်နုရာသွား လာရင်း ဒီမြို့ကိုရောက်လာခဲ့တာ မကြာသေးပါဘူး။ တစ်နေ့ လူမန့်တဲ့အိမ်တစ်လုံးကို သတိပြုမိခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ ငွေကြေးရှိမယ့်ပုံရလို့ ညဘက်မှာ မောက်ထင်းခိုးယူဖို့ တိုင်ပင် ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မအစ်မက သူ့အရင်သွားပြီး လေ့လာကြည့် မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အချိန်တန်လို့ ပြန်ရောက်မလာတာနဲ့ ကျွန်မက လိုက်ပြီးစုံစမ်းတော့’

ကျင်လိက--

'နောက်ဆုံး ကျုပ်ဆီရောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လွှား'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ကျင်လိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး မိန်းကလေး၊ မင်းရဲ့ အစ်မဟာ မသမာသူတစ်ဦးရဲ့လက်ချက်မိသွားပြီဆိုတာ သေချာပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရဲချင်က--

'ကျွန်မလဲ ဒီလိုပဲယူဆမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ဆီကို လာခဲ့တာပါ။ ဝမ်မုရဲ့အိမ်မှာ ရှင်ဘယ်လိုတွေ့ကြုံ ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကျွန်မကို တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောပြပါဦးလားရှင်'

'ရပါတယ်'

ကျင်လိက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ရဲချင်က--

'ဒီအဘိုင်းဆိုရင် မမ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ သေချာနေပြီ' သူမ မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

ကျင်လိက--

'ကျုပ်မြင်တွေ့ ခဲ့တာတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်ဗျာ'

ရဲချင်က

'ဒါ အိပ်မက်မှမဟုတ်တာ၊ ဝမ်မုရဲ့အိမ်မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတာကို သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် တရားခံကို တွေ့ရမှာပေါ့'

ကျင်လိက

'မြို့တော်ဝန်ရဲ့လူတွေ ရှာဖွေပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုသဲလွန်စမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး'

ရဲချင်က

'ကျွန်တို့ တစ်ခေါက်သွားပြီး သဲလွန်စရှာကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား'

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ကျုပ်တို့က ဝမ်မုအိမ်ကို သွားကြမယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'ဟာ....ကျုပ်မသွားခဲ့ဘူး'

ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ လူသတ်မှုဖြစ်သွားတဲ့အခန်းကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်လိုက်ပြမှဖြစ်မယ်

ကျုပ်က

ရှင်မပျက်စီးနဲ့ တပ်အပ်တွေ မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်အောင် သဲ့လွန်စတစ်ခုခု ရှာဖွေသင့်တာပေါ့

ကျင်လိ ဝိုင်သွားသည်

အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ

ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

X X X

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်သွားပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

အလင်းရောင်အားပျော့သာပြီး အမှောင်ရိပ်ကြီးစိုးလာ၏။

ကျင်လိနှင့်ရဲချင်တို့သည် ဝမ်းမု၏အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်မှနေပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ခရီးထွက်သွားသော ဝမ်းမုကား ပြန်မရောက်သေးပါ။

အိမ်တံခါးများကား ပိတ်မြဲပိတ်ထားသည်။

သို့သော်

မြို့တော်ဝန်၏ညာလက်ရုံး ထင်လှသည် စန့်ရီဆိုသော အာဏာသား တင်ဦးအား ဒဏ်ခံရ၍ တွင် အစောင့်ချထားသည်။

စန့်ရီမှာ လူသန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သလို သိုင်းသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းမု၏အိမ်အား နောက်ထပ် မည်သူမျှ ကျူးကျော်၍မရလေအောင် စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်လိက

အစောင့်တစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ တယ်လိုလုပ်မလဲ

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရဲချင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ စောရတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီလား၊ သူတစ်ပါးမသိအောင် အိမ်ထဲဝင်နိုင်တဲ့နည်းတွေကို သိထားပါတယ်ရှင်’

ထိုအခါမှ ကျင်းလီသည် ရဲချင်၏အစ်မဖြစ်သူ ရောက်လာစဉ်က ပြတင်းတံခါးကိုခွဲကာ ဝင်သွားပုံကို မြင်ယောင်လေ၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုထောင့်က ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်စမ်း’

ဟု လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောသည်။

ရဲချင်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဟာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်းလီက

‘ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား’

‘တွေ့သားပဲ’

‘မင်းအစ်မက တံခါးမှန်ကိုခွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာ၊ အဲ့ဒါ သက်သေအထောက်အထားပဲ’

ရဲချင် တွေ့ဝေသွားသည်။

ထိုစဉ်

‘ဝိုတ်...ဝိုတ်’

အိမ်အနောက်ဘက်မှ ချေးဟောင်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အစောင့်စန်းရယ်က ချက်ချင်းပင် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ရဲချင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

‘အစောင့်မရှိတုန်း အိမ်ထဲကို မြန်မြန်ဝင်လိုက်ရအောင် ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ’

ကျင်လီလက်ကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် ကွဲနေသောပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး အနောက်ဘက်မှ ပြန်လာသော စန်းရယ်၏ခြေသံကို ကြားလိုက်လေသည်။

ကျင်လီနှင့်ရဲချင်တို့ အသာငြိမ်နေလိုက်ကြ၏။

အတော်ကလေးကြာတော့မှ

‘ကျွန်မအစ်မ အသတ်ခံလိုက်ရတာ တယ်နေရာလဲရှင်’

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်းလိက
'ဟိုဘက်မှာ'
'လိုက်ပြပါလား'
'ကောင်းပြီ'

ကျင်းလိ လမ်းပြခေါ်သွားသည်။
ရဲချင်လည်း လိုက်ပါသွားသည်။
စောရလုပ်ကြံခဲ့ရသောအခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ကျင်လိက
'ဒီနေရာပဲ'
'ကောင်းပြီ'

ရဲချင်က အခန်းတွင်း၌ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။
ထူးခြားမှု တစ်ခုမှမတွေ့ရချေ။
ရဲချင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

'ဘာမှ မထူးပါလား၊ လူသတ်သမားဟာ အချိန်တိုတို
အတွင်းမှာ သဲလွန်စအားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
အံ့ဩစရာပဲ'

ကျင်လိက
'ကျုပ်လဲ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ'

ဟု ညည်းတောင်းလိုက်လေသည်။
အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရှိသေးသဖြင့် အခန်းတွင်း၌
မသဲမကွဲ မြင်နေရသည်။

ရဲချင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ပြီး
'ဟင်...ဒါက ဘာလဲ'

သူမသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဗီရိုတစ်လုံးဆီသို့ လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

ဗီရိုပေါ်၌ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်နေသော ဖွဲကြိုးအနီရောင်
လေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရဲချင်က ထိုဖွဲပြားလေးအား ဆွဲယူလိုက်ပြီး
'ဒါ ကျွန်ုပ်အစ်မရဲ့ဖွဲပြားလေးပဲ'

ကျင်လိဝမ်းသာသွားသည်။
'ဒါဆိုသဲလွန်စရပြီးပေါ့'

ရဲချင်က

'ကျွန်ုပ်အစ်မဟာ ဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာ
သွားတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ သူ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်'
ကျင်းလိက

‘လှိုသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ရမှာပဲ၊ သူဟာ စာပေသမား
ဝမ်မုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ရဲချင်က

‘နေပါဦး၊ ဝမ်မုရဲ့ လက်ချက်ကို ရှင်က ဘာကြောင့်ပြော
နိုင်တာလဲ’

‘သူက မီးနတ်ခားကို လိုချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့!’

‘မီးနတ်ခား ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ကျင်လိသည် မီးနတ်ခားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံများ
ကို ပြောပြသည်။

သူမ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ကျင်လိ၏စကားအဆုံးတွင်

‘တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ’

ကျင်လိက

‘စာပေသမားဝမ်မုဟာ မီးနတ်ခားကို စိတ်ဝင်စားနေ
တယ်၊ ဒီခားအကြောင်းကိုလည်း သူ့သိထားတယ်၊ ဒီခားဟာ
ရတနာသိုက်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်’

သူ၏စကားအဆုံးတွင် သူမက လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘နေဦး’

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းကြမ်းပြင် တစ်နေရာသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

ကျင်လိသည် လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုနေရာ၌ ထိုင်ခုံတစ်ခု ရှိနေပါ၏။

အခြားစားပွဲကုလားထိုင်များ၊ ဗီရိုများနှင့် အလှမ်းကွာ
သောနေရာတွင် ထိုင်ခုံတစ်လုံးထဲ ထီးထီးကြီးရှိနေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ထိုင်ခုံအနီး၌ အခန်းနံရံသစ်ရှ်ပြီး ပြတင်းပေါက်လဲ မရှိပါ။

သူမက

‘ဒီကုလားထိုင် နေရာချထားပုံမှန်တူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိက

သူမက

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့’

သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ပြီး ထိုင်
ခုံရှိရာသို့ သွားလေသည်။

ထိုင်ခုံကိုဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို လက်ချောင်းလေးဖြင့်
ခေါက်ကြည့်သည်။

‘ထောက်...ထောက်...ထောက်’

လိုက်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

သူမက ကျင်လီကို ကြည့်ကာ

‘အောက်ဘက်မှာ မြေတိုက်ခန်းရှိနေတယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

မြေတိုက်ခန်း....

သူမသည် စောရမီပီ လျှိုငှက်စွာဖုံးကွယ်ထားသော ကြွယ်
ပြင်မှ မြေတိုက်တံခါးကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုမြေတိုက်တံခါးကို ဖွင့်သောအခါ အောက်ဘက်သို့ဆက်
သည့် လှေကားတစ်ခုတို့ တွေ့လေ၏။

မြေတိုက်ခန်းအတွင်း၌ မှောင်မည်းနေသည်။

သူမက မီးခတ်ကျောက်ကိုထုတ်ယူကာ ဖယောင်းတိုင်စာ
တိုင်အား မီးသွန်းညှိလေသည်။

မြေအောက်ခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ကျင်လီ ထိုက်သွားလေသည်။

မြေတိုက်ခန်းသည် ကျယ်ဝန်းပြီး လေးဖက်လေးတန် အ
နံရံကာရံထားသည်။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲကုလားထိုင်များ ဗီရိုများရှိသည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားကြွင်းစားကျန်များကို လည်းကောင်း၊
စာအုပ်စာတန်းများကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ထိုမြေအောက်ခန်းအတွင်း၌ နေထိုင်
ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သူမက

‘ရှင်ပြောတာ မှန်တယ်။ စာပေသမားဝမ်မု ဟာ တရား
ခံဖြစ်နေပြီ’

‘သူဟာ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီး တစ်စုံတစ်ခု
ကို လေ့လာဖတ်ရှုနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်’

သူမက

‘ဖြစ်နိုင်တယ်။ မီးနတ်ခားအကြောင်းကို စလ့လာနေတာ
ပဲဖြစ်မယ်’

သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိစာအုပ်များကို လှန်လှောဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုစာအုပ်များသည် ဓားများ စီရင်ပြုလုပ်ပုံအကြောင်း၊
နာမည်ကျော်ခားသမား၏ ရာဇဝင်သမိုင်းများ ဈေးသား
သားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာလေ့လာပြီးသောအခါ အနံရောင်
မှတ်စုစာအုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစာအုပ်လေးသည် ဝမ်းမု၏ မှတ်စုစာအုပ် ဖြစ်သည်။

ရဲချင်က....

‘ကျွန်မတို့တော့ သက်သေအထောက်အထားရပြီ’

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်လိက....

‘ဘာတွေ့များ ရေးထားလို့လဲ’

ရဲချင်က....

‘ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါလား’

ကျင်လိ ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းမု၏ မှတ်တမ်းကို တွေ့ရလေတော့သည်။

* * *

မီးနတ်ခား....

မီးနတ်ခားသည် မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ကို ဆောင်
သည့် ထက်မြက်သော ခားတစ်လက်ဖြစ်လို မီးနတ်ဂူအား ဝင်
ရန် တံခါးခုနစ်ပေါက်အား ဖွင့်နိုင်သည့် သော့တစ်ချောင်း
အဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။

မီးနတ်ခားသည် ကျိန်စာသင့်သော ခားတစ်လက်ဖြစ်ပြီး
လက်ဝယ်ထားရှိသူတိုင်း ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင်ဘဲ မီးနတ်ခား၏ ရာဇဝင်ကို သိ
ရှိခဲ့ရသလို သူရဲကောင်း ချီဟူထံ၌ မျက်မြင်တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်

* * *

မီးနတ်ခမ်းသည် ကျိန်စာသင့်သောခမ်းဆိုသည်မှာ မှန်ကန်
နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မီးနတ်ခမ်းကို တွေ့ရှိပြီးနောက် လိုချင်မက်
မောစိတ်များ ထိန်းသိမ်းမရအောင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ညနေစောင်း အချိန်များတွင် ချီဟူရှိနေတတ်သည့် စား
သောက်ဆိုင်ကို ကျွန်ုပ်သိရှိထားသည့်အတိုင်း....

* * *

မီးနတ်ခမ်းကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ငယ် ပိုင်ဆိုင်ရရှိခဲ့ပေသည်။

မီးနတ်ခမ်းကို အသုံးချကာ ဝေပြည်နယ်သို့ သွား၍ မီးနတ်
ဂိုဏ်း၏ ရတနာသိုက်ကို ရှာရပေမည်။

သို့သော်....

ကျွန်ုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်များ ရှိနေသေးသည်။

ထိုအနှောင့်အယှက်များကို ကျွန်ုပ် ဖြေရှင်းရပေဦးမည်

လွင်စာပေ

မေတ္တာ ၁၅/၁၃၈၊ မြောက်

စာပေဌာန

ရန်၊ ၂၀၀၄

ကျင်လိနှင့်ရဲချင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်လိက....

‘ဖြေရှင်းစရာဆိုတာ ကျုပ်ကို နဲ့ဟ်ပိတ်ပစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်’
ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ရဲချင်က....

‘အခုဆိုရင် သူ့အကြောင်း သိထားတဲ့ ကျွန်မလဲ့ ရှိနေ
ပြီလေ’

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သူက သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပစ်လိမ့်မယ်’

ထိုစဉ်....

အနုအသက်တစ်ခုမှ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်ကို
နှစ်ဦးသာ သတိပြုလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏အကြည့်သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ သေတ္တာကြီး တစ်
လုံးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ရဲချင်သည် ထိုသေတ္တာအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွား
လေသည်။

သေတ္တာမှာ သော့ခတ်ဘားသော်လည်း သူမ တတ်မြောက်
ဘားသော စောရပညာကြောင့် ချက်ချင်းပွင့်သွားလေသည်။

သေတ္တာအနီးပွင့်သွားသည်နှင့် အတူတစ်ဘက်၌ ရုပ်ပျက်
ခင်းပျက်ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးအလောင်း တစ်လောင်းကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘အမလေး’

ရဲချင် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ထိုအလောင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော သူမ၏ အစ်မဖြစ်
သူ၏ အလောင်းပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

* * *

ရဲချင်က တရှုံ့ရှုံ့၊ ငိုကြွေးနေသည်။

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရသောအစ်မဖြစ်သူအတွက် ယူကြီးမရဖြစ်နေလေသည်။

ကျင်လိကား ဝမ်းသာနေသည်။

အကြောင်းကား ဝမ်းမု၏ လုပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ခိုင်လုံသော သက်သေအထောက်အထား ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အတော်ကလေး ကြာသောအခါ ရဲချင်၏ ငိုကြွေးသံကြားရလျှင် ဘုန်းကြီး နှစ်ယောက်သား အပေါ်သို့ တက်သည့် လျှောက်သံများ ပြင်းပြင်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ရဲချင်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

‘ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ကျင်လိက....

‘ကျုပ်တို့ အပေါ်ကို ပြန်တက်ကြရင်ကောင်းမယ်၊ မြို့တော် ဝန်ဆီကို အချိန်မီသွားပြီး အကြောင်းကြားကြမယ်’

ရဲချင်က သဘောတူလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ သွားကြတာပေါ့’

သူမသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ အလောင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုခု ယူလိုက်သည်။

ကျင်လိက ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးနတ်ခားဖြစ်နေသည့် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘လက်စသပ်တော့ ဝမ်းမုဟာ ခားကို ပြန်နုတ်ယူဖို့တောင် အချိန် မရခဲ့ဘူးကိုး’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား အပေါ်သို့ တက်သည့် လျှောက်သံများ ပြင်းပြင်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

‘ဂျိမ်း’

ကျယ်လောင်သော မြည်သံနှင့်အတူ မြေတိုက်ခန်းတံခါး တစ်သွားလေတော့သည်။

မြေတိုက်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိတ်လိုက်ခြင်းကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ထိုလူမှာ ဝမ်မုလွဲ၍ မည်သူမျှမ ဖြစ်နိုင်ပါ။

ဝမ်မုသည် သူတို့မြေတိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်နေသိထားသဖြင့် ဖြန်ထွက်၍မရအောင် အပေါ်မှ အပူးပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

‘တောက်...လူယုတ်မာကြီး’

ရဲချင်က ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏အသံသည် မြေတိုက်ခန်းအတွင်း၌ ပဲ တင်ထပ်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အလုပ်တိ မြေတိုက်ခန်းအတွင်းမှ မည်သို့မျှထွက်အောင်ဖြစ်နေပြီဟု သူသည် နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် ဝိုင်သွားသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရဲချင်က မဲပြုံးပြုံးက....

‘ကျွန်မတို့ကို မြေတိုက်ခန်းထဲမှာပိတ်ဆို့ ထားလို့ရယ်ထင်နေသလား’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

သူမသည် အခန်းနံရံဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး လက်ထဲ ကိုင်ထားသော မီးနတ်ခေးဖြင့် နံရံကိုတူးဆွလိုက်လေသည်။

* * *

တစ်ရက်....

နှစ်ရက်....

သုံးရက်....

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

မြေအောက်ခန်းထဲ၌ မှောင်းမည်းနေသည်။

အစားအစာမရှိပါ။ သောက်ရေမရှိပါ။

ပုပ်ပူနေပြီဖြစ်သော အလောင်းကောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အပုပ်နံ့ကြောင့် အထက်ရှူမုန်းကြပ်နေသည်။

သူသည် လောကဓရဲခဲနေရသည်ဟု ခံစားနေရလေသည်။

ရဲချင်ကား စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါချေ။
သူမသည် မီးနတ်ခမ်းမြောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နံရံကိုတူးဆွ
နေလေသည်။

နံရံမှ အမှုန်များက တဖွားဖွားလွင့်ထွက်နေသည်။
ရဲချင်ကား ရပ်တန့်ခြင်းမပြုပါ။
အုတ်နံရံတွင် တူးဆွထားသော ချိုင့်ခွက်များပေါ်လာ၏။
ထိုချိုင့်ခွက်များမှတစ်ဆင့် အင်္ဂတေများ ကွာကျလာ၏။
အုတ်ခဲများ ပေါ်လာသည်ကို ဓားမြောင်ဖြင့် ထိုးကော်
ထုတ်လေသည်။

တော်တန်ခုံခမ်းဆိုလျှင် ကျိုးပဲ့သွားမည်၊ တူန့်လိမ်ကောက်
ကွေးသွားမည်ဖြစ်လေသည်။

မီးနတ်ခမ်းကား ဆက်မြက်မာကျောလှပေသည်။
ရဲချင်သည် ပထမဆုံးအုတ်ခဲကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့်-
'ကျွန်မတို့ ထွက်ပေါက်ရပြီ'
ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။
မှန်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူတစ်ယောက်စာ ထွက်ပေါက်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ခင်း၏အစွမ်း

လမ်းကြားလေးအတွင်း၌ အပေါစား စားသောက်ဆိုင်
လေးတစ်ဆိုင် ရှိလေသည်။

နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ယူနှင့်ရဲချင်တို့သည်
ထိုစားသောက်ဆိုင်လေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဆိုင်၌ ချက်ပြုတ်ရန် မီးပင်မမွှေးရသေးပါချေ။

ရဲချင်က အမှုမထားပဲ ညဘက်ကျန်သော အေးစက်စက်
အစားအစာများကို....

ကျင်လီလည်း ခပြင်းဝုံဘဲ စားလိုက်ရသည်။
သုံးလေးရက်လုံးလုံး ဘာမှမစားဘဲ နေခဲ့ကြရသည်မဟုတ်
ပါလား။

နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ စားသောက်နေသည့်
ကြည့်ကာ ဆိုင်ရှင်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ရဲချင်က အရက်အိုး တစ်ဝက်ကုန်အောင်လည်း သောက်
လိုက်သည်။

ကျင်လီက....

‘ကျုပ်တို့ မြို့တော်ဝန်ဆီကို သွားကြရင်ကောင်းမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရဲချင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ မသွားတော့ဘူး’

‘ဟင်....’

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ကြောက်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ရဲချင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း....

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရဲချင်က မားမြောင်လေးကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်
လိုက်သည်။

သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဒီခါးမြောင်လေးကြောင့်ပေါ့ရှင်’

ကျင်လီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး’

ရဲချင်က....

‘ဒီခါးမြောင်လေးဟာ ရတနာသိုက်တစ်ခုကို ဝင်ဖို့သော့
ချက်ကျတယ် မဟုတ်လားရှင်’

‘မင်း....’

‘ဒီခါးမြောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ရာဇဝင်ကို ရှင်
ပြောပြလို့ သိခဲ့ရသလို နေရာအနှံ့လျှောက်သွားနေတဲ့ ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင်လည်း ကြားဖူးနားဝရှိထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ
ငွေကလေး နည်းနည်းပါးပါးရဖို့ သက်စွန့်ဆံဖျားကြိုးစား
နေကြရတယ်။ ရတနာသိုက်တစ်ခုလုံးကို ရနိုင်မယ်အခွင့်အရေး
တစ်ခုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်လွှတ်နိုင်မှာလဲရှင်’

သူသည် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မင်းရဲ့အစ်မ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရတာကို
ကော မင်း မေ့ပစ်လိုက်တော့မလို့လား’

ရဲချင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘သူဟာ ကျွန်မရဲ့ အစ်မအရင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက် သွားရင်းလာရင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး စောရတွေ့မို့
ညီအစ်မဖွဲ့လိုက်ကြတာလေ’

ကျင်လိက....

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီအစ်မဖွဲ့ပြီးမှတော့ ညီအစ်မတော်နေပြီပေါ့၊ မင်းတော်တော် သစ္စာမဲ့တာပဲ'

ရဲချင်က....

'ရှင်ကြိုက်သလိုပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်'

ကျင်လိ အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး....

'ဒီခါးကို မင်းယူသွားလို့ မရဘူး၊ ဒီခါးဟာလူသတ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တဲ့သက်သေခံခါးပဲ၊ ဒါကိုမြို့တော် ဝန်ရဲလက်ထဲ အပ်ရမယ်'

'ဘာရှင်'

ရဲချင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

သူမ၏လက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ ခါးမြှောင်ဖြင့် ကျင်လိ၏ ရင်ဝကို ထောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

'မင်း'

ကျင်လိ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ရဲချင်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ရှင် အသက်မသေချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေတာကောင်းမယ်'

ကျင်လိ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရဲချင်က....

'ကျွန်မက ရတနာသိုက်ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှင့်ကြောင့် ပျက်စီးသွားရတာမျိုး မလိုချင်ဘူး၊ ရှင် အေးအေးနေပယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရှင့်ကို နုတ်ပိတ်လိုက်ရမှာပဲ'

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ကျင်လိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့'

ရဲချင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ဒါပဲမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်မချသေးဘူး'

'ဟင်'

'ကျွန်မ မီးနတ်ခံားကိုရသွားတာ ရှင်မပြောရင် ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့....'

ကျင်လိသည် ရဲချင်ကိုကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် လာသည်။

ရဲချင်သည် မီးနတ်ခံားကို ရသွားသည်နှင့် စိတ်ပြောင်း သွားပြီဖြစ်လေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများကား အစရာတဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ နေလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးနှင့် မတူဘဲ မကောင်းဆိုးဝါး
တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့်ပင် ကူနေပါဘော့သည်။

‘မင်း....မင်း....’

ရဲချင်က....

ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်’

စကားဆုံးလျှင် ခံားမြောင်ဖြင့် ကျင်လီ၏ရင်ဝကို ထိုး
စိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ့အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြီးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အမလေး’

သို့သည် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

သူက ရုန်းကန်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သောအခါ အချိန်
လွန်ပြီး ထိုင်ခုံနှင့်လူ ရောထွေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွား
လေတော့သည်။

* * *

‘ဝုန်း’

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝရန်းသုန်းကား လဲကျသွား၏။
ရဲချင်က ခုန်ထလိုက်လေသည်။

သူမသည့် သူ့အား ချမ်းသာပေးတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်ကာ ထွက်ပြေးရန်
စာန်းရုန်းထလိုက်သည်။

ရဲချင်က သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘သေပေတော့’

ဟု အော်ငေါက်ကာ သူ၏ကျောပြင်ကိုခံားဖြင့် ထိုက်စိုက်
ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

‘ဟေ့....ဒါဘာလုပ်တာလဲ’

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆိုင်ရှင်က အနီးသို့ရောက်လာပြီး ရဲချင်၏ ခားကိုင်ထား
သောလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

သူသည် ကံကောင်းသွားသည်။

သူက ဘာဆိုတာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းရှိ
ပြတင်းခေါက်ဆီသို့ ခပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

'အား'

စူးရှသော အော်ကစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆိုင်ရှင်၏ အော်ဟစ်သံဖြစ်လေသည်။

ရဲချင်သည် ဆိုင်ရှင်အား သတ်ပစ်လိုက်ဖြစ်ကြောင်း
ရှားလေသည်။

ကျင်လိကာ၊ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဖနောင့်နှင့်တစ်
တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

* * *

'ဟောဟဲ...ဟောဟဲ'

ကျင်လိကာ ဖနောင့်နှင့်တစ်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
ပြေးနေသည်။

မောပန်းလွန်းသဖြင့် ဟောဟဲလိုက်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဇောငှါ့များပျံနေလေသည်။

ဦးခေါင်းထဲမှနောက်ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။

ပြေးရင်းပြေးရင်း ခူးများကွေးညှတ်ကျလာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်-

'ရပ်လိုက်စမ်း'

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရှေ့တွင် လမ်းပိတ်ထားသူများရှိနေသည်ကိုခန္ဓာလိုက်ရ၏။

သူက လဲကျမသွားရအောင် သတိထားကာ ခြေလှမ်း
ရပ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရှေ့မှလူများကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေ၏။

တိုလူများကာ တင်လူ ဦးဆောင်သော မြို့တော်ဝန်၏
လူများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူ့အား ကူညီမညီသူများကိုတွေ့လိုက်ပြီမဟုတ်ပါသေး။

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်က....'
သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။
တင်လုက-
'သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်စမ်း'
ဟု ကိုယ်ရံတော်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အခန်းကျဉ်း....

ကျင်လိသည် အခန်းကျဉ်းအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။
အခန်းတွင်း၌ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။

'ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးကြပါ'
ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။
မရှေးမနှောင်းမှာပင်

'ရှိမ်း'

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးပွင့်သွား၏။
အာဏာသား လူသန်ကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်။

လူသန်ကြီးက

'ဟေ့ ကောင်၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အေးဆေးစွာ လိုက်ခဲ့စမ်း'
ဟု ငေါက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုန်းထိုးခေါ်သွားသည်။

ကင်လိ ရင်ထိတ်သွားပြီး လိုက်ပါသွားရလေသည်။

မကြာပါချေ။

ခန်းနားထည်ဝါစွာ ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခု
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ထိုအခန်းအတွင်း၌ ထင်လှနှင့် အစောင့်တစ်ချို့ ရှိနေကြ၏။
ကျင်လိအား ခေါ်လာသည့် ပါးကုတ်သားက-

‘ဦးထောက် အရိအသေပေးလိုက်စမ်း၊’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျင်လီ ဦးထောက်ချလိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်က သူ့အား ကြည့်လိုက်ပြီး

‘တရားခံက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးလား၊’

ဟု ရေရှုတ်လိုက်လေသည်။

ထင်လုက....

‘သူဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အတော်
အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ချီဟူ သေဆုံးသွားခဲ့
ပြီ။ ဝမ်းမုကိုလဲ သူက လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်’

ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျင်လီက....

‘မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး’

အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

ထင်လုက....

‘ဟေ့ ကောင်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ကျင်လီက....

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ရဲပါဘူး၊ ကျုပ်က’

‘ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း’

ပါးကွက်သားက ကျင်လီအား ဇက်ပိုးအုပ်ချလိုက်သည်။

‘ဖျောင်း’

‘အား’

ကျင်လီ ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ထင်လုက....

‘ခေါ်သွားတော့’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပါးကွက်သားက ကျင်လီအား ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကျင်လီမှာ မူးဝေနေပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လိုက်ပါသွား၏။

အခန်းတွင်းမှ ထွက်မသွားမီ မြို့တော်ဝန်နှင့် ထင်လုတို့
ပြောဆိုနေကြသောစကားသံများကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရ၏။

မြို့တော်ဝန်က....

‘လူသတ်မှုဆိုတော့ ကျုပ်က ကရုဏာသက်မိပေမယ့်လဲ ဘာ
မှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ပေးရမှာပဲ’

ထင်လှက....

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့အတွက် သေခဏပဲ'

ကျင်လီ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည်။

* * *

ယခု....

ကျင်လီအား လေးတက်လေးတန် သံတိုင်းများကာရံထားသော အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းသည် အလွန်ခိုင်ခံ့ပြီး သေခဏကျခံရသော အကျဉ်းသားများကို ချုပ်နှောင်သည့်အခန်းဖြစ်သည်။

ကျင်လီ အခန်းတွင်း၌ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ထိတ်လန့်လာသည်။

'ငါ့ကို သေခဏအဖြစ်ပေးကြတော့မယ်'

'ငါ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ဗုဒ္ဓ့ရောက်ရတော့မှာပါလား'

မမျှော်လင့်ဘဲ မီးနတ်ခေးကိုရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုတဲသို့ ဗုဒ္ဓ့ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုခေးသည် ထူးဆန်းသော ခံးတစ်လက်ဖြစ်သည်။

မဂောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်များပူးကပ်နေသော ခံး တစ်လက်လည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျင်လီသည် ရဲချင်အား သတိရလာသည်။

ရဲချင်သည် စောရမယ်လေးဖြစ်သော်လည်း ပါးနပ်လိမ့်မာ သူ ဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ် နားလည်မှုရရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ထိုခေးကိုရရှိသွားသောအခါ သူမ၏စိတ်သဘောထားက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

သူမသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးအဖြစ် တစ်မဟုတ် ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူ့အားသတ်ပစ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သလို ဆိုင်ရှင်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မီးနတ်ဘေးကို ရရှိထားသောရဲချင်သည် မည်သည့်နေရာ၌
ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ထိုမီးရှိုနေသရွေ့ ပြဿနာများ ဖြစ်နိုး
မှာ သေချာလှပေတော့သည်။

ကျင်လီ တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။

‘ရှိမ်း’

အချုပ်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

သူ ခေါင်းထောင်ကြည့်သောအခါ ထင်လှသည် တပည့်
အချို့နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

ထင်လှက ကျင်လီကို စိုက်ကြည့်ပြီး

‘မင်း သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်’

ကျင်လီက

‘ကျုပ် ကျုပ်က လူသတ်သမားမဟုတ်ပါဘူးဗျား’

ထင်လှက

‘မင်းပြောတာ ဝါဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါက ဝမ်မုရဲ့အာမခံ
ချက်ကြောင့် မင်းကို လွှတ်ပေးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

‘ဗျာ’

မမျှော်လင့်သောစကား ကြားရသောအခါ ကျင်လီ ပါး
စပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်မုက

သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ပါးကွက်သားများက ကျင်လီကို ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ကျင်လီလည်း လိုက်ပါသွားသည်။

z z z

မြို့တော် ဝန်ဂေဟာသည် အနောက်ဘက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
 ကျင်လိနှင့် ဝမ်မုတို့ အတူလိုက်လာရသည်။
 သူက ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါသွားသည်။
 နှစ်ယောက်သား လမ်းဆုံလမ်းခွဲအရောက်တွင် ဝမ်မုကခြေ
 လှမ်းရှင်လိုက်သည်။
 ကျင်လိကိုကြည့်လိုက်ပြီး....
 'မင်း တစ်ခုခုစားဦးမလား'
 ဟု မေးလေသည်။
 သူ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-
 'ဟင့်အင်း-မစားတော့ဘူး'
 'မင်း ဘာမှမစားတာ မလေးရက်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား'
 'ဈာ'
 သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေသည်။
 ဝမ်မုအား မျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်သည်။
 သူက အစားမစားဘဲနေခဲ့သည်ကို ဝမ်မုက အဘယ်
 ကြောင့်သိနေသေးနည်း။
 ဝမ်မုသည် သူတို့အား မြေအောက်ခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်
 ထားသူ ဖြစ်သည်။

သူက-
 'မင်း ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ကဲ...လာ'
 သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်
 ဆောင်သွားသည်။
 'ကျုပ် မစားတော့ပါဘူး'
 သူ ငြင်းသော်လည်း မရတော့ပါချေ။
 ဝမ်မု ဆွဲခေါ်သွားရာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိ၏။
 ဝမ်မုက ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာ ကြား
 လေသည်။
 'ကဲ... မင်းစား'
 ကျင်လိကို ကျွေးမွှေးလိုက်သည်။
 သူ မငြင်းပုံသဖြင့် အနည်းငယ်စားလိုက်သည်။
 ဝမ်မုက
 'မင်းက ချီဟူကို သတ်ပစ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်'
 ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။
 ကျင်လိက
 'ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး'
 ဝမ်မုက

'ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ခားမြောင်ရော'

'သူ့ သူ့ကိုပေးလိုက်တာ၊ သူက တတ်သိနားလည်တဲ့ ခင်
ဗျားကို ပေးမယ်ဆိုပြီးယူသွားတာ လမ်းမှာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရ
တာပဲ'

ထိုအကြောင်းကိစ္စများကို ဝမ်မု သိဘားပြီ ဖြစ်သည်ဟု
သူ နားလည်ထားသည်။

ဝမ်မုက....

'ဟို....စောရမယ်ကော'

ဟု မေး၏။

သူ၏မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားသလို ကောင်းသံသည်
လည်း ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

'ခင်....ခင်ဗျား'

ကျင်လီ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်မုက....

'မင်းတို့ ကံကောင်းပြီး မြေတိုက်ထဲက လွတ်မြောက်သွား
ခဲ့ကြတာပဲ'

'ခင်ဗျား'

'အေး....ခိုဟူကို သတ်ပစ်တာငါပဲ'

ဝမ်မုက ပြောင်ဖွင့်ပြောသည်။

ကျင်လီမှာ ထွက်ပြေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်....

ခြေလက်များ ပျော့ခွေကာ လှုပ်ရှား၍မရပါချေ။

ဝမ်မုက....

'ငါက မီးနတ်ခားအကြောင်းကိုသိထားတယ်၊ ဒါကြောင့်
ရအောင်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ခိုဟူကို ရှင်းပစ်လိုက်
တယ်၊ တကယ်လို့ ခိုဟူကသာ ငါ့ကိုပေးဖို့လာခဲ့တယ်ဆိုတာ
ကိုသာ ကြိုသိခဲ့ရင် ငါ့ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ၊ ခုတော့ ပြဿနာ
တွေ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့၊ မင်းနဲ့စောရမယ်လေးဟာ မြေတိုက်
ခန်းထဲက အလောင်းရဲ့ရင်ဘတ်မှာ စိုက်ဝင်နေတဲ့ခားမြောင်
ကို ရသွားကြတယ် မဟုတ်လား'

ကျင်လီက....

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

ဝမ်မုက....

'စောရမယ် ဘယ်မှာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လီက....

'သူ...သူ'

ဝမ်မု၏မျှတ်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

'သူ့ဘယ်မှာလဲ'

ကျင်လိက ဝမ်မုကိုကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာ၏။

'သူဟာ မြို့စွန်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်'

ဝမ်မု၏ခန္ဓာကိုယ် ဖတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း'

ကျင်လိ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက....

'ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နာမည်ကို မမှတ်မိပါဘူး'

ဝမ်မုက....

'ဒါဖြင့် ဝါကိုလိုက်ပြရမယ်'

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ကျင်လိသည် ဝမ်မုကိုခေါ်ဆောင်သွားရတော့သည်။

* * *

မကြာသေးမီက ရောက်ခဲ့ဖူးသော စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ကျင်လိ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် လူအများ ရုတ်ရုတ်သံသ့ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝမ်မု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'တာဖြစ်တာပါလိမ့်'

ကျင်လိက....

'ဆိုင်ရှင် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်'

'တာ'

ဝမ်မုသည် ကျင်လိကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

'ဆိုင်ရှင်အသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

ဝမ်မုသည် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ကာ ကျင်လိကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး လူအများကိုတွန်းဖယ်၍ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ထင်လှနှင့်ကိုယ်ရံတော်များ ရောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝမ်မုက....

'တာဖြစ်လို့လဲဗျ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်လုက....

‘ဪ...ခင်ဗျား ရောက်လာတာကိုး၊ ဒီမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားလို့’

ဝမ်မုက လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော လူတစ်ဦး၏အင်္ဂါအစွဲကို တွေ့ရသည်။

ထင်လုက....

‘သူဟာ ဆိုင်ရှင်ပဲ’

ဝမ်မုက

‘ဆိုင်ရှင်ကို ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ’

ထင်လုက

‘ဆိုင်အလုပ်သမားတွေ ကျုပ်စစ်ပြီးပြီ၊ မိုးမလင်းခင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြတယ်။ သူမဟာ စားသောက်ခကျသင့်ငွေ မပေးချင်တာနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကိုသတ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်’

ဝမ်မုက

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’

ထင်လုက

‘သူမနဲ့ပါလာတဲ့လူငယ်ဟာ ကျင်လီနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟင်’

ဝမ်မုသည် ယခုမှ ကျင်လီအား သတိရသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်လိုက်သည်။

ကပျာကယာ ဆိုင်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျင်လီကို ပတွေ့ရတော့ပါ။

ကျင်လီတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်လီသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

* * *

မယုံနိုင်သော ကံတရား

ကျင်လိသည် မြင်းလှည်းအငှားလိုက်သည့် နေရာတစ်ခုရှိ ရောက်ရှိနေသည်။

လှုပ်မြို့သည် ဂူအတွက် အန္တရာယ်များလွန်းသောနေရာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း နားလည်စားပြုဖြစ်ရာ ထွက်ပြေးသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယူသည် မြင်းလှည်းသမားအလစ်တွင် တံခါးဖွင့်ကာ မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကြောပါချေ။

‘မြင်းလှည်းအားသလား’

စကားသံပြုပြု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူတက်ပုန်းနေသော မြင်းလှည်းကို လူတစ်ယောက်က လာရောက်ငှားရမ်းနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ ငှားရမ်းခြင်းက ကောင်းသည်ဟု တွေးမိတော့မှ စိတ်အေးသွားသည်။

သို့မှသာ လူရန်မြို့နှင့်ခေးရာသို့ လိုက်ပါသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။

မြင်းလှည်းသမားနှင့် လာရောက်ငှားရမ်းသူတို့ အချီအနွဲ့ ပြောဆိုနေသော စကားသံများ ဆွက်ပေါ်လာပြီး ငှားရမ်းခ ချေးတည့်သွားပုံရသည်။

လူတစ်ယောက်က မြင်းလှည်းပေါ်တက်လာသည်။

အဘွားအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကျင်လိက ထိုင်ခုံနောက်တွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေ သဖြင့် တွေ့ရှိသွားခြင်းမရှိချေ။

‘ဟေး...ဟေး’

မြင်းလှည်းသမား၏အော်ငေါက်သံ ကြားပူတ်ဝေ ယမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟီး...ဟီး’

‘ခုပ်ခုပ်....ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်း စတင်ထွက်
ခွာသွားတော့သည်။

* * *

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့် အချိန်ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသဖြင့် လူရန်မြို့
ပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျင်လိ ယုံကြည်ထား၏။

မလှုပ်ရှားဝံ့ဘဲ ပုန်းနေရသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း ညှောင်း
ညာလာသည်။

‘ဒုက္ခပဲး ဘယ်အထိ သွားကြမလဲမသိဘူး’

ထိုစဉ်

‘မရှ့မှာ ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံကို ရောက်ပြီဗျ’

မြင်းလှည်းသမား၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်းငှားရမ်းသော အဘွားအိုက

‘ကောင်းပြီ၊ မြင်းလှည်းကို ရပ်လိုက်တော့’

သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းလှည်းအရှိန်
သတ်ကာ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကျင်လိ ခင်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

မကြာမီ လှတ်မြောက်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်...

‘မြင်းလှည်းခပေးပါ’

‘ပိုက်ဆံလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘မရှ့’

‘အား’

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်
သံများကြောင့် သူသည် ထိတ်လန့်သွားပေသည်။

ထိုင်ခုံကြားမှ ကပျာကယာ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ-

အဘွားအိုတစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းသမားအား ဓား
မြှောင်တစ်လက်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးသွင်း နေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အသက်ရှူမှားသွားသည်။

ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား၏

မြင်းလည်းသမားမှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီလျက် မြေပေါ်သို့ ဝံ့လျက်သား လိကျသွားလေသည်။

အဘွားအိုက ဟားတိုက်ရယ်မောလျက် ထွက်သွားလေ၏။

* * *

အချိန်များ အရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

အဘွားအိုမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ သူသည် သတိမင်လာလေသည်။

မြင်းလည်းပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းလိုက်သည်။

မြင်းလည်းသမားသည် မြေပေါ်တွင် ခွေခွေကတေ အသက်ပျောက်နေသည်။

သူသည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

လမ်းတွင် သုံးလေးကြိမ်မက ခလုတ်တိုက်ကာ ချော်လဲခဲ့၏။

မည်သို့ဆိုစေ....

နာကျင်မှုကို ခရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရာ မကြာပါချေ။ အရှေ့ဘက်တွင် လှမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုနှင့် စုစုရုံးရုံးဖြစ်နေသော အဆောက်အဦးအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

ဤနေရာသည် ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံဖြစ်လေသည်။

လူရန်မြို့နှင့် အရှေ့ဘက်ခရိုင်သို့ သွားရာလမ်းနှင့် တောင်ပိုင်းဒေသသို့သွားရာလမ်းများ ဆုံတွေ့သည့် လမ်းဆုံလည်းဖြစ်လေသည်။

ခရီးသည်များသည် ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံတွင် ခေတ္တအနားယူလေ့ရှိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်-

စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။

သူသည် ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေသော အဆောက်အဦးများကို ကြည့်ကာ-

‘ငါ့တာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ’ ဟူ၍ ညည်းတူးမိလိုက်လေသည်။

ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သော စာဝမျိုးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်-

‘မင်းကို တွေ့ရတာအတော်ပဲ’

စကားသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ရင်ထိတ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟာ’

သူသည် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူ့အား မီးနှုတ်ခံားပေးခဲ့သည့် အဘိုးအိုအား လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူနှစ်ဦး ‘မဟုတ်ပါလား။’

‘ခင်-ခင်ဗျားတို့ကို’

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အိုရန်ညီနောင်နဲ့တွေ့တာ မင်းသိပ်ကံကောင်းတယ်မှတ်’

‘ဗျာ’

‘ကျုပ်က အိုရန်ကြီးပါ၊ သူကတော့ အိုရန်လေးပါ’

အိုရန်လေးဆိုသူက-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဝေပြည်နယ်က လာခဲ့ကြသူတွေပါ’

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

အိုရန်လေးက-

မီးနတ်ခမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ မင်းအထင်
လွဲစေတယ် ဟုတ်လား

သူသည် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်နေ ခဲ့သည်။

ကျွန်-ကျွန်တော်

အိုရန်ကြီးက-

ကဲ-လာလာ-လမ်းမပေါ်မှာစကားပြောရတာမကောင်း
ပါဘူး၊ ဟိုရွှေကဆိုင်ကို သွားရအောင်

သူတို့သည် ကျုပ်လိအား ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်
ကာခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

လူရှင်းသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

အိုရန်ညီနောင်နှင့်သူသည် ထိုဆိုင်လေးသို့ ရောက်လာကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

သူက ထွက်ပြေးရန် လမ်းစရှာသော်လည်း မရဘဲ အခက်
ကြုံနေရသည်။

အိုရန်ညီနောင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားကာ
အားရပါးရ စားသောက်နေကြလေသည်။

သူသည် စား၍မပင်ဘဲ ရင်ထဲတင်းကျပ်နေ၏။

အိုရန်ကြီးက-

ညီလေး၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကိုအထင်အမြင်မှားနေမှာနော်

ဟု ပြောလာသည်။

သူက ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက-

ကျုပ်တို့ဟာ ညီလေးကိုခုကွပေးမယ်လူတွေမဟုတ်ပါဘူး

ကျုပ်လိက သူတို့အားငေးကြည့်နေသည်။

အိုရန်လေးက-

အတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က အကိုးအို တစ်ယောက်နောက်ကို
လိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ အိုအိုအိုအိုနဲ့ မင်းတွေနဲ့ပြီး သူက မီး
နတ်ခမ်းကို ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား

သူက-

'ဟုတ်ပါတယ်'

အိုရန်လေးက-

'အဲဒီအတိုင်းအို ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိသလား'

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ကျုပ် မသိဘူး'

အိုရန်လေးက...

'သူဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ပဲ။ သူ့ကို မီးဘီလူးလို့ ခေါ်ကြတယ်'

သူသည် ဟောင်းနွမ်းနေသော အဝတ်အစားများကို ဗတ်ဆင်ကာ အစာရေစာ ဝတ်မှုတ်နေသော အဘိုးအို၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် မီးနတ်ဂိုဏ်းမှ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မျိုးဆက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အိုရန်လေးက-

'ရန်ပယ်ဂိုဏ်း ဆိုတာကော မင်းကြားဖူးသလား'

သူက-

'ကျွန်တော်က သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကိုမှ မသိပါဘူးဗျာ'

ဟူ၍ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

အိုရန်လေးက-

'ရန်ပယ်ဂိုဏ်းဆိုတာ ဝေပြည်နယ်က အဖြူရောင် သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပါ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဂိုဏ်းဖြစ်တဲ့ မီးနတ်ဂိုဏ်းကို အပြင်းအထန်ချေမှုန်းတဲ့ ဂိုဏ်းပေါ့'

သူက-

'ခင်ဗျားတို့ဟာ ရန်ပယ်ဂိုဏ်းက လူတွေလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိုရန်လေးက-

'ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ဝေပြည်နယ်မှာ မီးနတ်ဂိုဏ်း ပပျောက် သွားအောင် ချေမှုန်းခဲ့ကြတယ်။ မီးနတ်ဂိုဏ်းဝင် တွေဟာ အတူနီးအရုန်းကျဆုံးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး အဓိက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မီးဘီလူးဟာ ပြည်မကို ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်'

သူက-

'ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ဖမ်းဆီးဖို့လိုက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား'

အိုရန်လေးက-

‘ဟုတ်တယ်၊ ရန်ပယ်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမား ဆယ်ယောက်တိတိ လိုက်လာခဲ့ကြတာ၊ အခုတော့ တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မီးဘီလူးကတော့ လွတ်မြောက် နေတုန်းပဲ’

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက-

‘ကျုပ်တို့ဟာ မီးဘီလူးကို မီလုမိခင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ အချိန်က သူနဲ့မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်ပါ’

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

အိုရန်ကြီးက-

‘မင်းဟာ သူ့ဆီက မီးနတ်ခားကို ရလိုက်တာကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ကံဆိုးသွားရတာပဲ’

ကျင်လိ စိတ်လှုပ်ရှားလသည်။

မီးနတ်ခားနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက် များကို သိရှိရတော့မည်ဟု ယုံကြည်လာတော့သည်။

အိုရန်ကြီး....

‘မီးနတ်ခားဟာ သော့တစ်ချောင်းလို အသုံးပြုနိုင်အောင် စီရင်ထားတဲ့ ခားတစ်လက်ဖြစ်သလို သွေးစွန်းပြီး မကောင်း ဆိုးဝါးမိစ္ဆာတွေ စိုးမိုးထားတဲ့ ခားတစ်လက်လဲဖြစ်တယ်’

အိုရန်လေးက-

‘မကောင်းဆိုးဝါး ပိညာဉ်တွေပူးကပ်နေတဲ့ခားတစ်ခုပဲ၊ ဒီခားလက်ထဲရောက်လာရင် စိတ်ဟာ ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်၊ မင်း အရက်မူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ် မလား’

ကျင်လိ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘အရက်မူးနေတဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိုရန်လေးက-

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ သီချင်းဆို ချင်ဆိုမယ်၊ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းချင် ကြိမ်းမောင်း နေလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ အရက်ကြောင့် ဖိတ်ပြောင်းသွားတဲ့ သဘောပဲမဟုတ်လား’

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

အိုရန်လေးက-

‘မီးနတ်ခားဟာလဲ ဒီသဘောမျိုးရှိတယ်၊ လက်ထဲကို ရောက်လာတာနဲ့ စိတ်ခတ်တွေဟာ အလိုလိုခက်ထန်မာကျော

လာပြီး ရက်စက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး၊ အံ့ဩစရာကောင်း
လောက်အောင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်သဘောထားကိုပြောင်း
လဲသွားစေတတ်တယ်'

ကျင်လိက-

'ထူးဆန်းလိုက်တာ'
ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

အိုရန်လေးက--

'မီးနတ်ခားကို ရတဲ့သူတိုင်း ကံဆိုးမှာပဲ၊ ရတနာသိုက်ကို
တွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ လောဘဝင်နေရင် ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်
မယ်၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲကိုသာ မီးနတ်ခားကို အပ်လိုက်မယ်
ဆိုရင် နောက်နောင် မကောင်းမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်မလာအောင်
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာပဲ'

ကျင်လိက-

'ကျွန်တော်လဲ ဒီအကြောင်းကို မသိခဲ့လို့ပါ၊ သိခဲ့ရင်
အစောကြီးကတည်းက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါတယ်'

သူ၏မျက်စိထဲ၌ မီးနတ်ခားနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကောင်း
အနိဋ္ဌာရုံများကို မြင်ယောင်လာသည်။

မီးနတ်ခားကို ရရှိထားကြသူများသည့် စိတ်ပြောင်းသွား
ကြပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများအသွင် ပြောင်းလဲသွား
ခဲ့ကြသည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ခဲ့ရသည်။

မီးနတ်ခားသည် မကောင်းဆိုးဝါးခားတစ်လက်(ဝါ)ထူး
ဆန်းသောခားတစ်လက်ဖြစ်နေသည်ကို ကျင်လိ ကောင်းစွာ
လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အိုရန်လေးက....

မီးနတ်ခား ဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို
မင်းသိမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျင်လိက-

'ရဲချင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ'

'ရဲချင်ဆိုတာ စောရမလေး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့
ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး'

ကျင်လိသည် ရဲချင်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မြင်းလှည်း
သမားအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်သည့် အဘွားအို
အား မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် ခားမြောင်တစ်လက်ဖြင့် မြင်းလှည်း
သမားအား အချွန်ပေါင်းများစွာ ထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခားမြောင်သည်....

'ဟာ'

ကျင်လိ လှော်ခနဲအော်လိုက်သည်။

အိုရန်ညီနောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

ကျင်လိကို ကြည့်လိုက်ကြပြီး....

'မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ'

ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။

ကျင်လိက-

'ရဲချင် ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ မီးနတ်စားဟာ အဘွားအိုတစ်ယောက်ရှိ လှက်ထဲမှာ ရောက်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်'

အိုရန်ကြီးက....

'ဘယ်က ဘဘွားအိုလဲ'

ကျင်လိက ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသော အဘွားအို တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် မြင်းလှည်းသမားအား သတ်ပစ်ခဲ့သော အဘွားအိုပင်ဖြစ်နေပါသည်။

ကျင်လိက လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း....

'သူပဲ...သူပဲ'

ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

အဘွားအိုသည်လည်း ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံ၌ ရောက်ရှိနေပါတော့သည်။

* * *

မိုးကြိုးအာမခံဌာန-

မိုးကြိုးအာမခံဌာနမှ ဌာနခွဲတစ်ခုသည် ပန်းတစ်ချာလမ်း ဆို၍ လာရောက်ဖွင့်လှစ်ထားသည်။

အဘွားအိုသည် ဣအာမခံဌာနအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား သည့်ကို တွေ့ရသည်။

ကျင်လိနှင့် အိုရန်ညီနောင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျင်လိက-

'သုပဲ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက-

'သု ဆီကို မီးနတ်ခေးက တယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်နေတာလဲ'

ကျင်လိက-

'ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး'

အိုရန်လေးက-

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုသွားကြည့်တာကောင်းမယ်'

'ကောင်းပြီလေ'

အိုရန်လေးလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

သူတို့သည် မိုးကြိုးအာမခံဌာနဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြ လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

'အား'

'အမလေး'

'သေပါပြီဗျ'

အာမခံဌာနအတွင်းမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျင်လိ ထိတ်လန့်သွားသည်။

• အိုရန်ညီနောင်လည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး....

'မြန်မြန်လာ'

အာမခံဌာနဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်သား အာမခံဌာနရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများကို ဖော့မြင်လိုက်ရသည်။

အဘွားအိုကား အာမခံဌာနကို လုယက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်လိတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် အာမခံဌာနအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သည်။

‘ခြွမ်း...ခြွမ်း’

အိုရန်ညီနောင်က ခံားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်....

‘ဟိုမှာ....ဟိုမှာ’

ကျင်လီသည် သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ ငွေများနိုက်ယူနေသည့် အဘွားအိုကို တွေ့မြင်သွားပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျင်လီအသံကြောင့် အဘွားအို လှည့်ကြည့်လာသည်။ အိုရန်ညီနောင်က....

‘မပြေးနဲ့’

ဟု အော်ဝေါက်ကာ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

အဘွားအိုသည် အိုရန်ညီနောင် ပြေးလာသည်ကိုကြည့်ကာ တားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

တဖန်....

‘သွားစမ်း’

ဟု အော်ဝေါက်ကာ ငွေအိတ်ဖြင့် ပေါက်လိုက်သည်။

‘ခြွင်...ခြွင်...ခြွင်’

ငွေတုံးကလေးများသည် အိုရန်ညီနောင်ထံသို့ တရစပ်ပုံ လွင့်လာသည်။

ထိုငွေတုံးကလေးများမှာ လက်နက်ပုန်းကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေပြီး ထိမှန်လိုက်ပါက သက်သာမည် မဟုတ်ပါချေ။

အိုရန်ညီနောင်က ခားများဝေ ယမ်း ကာကွယ်လိုက်ကြ၏။ ငွေတုံးကလေးများကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

အဘွားအိုက....

‘သေချင်ပြီထင်တယ်’

ဟု အော်ဝေါက်ကာ လက်ထဲမှခားမြှောင်ဖြင့် ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။

‘ဝှီး’

ခားမြှောင်သည် အိုရန်ကြီးထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပစ် လွင့်သွားလေသည်။

အိုရန်ကြီးက-

‘ဒီလိုနဲ့ရမလား’

ဟုကြုံးဝါးကာ ခံားဖြင့်ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ချွမ်း’

ခားမြှောင်မှာ အပြင်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ အိုရန်ညီနောင်သည် အဘွားအိုအား ဝိုင်းရံထားလေ၏။

အဘွားအိုက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သော်လည်း ထိုညီနောင်
အား မယှဉ်နိုင်ပါချေ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်

‘အား’

စူးရှစွာအော်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

အဘွားအိုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေပြီဖြစ်သည်။

အိုရှန်ကြီးက

‘တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ အဘွားကြီး၊

ဟု ရေခွတ်လိုက်လေသည်။

အိုရှန်လေးက

‘သူ့ဟာ အဘွားကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ထားတာဗျ’

ဟုပြောကာ အဘွားအို၏မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအခါ-

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟင်- မဲချင်’

ကျင်လီ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

စောရမယ်လေးမဲ့ချင်သည် အဘွားအို တစ်ယောက်အသွင်
ချုပ်ဖျက်တားခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုရှန်လေးက

‘သူက မဲချင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခါဖြင့် မီးနတ်ခားကို ရထားတာသူပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျား’

အိန်နီကြီးက

'ကျုပ်က' ခေးနဲ့ရိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ခေးမြောင်ဟာ မီးနတ်
ခေးပဲဖြစ်ရမယ်'

ရန်လေးက

'ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ'

'ပြတင်းပေါက်မှာတစ်ဆင့် အပြင်ကို လွင့်ထွက်သွားတယ်'
'ဟာ' .

သုံးယောက်စလုံး အာမခံဋ္ဌာနအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွား
လေသည်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ ခေးမြောင်ကို လိုက်ရှာကြ၏။
သို့သော် ခေးမြောင်နှင့်တူသော အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့
ရပါချေ။

မီးနတ်ခေးသည် မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားသနည်း။
ကျင့်လိတို့ရင်မောသွားကြလေသည်။

• • •

မကောင်းဆိုးဝါး ခေးသံသရာ

ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် မိုးကြီးအာမခံဋ္ဌာန ရှေ့မှ
ဖြတ်သွားစဉ်

'ဒေါက်'

သူ့ရှေ့သို့ ခေးမြောင်တစ်တစ်လက်ကျလားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ကလေးပီပီ စူးစမ်းလိုသောသောစိတ်ဖြင့် ကောင်ယူလိုက်
လေသည်။

ထိုစဉ်

'အား'

အာမခံဌာနအတွင်းမှ ဖူးရှုသောအောင်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
ကလေးငယ် ကြောက်ရွံ့သွား၏။
ခားမြောင်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မီးအိမ်ဂိုဏ်း-

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသောဂိုဏ်း
တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ရှုလော့နှင့်လက်ရုံးတပည့် ဝါဖုံးတို့သည် ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံ
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။
သူတို့ ရောက်လာကြသည့်ကိစ္စမှာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ ခုဂိုဏ်း
ချုပ် ချူဘင်းလီနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်လေသည်။
ရှုလော့သည် မီးအိမ်ဂိုဏ်း၏ရန်သူဖြစ်သည့် ရွှေလှူ ဂိုဏ်းအား
ရင်ဆိုင်ရန် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၌ အကူအညီတောင်းထားသည့်
ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှုလော့နှင့်လက်ရုံးဝါဖုံးတို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပန်းတစ်ရာ
လမ်းဆုံသို့ရောက်လာချိန်တွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ခံား
မြောင်တစ်လက်ကိုင်ကာ ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ရှုလော့က

'ဟာ...ကလေးတစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ခားမြောင်ကြီး
ကိုင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သူ့ကို ချော့မေ့ပြုပြီး တောင်းလိုက်
စမ်း၊ လိမ့်ခိုက်မိရင် အန္တရာယ်ဖြစ်နေပါဦးမယ်'

စိုးရိမ်စွာဖြင့် တဗီညိုဖြစ်သူအား အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဝါဖုံးက မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ပြေးလာသော ကလေး
ရှေ့၌ ပိတ်ရပ်ကာ

'ငါတူကြီးလက်ထဲမှာ ခားမြောင်ကြီး ကိုင်လို့ပါလား၊
မတော်တဆ ချော့လဲမှခုန်ကျနေပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ-ဦးကို
ပေး မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်'

ဟု ချော့မေ့ပြောဆိုလေသည်။

ကလေးငယ်သည် ဝါဖုံးကိုကြောက်ရွံ့သွားကာ လက်ထဲမှ
ခားမြောင်ကို ပစ်ချကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဝါဖုံးက

'ခက်ပါလား'

ဟု ညည်းတွားကာ ဓားမြှောင်ကို ကောက်ယူသည်။

ရှုလေ့ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကောင်လေးက မင်းကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ
ကဲ...ကဲ တို့လဲသွားရအောင်’

ဟု ပြောလေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့အရာ’

ဝါဖူးက ဓားမြှောင်ကိုသိမ်းဆည်းကာ မြင်းပေါ်ခုန်ထက်
၍ လိုက်ပါသွား၏။

ထူးဆန်းသောဓား(ဝါ)မီးနတ်ဓားသည် ဝါဖူးနောက်မှ
ပါသွားပြီဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ ဖြစ်ပျက်လာဦးလေမည်နည်း။

ကောင်းသောကိစ္စများတော့ ဖြစ်ပျက်လာမည် မဟုတ်ဘဲ
ရှုလေ့နှင့် ဝါဖူးတို့က မြင်းခုန်းစိုင်းနှင့်သွားကြလေသည်။

o x o

ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘုံကျောင်း
ပျက်တစ်ခုရှိနေပါသည်။

ရှုလေ့တို့သည် ထိုဘုံကျောင်းပျက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားကြ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အနီးတွင် လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသည်။

ရှုလေ့တို့သည် ဘုံကျောင်းပျက်နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်
လျှင် မြင်းများကို ရပ်ကာ ခုန်းစိုင်းလိုက်ကြသည်။

ရှုလေ့က....

‘ဝါဖူး အခြေအနေသွားကြည့်စမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူက သတိကြီးစွာထားကာ ကျောင်းပျက်ဆီသို့ လှမ်း
သွားလိုက်သည်။

ဝန်းကျင်ကစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

လေဝေ ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ သစ်ရွက်ကလေး
များ ခကြွကျလာသည်။

အဝေးမှ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ ဘာသာဘာဝ ဘေး
သီချင်း သီကျွေးသံကို ကြားနေရသည်။

ဝါဖူးသည် ကျောင်းပျက်ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းပျက်အတွင်း၌ လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရချေ။

သူသည် ကျောက်လှေကားဆစ်များအတိုင်း ကျောင်းပျက်ပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်သည်။

ကျောင်းပျက်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ ဖာဆေးရာဗလပူရှိသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုပြီး....

'ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း ဒုဂိုဏ်းချုပ် ထင်ရှိကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းက လူတွေ ရောက်လာကြပြီကိုး၊ ဒါထက် ဂိုဏ်းချုပ်ရှုလေ့ကော'

'ပါလာပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကောင်းပြီ၊ သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ'

သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျောင်းပျက်ထဲမှထွက်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် တွေ့မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ရှုလေ့ကား ရှိမနေတော့ပါ။

ရှုလေ့စီးလာသောမြင်းက မြက်စားနေသည်။

'ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်'

ဟု တွေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်-

'မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ခေါ်လိုက်ပါ'

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ ထင်ရှိ၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

သူက....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟာ....'

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ် ချုပ်သွားသည်။

အကြောင်းကား-

'ဟား....ဟား....ဟား'

ထင်ရှ်၏ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝါဖိုးရင်ထိတ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှလူသည် သူ၏အဝတ်အစားများကိုချွတ်
ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ရွှေရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်
အသွင် ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်။

‘ဟင်....ရွှေလှ ဂိုဏ်းချုပ်’

ဝါဖိုး လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ ရွှေလှ အဖွဲ့ချုပ် စန်ရယ်ဖြစ်နေပါသည်။

စန်ရယ်က....

‘မီးအိမ်အဖွဲ့က ခေတ်ပန်းအဖွဲ့မှာ အကူအညီတောင်းထား
တာကို ကျုပ်တို့သိထားတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ချိန်းထားတာကို
သိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စောင့်နေတာပေါ့၊ မင်းတို့
အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး’

ဝါဖိုးက ကျောင်းအပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
ရွှေလှ အဖွဲ့သားများသည် မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်ရှလှအား ကြီးမား
ဖြင့် တုပ်နှောင်ကာ ဖမ်းခေါ်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိမိတို့သည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ သက်ဆင်းမိကာ ဒုက္ခ
ရောက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်သည်။

စန်ရယ်က....

‘ဝါဖိုး မင်း တာတတ်နိုင်သေးလဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

သူ အကြိတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လက်ဦးသွားပြီကိုး ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊
ခင်ဗျားတို့ သဘောပေါ့’

စန်ရယ်က လက်ကာပြုလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ရဲ့ အသက်ဟာ ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပေမယ့်
ကျုပ်က မင်းတို့နဲ့ ဆွေနှုံး ညှိနှိုင်းချင်ပါသေးတယ်၊ နိုင်လို
မင်းထက်မလုပ်ပါဘူး’

သူက—

‘ခင်ဗျားမှာ တယ်လို အကြံအစည်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း ပြောပါဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်ရယ်က....

‘မင်း မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်မဖြစ်ချင်ဘူးလား’

'ဘာဗျ'

'မင်းသာ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုရင် မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်တောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်'

'ဒါ...ဒါ'

'ရှုလေ့သာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မင်းက မီးအိမ်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်မယ် ဆိုရင် မီးအိမ်အဖွဲ့သားတွေကလဲ လက်ခံကြမှာပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ မှန်ခဲ့လား'

'ကျုပ်...ကျုပ်'

စန်ရယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

'မင်း စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်ရင် မင်းရဲ့ ဘဝ ဘယ်လောက် ဟိုးတက်ပြောင်းလဲလာမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါ။ မင်းရဲ့လက်ထက်မှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ရယူနိုင်တယ်ဆိုပြီး သိုင်းလောကသားတွေကတော့ ချီးကျူးကြဦးမှာပါ'

သူက....

'ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စတွေကိုလဲ မေ့လိုက်မယ် ဟုတ်လား'

ထင်ရှိက-

'ဒါပေါ့၊ မင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ မဟုတ်လား'

သူက-

'ခင် ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာလား'

'တကယ်ပေါ့'

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ-

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

စန်ရယ်က ဟွားတိုက် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဇာဖိုးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

စန်ရယ်က....

'မင်းကို ကျုပ်က ရှင်းပစ်ရင် ရပါတယ်နဲ့ မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်လာအောင် ကူညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် မင်းက ကျုပ်အတွက် ကိစ္စလေးတစ်ခုတော့ ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့'

သူက-

'ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ'

'ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်ရယ်က....

'သိပ် မခဲယဉ်းပါဘူး၊ ရှုလွေ့ကို မင်းကိုယ်တိုင်သုတ်ဆင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ပါပဲ'

'ဗျာ'

'ရှုလွေ့ဟာ ချုပ်နှောင်ခံနေရပါပြီ၊ သူ့ကို ခံားတစ်ချက် ထဲနဲ့ရှင်းလိုက်လို့ ရပါတယ်'

'ကျုပ်-

သူ့ငိုင်းနေ၏။

စန်ရယ်၏ မျက်နှာ အေးစက်တင်းမားသွားသည်။

'မင်းက ကျုပ်ခိုင်းသလို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အတွက် ကျုပ်က ဘာမှ တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး'

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလေသည်။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ့အတွက်ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်....

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူတယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

x x x

ရှုလေ့မှာ ကြီးများဖြင့်မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်နှောင့်ခံထားရလေသည်။

ရှေ့လှုံအဖွဲ့သားများက အနီးမှ ဝိုင်းထားကြသည်။

စန်းရယ်နှင့် ဝါးဖုံးတို့သည် ရှုလေ့အနီးရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

စန်ရယ်က....

'ကဲ...မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းဆောင်ရွက်လိုက်ပေတော့'

ဟု သူ့အား ပြောလိုက်သည်။

သူ့အား မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှုလေ့ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

'ဝါးဖုံး၊ မင်းမင်းက သစ္စာဖောက်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား'

သူ့အကြိတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်က မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ် ရာထူးကိုရယူပြီး ရှေ့လှုံအဖွဲ့ကြီးချမ်းစွာနေထိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ'

ရှုလေ့ ဧဝါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွား၏။

'မင်း သစ္စာဖောက်'

သူက....

'ခင်ဗျား ပြောချင်သလိုပြော ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး'

စန်ရယ်က ဝါးဖုံးကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ရှုလေ့က....

'ဝါးဖုံး၊ ရှေ့လှုံဂိုဏ်းဟာ အဖြူရောင်ဂိုဏ်း အမည်ခံပြီး နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုတွေလုပ်နေတာကွ၊ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါတို့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ မီးအိမ်အဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားနေတာ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အယုံကြည်ရဆုံး တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခုလိုသစ္စာဖောက်တာ ငါဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးဘူး'

ဟု ကြေကွဲသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

စန်ရယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

'အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့'

ဟု ငေါက်၏။

တစ်ဖန်....

'မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သုတ်သင် ရှင်းပစ်လိုက်တော့'

ဟု ပြောသည်။

ဝါဖူး အကြိတ်၏။

ခါး၌ချိတ်ထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ မိမိ၏ ဓားဖြင့် ရှုလွေ့ကို သုတ်သင်ပစ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွား၏။

ကောက်ရထားသော ဓားမြောင်ကို သတိရမိသည်။

မီးနတ်ဓား (ဝါ) ထူးဆန်းသောဓားက အစွမ်းပြလာပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဓားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး....

ထို့နောက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဓားမြောင်ဖြင့် ရှုလွေ့၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ရှုလွေ့က....

'ဝါဟာ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးကို သက် စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ အသက်စွန့် တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမှ မမှုခဲ့ဘူး။ တောက်.... မင်းလို သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သေသွားမှာကို ဝါယူကြိုးမရဖြစ်မိတယ်'

ဟု ခံပြင်းစွာ ပြောနေသည်။

'သေစမ်း....သေစမ်း'

ဝါဖူးသည် ဓားမြောင်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးချလိုက်၏။ ရှုလွေ့၏ တစ်ကိုယ်လုံး မသွေးချင်းချင်းနီရဲသွားသည်။

ဒဏ်ရာပြင်းစွာရသွားသော်လည်း ညည်းညူခြင်းလုံးဝမရှိ ပါပေ။

နောက်ဆုံး....

သူ၏လက်ချက်ဖြင့် ခေါင်းဝိုက်စိုက်ကျပြီး သေသွားသည်။

* * *

ရှလွေ့ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

'ဟား ဟား ဟား'

စန်ရယ်သည် ဟားတိုက်ရယ်မောနေ၏။

သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း-

'ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုတွေ့ ကြိုက်သွားပြီ'

ဟု ပြောသည်။

ဝါဖုံး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူ၏ လက်များကား သွေးများ စွန်းထင်ပေကျ နေသည်။ စန်ရယ်က....

'ဝါဖုံး ခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ် သွားပြီ၊ မင်းကို ဝါ ချော့ထောက်နောက်ခံ ပြုထားမယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက ထင်ရှို ရောက်လာရင်သာ စကားကို သတိထားပြီး ပြောပါ'

ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

သူက....

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ခြောက်သွေ့ အက်ကဲ့လေသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

'ဟူး...ဟူး...ဟူး'

အဝတ်အစား လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား လိုက်ရသည်။

သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ဖာထေးရာဗလပူ ရှိသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးရောက်လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စန်ရယ်က....

'ထင်ရှိုရောက်လာပြီ'

ဟု သတိပေးသည်။

ဝါဖုံးက....

'ကျုပ်....'

'ကိစ္စမရှိဘူး။ တန်မပျက်နေပါ'

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

သူက ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထင်ရှိက သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။

စန်ရယ်သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဦးညိတ်လိုက်၏။

‘ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက ဇုဂိုဏ်းချုပ်ထင်ရှိကို ကြိုဆိုပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်ရှိက စန်ရယ်အားအရေးမစိုက်ချေ။

စန်ရယ်နှင့် ရွှေလှုံအဖွဲ့သည် နောက်ကွယ်တွင်မကောင်းမှ ဧစရိုက်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေသူများဖြစ်ကြောင်းနားလည် ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

ထင်ရှိက ဝါဖုံးဘက်လှည့်ပြီး....

‘မင်းတာ မီးအိမ်အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ညာလက်ရုံး ဝါဖုံးမဟုတ် လား’

ဟု မေးသည်။

ဝါဖုံး ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ် ရှုလွေကော’

‘သူ....သူ’

‘သူက သည်နေရာကိုလာခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို ချိန်းထားတာပဲ’

ဝါဖုံးက

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုတ်တရက်နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာတာ နဲ့ လမ်းတစ်ဝက်က တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ အခန်းတစ်ခန်း ငှား ပြီး နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သမားတော်ကြီးတစ်ဦးက စောင့်ရှောက် နေပါတယ်’

သူက လိမ်ပြောလိုက်သဖြင့် စန်းရယ်ကျေနပ် သွားသည်။

ဝါဖုံး၏ အမူအရာပျက်နေသည်မှာ ရွှေလှုံဂိုဏ်းသားများ ကြောင့်ဖြစ်မည်ဟုလည်း ထင်မှတ်လိုက်၏။

ထင်ရှိသည် စန်းရယ်ဘက်လှည့်ပြီး....

‘စန်းရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သည်နေရာကို ဘယ်လိုအကြောင်း နဲ့ ရောက်လာရတာလဲပြောစမ်းပါဦး’

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းရယ်က

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းဟာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဘာတွေ့များ တိုင် ပင်ဆွေးဆွေးကြမလဲဆိုတာ သိချင်လို့လာခဲ့တာပါ’

ထင်ရှိက

‘ဪ... ဒီလိုလား ရွှေလှုံဂိုဏ်းရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ် တွေကို ရှုလွေကသိထားတတ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကမှာ’

တင်ပြပြီး အရေးယူပေးဖို့ ကျုပ်တို့ကို အကူအညီ တောင်း
ထားတာပဲ

စန်းရယ်က

'ဒါဟာ ရွှေလုံဂိုဏ်းကို တမင် အရှက်ခွဲတာ၊ ကျုပ်တို့
မကောင်းမှုကျူးလွန်တယ်ဆိုရင် ယက်ဘောသက်သေပြပါ'

ထင်ရှိက ဝါဖုံးဘက်လှည့်ကာ....

'မင်းတို့မှာ သက်သေပြစရာရှိတယ်မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝါဖုံးက

'ဘာမှ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ'

'တင်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ရွှေလုံဂိုဏ်းအပေါ် အထင်အမြင်လွှဲ
မှားခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်ကို ကိုယ်စားလှုပ်ပြီး တောင်း
ပန်ခိုင်းလိုက်တာပါ'

'ဘာ'

ထင်ရှိမှာ ကြားရသောစကားကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွား
ရလေသည်။

ဝါဖုံးအား မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး....

'မင်းတို့ကပဲ ရွှေလုံဂိုဏ်းကိုတောင်းပန်ရဦးမယ်ဟုတ်လား'

ဝါဖုံးက

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

စန်းရယ်မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

'ကဲ-ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ မီးအိမ် ဂိုဏ်းကတော့
အမြင်မှန်ရသွားပါပြီ၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့
ပါဘူး မကြာခင်မှာပဲ မီးအိမ်ဂိုဏ်းနဲ့ ရွှေလုံဂိုဏ်းဟာ မိတ်
ဆွေရင်းခြာတွေ့လို့ နေထိုင်သွားကြတော့မှာပါ'

ထင်ရှိ မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

'ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိ
တယ်၊ ကဲ...ပြောစမ်း ရှုလေ့တယ်မှာလဲ'

ဝါဖုံးက....

'ကျွန်တော် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး
ပါ့မယ်ဗျာ သူနဲ့တွေ့ရင်အားလုံးရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်'

ထင်ရှိ သဘောတူလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ သွားကြမယ်'

ဝါဖိုးက လမ်းပြခေါ်သူားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

စန်းရယ်က အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ယား’

ဝါဖိုးက ညာသံပေးကာ မီးနတ်ခံားဖြင့် ထင်ရှိ၏ နောက်
ကျောကို ခံားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထင်ရှိ မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

ခံားမြောင်သည် သူ၏ နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်သွား၏။

‘အား’

ထင်ရှိ လှုပ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

အငိုက်ဖမ်းကာ လုပ်ကြံခြင်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း နား
လည်လိုက်သည်။

‘လူယုတ်မာ’

ဟု အော်ငေါက်ကာ လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်ပစ်၏။

‘ဝုန်း’

ဝါဖိုး ဒယိုင်းဒယိုင်းဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

စန်ရယ်က....

‘ဘာလုပ်နေကြတာလဲ တိုက်ကြပါတော့လား’

ဟု သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ယား’

‘ရွှေလှ အဖွဲ့သားများက ညာသံပေးကာ ဝိုင်းရံ တိုက်၏။

ထင်ရှိမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သေလု ချောပါး ဒဏ်ရထားသည့်တိုင် စိတ်ကိုတင်းကာ
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သေး၏။

ထင်ရှိလက်ချက်ကြောင့်....

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘ဝေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ သူ၏အဖွဲ့သားများ
အဝေးသို့ လွင့်သွားကြသည်။

ထင်ရှားသည် ရရှိထားသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ
ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး သွားသည်။

‘ပြေးပြီ’

‘မလွတ်စေနဲ့’

ရှေ့လှိုင်းစိုက်သားများသည် ညာသိပေးကာ ပြေးလိုက်
သွားကြသည်။

စန်ရယ်နှင့် ဝါဖိုးတို့လည်း သိုက်သွားကြလေသည်။

* * *

သဲလွန်စ

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လှူရှင်းနေသည်။

ကျင်လံနှင့် အိုရန်ကြီးတို့က စားပွဲတစ်လုံး၌ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေကြသည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက် ဖွယ်ရာများ ရှိနေသော်လည်း
သူတို့ မစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော ထူးဆန်းသော မားကြောင့် စိတ်
ဓာတ်ကျဆင်းနေကြခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျင်လံက....

'ဒီခင်းကို အစကတည်းက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် ကောင်း
မှာပဲနော်'

ဟု ညည်းတောင်းလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက....

'မီးဘီလူးက ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားသွားနိုင်ခဲ့လို့ပေါ့...
နို့မဟုတ်ရင် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့တာကြာပြီ'

ကျင်လိက-

'ကျွန်တော်လဲ့ မသိလို့ ယူသွားခဲ့တာပါ'

'ဟုတ်ပါတယ် မင်းမှာအပြစ်မရှိပါဘူး၊ အိုရန်လေး ပြန်
ရောက်လာရင်သတင်းထူး တစ်ခုခုပါလာပါစေလို့ဆုတောင်းရ
တော့မှာပဲ'

မိုးကြိုးအာမခံဌာနတွင် ရုပ်ပျက်သားသော ရဲချိုင်းနှင့်
ရင်ဆိုင်ပြီးသည့်နောက် ထူးဆန်းသောခင်းမှာ ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့သည်။

မည်သို့လိုက်ရှာရမှန်း မသိကြတော့ပါ။

အိုရန်လေးက-

ထူးဆန်းတဲ့ခင်းကို ရသွားတဲ့လူတိုင်းဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်
သလိုဖြစ်ပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာ
တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ သွေးထွက်သံယိုတိုက်ပွဲ
သတင်းတွေကို စုံစမ်းလိုက်ရင် သဲလွန်စရလာနိုင်တယ်'

ဟု ပြောပြီး စုံစမ်းရန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ကျင်လိနှင့် အိုရန်ကြီးတို့က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌
စားသောက်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကျင်လိက....

'ကျွန်တော်တို့ကော လိုက်ပြီး စုံစမ်းကြရင် မကောင်းဘူး
လား'

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူက-

'ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့'

သူတို့သည် ထိုင်ရာမှထရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

၁၈၄ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုစဉ်မှာပင်....

ကျယ်လောင်သော ခြေသံများနှင့်အတူ အိုရန်လေးက
ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိုရန်လေးသည် ကျင်လိတို့အနီးရောက်လာပြီး....

‘ကျုပ် သဲလွန်ရလာပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ပထမပိုင်း-ပြီး၏။

ဝဏ္ဏအောင်

ဝ ဝဏ္ဏ အောင်

.....

ဂ နှိ ရ ဇား

(ဒုတိယ ဇာတ်ဆိပ်၊ ဒိုင်၊)

သိုင်းလောကသို့

လေဝံ့ယမ်းထိုက်ခတ်လာလေသည်။

ရော်ရွက်များက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြေကျလာသည်။

အိုရန်ညီနောင်နှင့် ကျင်လိတို့သည် တောအုပ်အတွင်းရှိ ဘုံ
ကျောင်းပျက်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အိုရန်လေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး.....

‘သတိထား’

ဟု တီးတိုးသတိပေးလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက ဆုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွား၏။
သို့သော်....

ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာပြီး....

‘ဘယ်သူမှ မရှိဘူး’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။

အိုရန်ကြီးက....

‘ညီလေး မင်းကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းက သေချာရဲ့သား’

ဟု ရန်လေးကို မေးသည်။

ရန်လေးကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သေချာပါတယ်၊ ကျုပ် ခံားကောက်ရခဲ့တဲ့ ဖောင်လေး
နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ သူ့ထံမှ မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်က ယူ
သွားတယ်လို့သိရတယ်။ ကျုပ်စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးအိမ်
ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ သူ့တပည့်ဝါဖိုးတို့ ဖြစ်နေကြတာကိုသိခဲ့ရတယ်’

ရန်ကြီးက

‘သူတို့က ဒီနေရာကို လာခဲ့တယ်ဆိုတာကော ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး သိတာလဲ’

ရန်လေးက....

‘ကျုပ် စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးအိမ်ဂိုဏ်းဟာ သူတို့ရဲ့
ရန်သူ ရွှေလုံဂိုဏ်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကိုဖြေရှင်းပို့
ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ လာခဲ့ကြ
တာလို့ သိရတယ်’

ရန်ကြီးက....

‘ဒီနေရာမှာ ချိန်းထားတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မတွေ့ရပါလား’

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

ထိုစဉ်-

‘ဟင် သွေးကွက်တွေပါလား’

ကျင်လိက လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

အိုရန်ညီနောင်တို့သည် ကျင်လိ ညွှန်ပြသော မြေပေါ်မှ
သွေးကွက်များကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အိုရန်လေးက....

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါသွေးတွေပဲ၊ ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သွား
တာ သေချာနေပြီ’

လွင်စာပေ
ဧပြီ ၁၅ / ၁၃၀၊ ၆၀
တောင်ငူမြို့
ရက် ၂၀၁၅၅

အိုရန်ကြီးက....

‘ဒီလွှားစက်တွေအတိုင်း ခြေရာခံပြီး လိုက်သွားရအောင်’

‘ကောင်းပြီ’

သူတို့သည် လွှားစက်များကိုခြေရာခံကာ လိုက်သွားကြ၏။
သစ်ပင်ချုံနှယ်များကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားကြပြီး မကြာမှီ
ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း၌ အလောင်းတစ်လောင်း ရှိနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟော...ဒီမှာ အလောင်းတစ်လောင်းပါလား’

အိုရန်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

အိုရန်လေးက ‘အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး....’

‘ဒါဟာ မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အလောင်းပဲ၊ ဓားကောက်
ရခဲ့တဲ့ ကောင်လေးပြောလိုက်တဲ့ လူပုံသဏ္ဍာန်နဲ့တူညီနေတယ်’

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက-

‘မီးအိမ်ဂိုဏ်းချုပ်က လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ နောက်ထပ်
ဘာတွေများဖြစ်လာဦးမယ် မဆိုနိုင်ဘူး’

ဟု ညည်းတွား၏။

ကျင်လိကား ထိတ်လန့်လာသည်။

ထူးဆန်းသောဓားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အနိဋ္ဌာရုံများ
သာ တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထူးဆန်းသောဓားနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိလိုတော့ပါချေ။
ကျင်လိ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်-

‘လိုက်ကြ’

‘မလှုတ်စေနဲ့’

အဝေး တစ်နေရာမှ ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အိုရန်ညီနောင် ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

ထူးဆန်းသောဓားအား ခြေရာခံမိကြပြီဟု နားလည်လိုက်
ကြပြီး....

‘မြန်မြန်လာ’

ဟု အော်ပြောကာ အသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့
ဦးတည်ကာ ပြေးသွားကြသည်။

ကျင်လိကား တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆူဆူညံ့ညံ့အသံများထွက်ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းတိတိဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျင်လိက ရပ်နေဆဲ-

အိုရန်ညီနောင်ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

တောအုပ်ထဲ၌ သူတစ်ယောက်ထဲသာရှိနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

‘ချွတ်...ချွတ်--ချွတ်’

တောတိုးသံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွား၏။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင် ချုံနွယ်များကြားမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများ ချွတ်ပြတ်နေသလို သွေးအလူးလူးပေကျ နေသည်။

ကျင်လိသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့်....

‘အမလေး’

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ လူတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နှင့်ဘူမနသည် မဟုတ်ပါလား’

ကျင်လိသည် အထိတ်တလန့်အော်ကာနောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် ‘ဝုန်း’

ထိုလူမှာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။

ကျင်လိ ဝိုင်သွားသည်။

ထိုလူသည် မြေပေါ်တွင် လူးလွန်ရင်း....

‘ကျုပ်ကို ကူညီပါကွယ်’

ဟု အကူအညီ တောင်းလာသည်။

‘ဟင်-လူတစ်ယောက်ပါလား’

ထိုလူမှာ မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်ဘဲ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျင်လိက မဝံ့မရဲဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။

ထိုလူက....

‘ကျုပ်ကို ကူညီပါကွယ်’

ဟု တောင်းပန်လာပြန်သည်။

ကျင်လိ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်’

ထိုလူအား ဖေးမပေ့ ထူလိုက်သည်။

သူက ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံ ခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို လူရှင်းတဲ့နေရာ ခေါ်သွားပါ’

ဟု ပြောလာသည်။

ကျင်လိက....

‘ပန်းတစ်ရာလမ်းဆုံကိုသွားရင်-’

‘မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ချက်ချင်း ခြေရာခံမိသွားကြလိမ့်မယ်’

‘ခါဖြင့် ဘယ်နေရာကို သွားရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဗျာ’

ထိုလူက-

‘တောင်ဘက်စူးစူးကိုသွားပါ၊ အဲဒီမှာ ဧကျောက်ဂူတွေပေါ်

များတဲ့ တောင်တစ်လုံးရှိတယ်’

ကျင်လိက....

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ထိုလူအားတွဲကာ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ထွက်လာ

ခဲ့သည်။

အတန်ကြာသွားမိလျှင်....

‘ပုတ်’

ထိုလူသည် လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေပေါ်လဲကျကာ သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟောဗျာ’

ကျင်လိ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

မတတ်သကဲ့သို့အဆုံး ထိုလူအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ တောင်ဘက်အရပ် ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

တောင်အရပ်တွင် ကျောက်ဂူပေါများသော တောင်တစ်
လုံးကို အမှန်ပင်ရွှေရှိရသည်။

ကျင်လိသည် ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်ကာ ဒဏ်ရာရ
ထားသူကို ချထားလိုက်ပြီး သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင်
ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။

တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ပြုစုပေးလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

‘အင်း-အင်း’

ညည်းတူးသံနှင့်အတူ ထိုလူသတိရလာသည်။

ထိုလူမှာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ် ထင်ရှိဖြစ်၏။

ထင်ရှိသည် ဝါဖုံး၏ အလစ်ချောင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရနေပြီဖြစ်သည်။

ထင်ရှိသည် ရွှေလှိုက်သားများလျှက်မှ လွတ်မြောက်
အောင် ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။

သူက ဘုံကျောင်းပျက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသွားခြင်းဖြင့် ရန်
သူများကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်ရှိ သတိပြန်ရလာသောအခါ-

‘ကျုပ်....ကျုပ်ကို မင်းက ကယ်တင်ခဲ့တာလား’

ဟု မေးလာသည်။

ကျင်လိက-

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဝါက အကောက်ကြံခံလိုက်ရ
တာ’

ရွှေလှိုက်နှင့်မီးအိမ်ဂိုဏ်း ပြဿနာကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျင်လိသည် ထင်ရှိ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဝါဖုံး၏
လက်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော ဓားမြှောင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ဝါဖုံးမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

မီးအိမ်ဂိုဏ်းမှသစ္စာဖောက်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။

ထင်ရှိက....

‘ဝါဟာ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မီးအိမ်ဂိုဏ်း
ရွှေလှိုက် ပူးပေါင်းလိုက်ရင် သိုင်းလောကအတွက် အတော်’

ကို ကြောက်စရာကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဖော်ထုတ်
ဖို့ ကျုပ်ကို ကူညီပါကွယ်'

ကျုပ်လဲက-

'ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်'

ဟု စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ထင်ရှိုက....

'ကျူးယန်းမြို့မှာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းကလူတွေရှိတယ်၊ သူတို့
ဆီကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးပါ'

မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စ ပြောပြရမည်ကို ရှင်းပြ၏။

ကျုပ်လဲက သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ထင်ရှိုက-

'ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းဟာ လူယုတ်မာ ဝါဖိုးကို ဆုံးမနိုင်ပါစေ'

ဟု နောက်ဆုံးဆုတောင်းပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သေ
ဆုံးသွားသည်။

ကျုပ်လဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထင်ရှိုသည် ထူးဆန်းသောခား၏ သားကောင်ဖြစ်သွားရ
ပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထင်ရှို၏အလောင်းကို ကျောက်ဂူအတွင်း၌ပင် မြှုပ်နှံ
သင်္ဂြိုဟ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

* * *

ထူးဆန်းသောခား-

ထူးဆန်းသောခားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လဲ တွင် အတွေ့
အကြုံများ ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသောခားအား အရယူကာ ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသည် အထင်ကရ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုဖြစ်
သည်။

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်း၏ အကူအညီဖြင့် ထူးဆန်းသောခားအား
ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

ကျင်လံသည် ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားသို့ ရောက်လာ
သောအခါ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ပါ။

အိုရန်ညီနောင်ကိုလည်းကောင်း ရွှေလှံဂိုဏ်းမှ လူများကို
လည်းကောင်း မတွေ့ရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်-

ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားရှိသည့် ကျူးယန်မြို့သို့သွားရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့်-

ကျင်လံသည် သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရ
ပြန်သည်။

၂ ၀ ၂

မိတ်ဆွေဟောင်း

ကျူးယန်မြို့-

ကျူးယန်မြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့
ဖြစ်လေသည်။

ကျင်လံသည် ထင်ရှို လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ကျူး
ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သူက ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တိုးတက်
ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရည်မှန်းချက်ကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့-

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီး သိမ်း
လောက၌ တလည်လည်ဖြစ်နေချေပြီ။

ကျင်လီသည် ဟိုတိုသည်သည် ငေးမောရင်းလျှောက်လှူ
ခဲ့ရာ မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

မြို့လယ်တွင် ဘုံကျောင်းတစ်ခုရှိနေပါသည်။

ထိုဘုံကျောင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာမှုများဖြင့် စည်ကား
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် တန်းစီရှိတောင်းရမ်းနေသော သူ
တောင်းစားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျင်လီသည် ထင်ရှိမှာကြားလိုက်သော စကားများကို
ပြန်လည်ကြားယောင်သာသည်။

ကျူးယန်မြို့လယ်က ဘုံကျောင်းကို ရောက်အောင်သွား
ပါ။ ဘုံကျောင်းရှေ့မှာ သူတောင်းစားတွေ စီတန်းပြီးရပ်နေ
ကြတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တတိယမြောက် သူတောင်းစား
ခွက်ထဲကို ဟောဒီဒင်္ဂါးလေးထည့်လိုက်ပါ။ မင်းဟာ ခေတ်
ပိုင်းဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ကျင်လီသည် စီတန်းကာရပ်နေကြသော သူတောင်းစား
များကိုကြည့်လိုက်သည်။

တတိယနေရာတွင် ရပ်နေသောသူတောင်းစားမှာ အဘိုး
အို တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး တုန်တုန်ချည့်
ချည့်ဖြစ်နေသည်။

'သူဟာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးနိုင်မယ့်လူ တစ်
ယောက်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား'

ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ....

ထင်ရှိ မှာကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်သာ ဖြစ်
သည်။

ကျင်လီသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထို
အဘိုးအိုထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ထင်ရှိပေးလိုက်သော ဝေဒင်္ဂါးလေးအား အဘိုးအို၏ ခွက်
ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဝေဒင်္ဂါးလေးမှာ ဒင်္ဂါးဟု ဆိုနိုင်ရုံမျှသာရှိလေသည်။

သွားဖြင့်ကိုက်ထား၍လော....

တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ခြစ်၍ထား၍လောမသိ အပေါက်လွှေး
များခြစ်ရာများ ဗလပူဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျင်လိသည် ဝေဒနာလေးကို ထည့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်
အဘိုးအိုကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ထူးခြားသွားဟန်မရှိချေ။

‘စေတနာရှင်လေး-ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်’

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။

သာမန်ဆုတောင်းရိုး ဆုတောင်းစဉ်အတိုင်းဖြစ်သည်။

ကျင်လိ မနေနိုင်တော့ဘဲ....

‘ဦးဟာ ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းကလားဗျာ’

ဟု မေးသည်။

အဘိုးအိုက ကျင်းလိကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး ဘာမှ
မပြောပါချေ။

ကျင်လိ စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုကလည်း ကျင်လိကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲဘုံကျောင်း
သို့ လာရောက်သူများထံမှ တောင်းရမ်းနေလေတော့သည်။

ကျင်လိလည်း ခေါင်းကုပ်၍ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မြို့လယ်ဘုံကျောင်းသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

မင်းလမ်းမကြီး အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ပြီး တစ်နေရာသို့
အရောက်တွင်....

‘ညီလေး....ခဏနေပါဦး’

ဟန်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျင်လိ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

နောက်လူညိုကြည့်လိုက်သောအခါ လူသုံးယောက်ရောက်ရှိ
လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ကိုမြိုင်
လျှင် ကျင်လိထိထိလန့်သွားသည်။

‘ဟင်...ဆရာထင်လှ’

ဟု လှူတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

ထင်လှသည် လူရန်မြို့မှ အာဏာသား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်
နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထင်လှ ရယ်ခမာလိုက်သည်။

‘မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိသေးတာကိုး’

‘ကျွန်...ကျွန်တော်’

‘လူရန်မြို့မှာ အမှုအခင်းတွေ အများကြီးဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။
တရားခံကို မဖော်ထုတ်နိုင်သေးသမျှ ကျုပ် တာဝန်ကျေရာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မင်းနောက်ကိုလိုက်လာခဲ့တာပဲ’

ကျင်လိ ချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်မိ၏။

ထင်လှနှင့် ပါသာသူ နှစ်ယောက်က ဝဲယာ တစ်ဖက်ဘက်
ချက်မှ လမ်းပိတ်၍ ဟန်တာလိုက်ကြသဖြင့် ထွက်သွား၍
တော့ပေ။

ထင်လှ ခေါင်းခါသည်။

‘မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့နောက်ကို
အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်’

‘ကျွန်တော်’

‘ဘာလဲ မင်းဟာ တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြချင်လို့
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

ကျင်လိ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော်ဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူး ဒီကိစ္စတွေ
ဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ခံားကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ’

‘ထူးဆန်းတဲ့ခား ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မီးနတ်ခားလို့လဲ ခေါ်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ အဲဒီခားက ဘယ်မှာလဲ’

သူ ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်...ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ’

ထင်လှက

‘အေးလေ...မင်းသိတယ် မသိဘူးဆိုတာ နောက်တော့
ပြောပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့
ပါ’

သူ မတတ်လာတော့ပါ။

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထင်လိုတို့နောက်လိုက်သွားရ၏။

ကျင်လိသည် မိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

* * *

ထင်လုက ရှေ့မှသွားနေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ကျင်လိကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှခြံရံ၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

သူတို့သည် လူရှင်းသောလမ်းကြားများမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာလျှောက်သွားမိလျှင် မြို့စွန့်သို့ရောက်မှန်းမသိရောက်လာကြလေသည်။

ထင်လုသည် ဟောင်းနှမ်းအိုမင်းနေပြီဖြစ်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိမ်တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

‘ဒေါက်- ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်ပြီး မရှေးမနှောင်းတွင်-

‘ဝင်ခွဲ’

အတွင်းဘက်မှ အသံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူက တံခါးတုန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားသည်။

သူ၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ကလဲ ကျင်လိအား ခေါ်သွားကြသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် အသင့်စောင့်ကြိုနေသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

‘တိုလုက ကျင်လိအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလိုက်၏။’

‘ကျင်လိ တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီနော်’

ထိုလူ၏ ရုပ်သွင်ကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ကျင်လိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုလူမှာ လုရန်မြို့မှ စာပေသမား ဝမ်မုဖြန်နေသည်။

‘ခင် ခင်ဗျား ဝမ်မု’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကို မှင်မိနေသေးတာ ကျုပ်
တော့ ဝမ်းသာလို့မဆိုးဘူး’

ကျင်လီ ခြေဖျား လက်ဖျားများ အေးစက်သွားသည်။

ဝမ်မု၏ မကောင်းသောလုပ်ရပ်များကို ပြန်လည်၍ မြင်
ယောင်လာသည်။

ဝမ်မုသည် သူ့အပေါ် စေတနာထားခဲ့သည့် သူဌေး
ချီဟူကို လုပ်ကြံခဲ့သည်။

ရဲချင်၏ အစ်မ စောရမယ်ကိုလည်း လုပ်ကြံခဲ့သည်။

ဝမ်မုသည် ထူးဆန်းသောခား၏ သွေးဆောင်မှု ခံခဲ့ရပြီး
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လုပ်ရပ်များကို လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခု-

ဝမ်မုကို ပြန်မတွေ့လိုက်ရသောအခါ မိမိသည် မည်နည်း
နှင့်မျှ အသက်ရှင် လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေး
ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာတော့သည်။

ထိုလူက-

‘ထိုင်ပါဦးကွ’

သူ့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ
အသင့်ရှိနေပါသည်။

ထိုလူက-

‘စားသာစား၊ ကိုယ် အချင်းချင်းတွေပဲ၊ ဘာမှ အားနာ
စရာမလိုဘူး’

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ပြောသည်။

သူက ငြင်း၏။

‘ကျွန်တော် မဆာပါဘူးခင်ဗျာ၊ မစားပါရစေနဲ့’

ဝမ်မုက-

‘အေးလေ၊ မင်းမဆာဘူးဆိုရင်လဲ ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေ
မယ် မင်းဟာ လုရန်မြို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မြောက်သွား
တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

ဟု မေး၏။

သူက-

'ကျွန်တော်လဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မြင်းထွက်
တစ်စီးပေါ် တက်ပုန်းနေရက မြင်းလှည်းထွက်သွားတာ
မပါသွားတာပါဘဲ ခင်ဗျာ'

ဝမ်မုက-

'မင်း ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ ကဲ- မင်းရဲ့ အစား
စောရမယ်လေးကော'

'ဗျာ-'

'မီးနတ်ခားကို ရသွားတဲ့စောရမယ်လေးကိုပြောတာပေါ့'

'သူ သူ သေသွားပါပြီ ခင်ဗျာ'

'တာကွ'

ဝမ်မုက ငေါက်လိုက်သဖြင့် သူ ထိတ်လန့်သွားတာ

ဝမ်မုသည် သူ့အား မျက်လုံးကြီးပြူးကာကြည့်ရင်း

'စောရမယ်လေး တယ်လိုလုပ်ပြီးသေသွားတာလဲ

ဟု ငေါက်သည်။

သူက-

'သူဟာ စိတ်ရိုင်းပေါက်ပြီး အာမခံဋ္ဌာနတစ်ခုကို ဝင်
ရောက် လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရက-

ရဲချင်သေဆုံးသွားရပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏စကားဆုံးသွားလျှင်-

'ဒါဖြင့် မီးနတ်ခားကော'

'ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ'

သူသည် အမင် လိမ်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်မု မယုံပါ။

'မင်းလိမ်ပြောတာ မင်းသိကို သိရမယ်'

ဟု ငေါက်သည်။

သူက-

'ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ'

အတင်း ခံငြင်း၏။

ဝမ်မု ဒေါပူသွားပြီး-

'မင်းလိမ်ပြောချင်နေတာကိုး၊ မင်း တယ်လောက် ခေါင်း
မာနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

ဟု ကြုံးဝါးကာ လက်ပြန် ရိုက်ချသည်။

‘ဝုန်း-’

ကျင်လိမ္မာ လူကော ထိုင်ခုံပါ ရောထွေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

ဝမ်မုကား ဒေါသထွက်နေပြီဖြစ်ရာ ကျင်လိကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

‘ဝုန်း-’

‘ခွပ်’

‘အား’

ကျင်လိမ္မာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်နေရတော့သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပူးယောင် ညိုမည်းသွားလေတော့သည်။

ထင်လှက အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက် ကြည့်နေသည်။

သို့သော်-

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာမူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြလေသည်။

တစ်ယောက်က....

‘ဆရာထင်လှ၊ သူ့ကို လုရန်မြို့တော်ဝန်ဆီကို ခေါ်သွားရမယ်ဟုတ်လားဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်လှက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

‘အေးအေးနေစမ်းပါကွာ’

ကိုယ်ရံတော်က-

‘ဆရာထင်လှ၊ သူဟာ လူသတ်မှုတွေအတွက် သင်္ကာမကင်းခံနေရတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မြို့တော်ဝန်ဆီကို ခေါ်သွားတာ အသင့်လျော်ဆုံးပါ’

ဟု စောဒကတက်လိုက်ကြ၏။

ထင်လှ ဒေါပူသွားလေသည်။

‘မင်းကို အေးအေးနေလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား’

ဟု ဝေါက်လိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရံတော်က-

‘ဆရာထင်လှ၊ ကျုပ်တို့ မင်းမူထမ်းတွေဟာ...’

‘မင်းပီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း’

‘ကျုပ်က’

‘ဟေ့-သူ့ကို အခုလိုဖမ်းလာတာ မီးနတ်ခားကို ရရှိအိ
ကပဲက’

ကိုယ်ရဲတော်က....

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို လုရန်မြို့ကို ခေါ်မသွားတော့ဘူးလား’

ထင်လဲက....

‘မင်း- တော်တော်လျှာရှည်ပါလား၊ ဘာမှခေါ်သွားစရာ
မလိုဘူး၊ ဒီကောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုရန်မြို့မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါနားမလည်ဘူး၊ မီးနတ်ခားရဖို့ပဲ ငါသိတယ်’

ကိုယ်ရဲတော်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး....

‘ဆရာထင်လုက မြို့တော်ဝန်ရဲအမိန့်ကို အမှုမထူးဘူးဆို
ရင် ကျုပ်တို့က ဆရာထင်လုခိုင်းတာ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး’

ဟု ပြောကြလေသည်။

အချင်းချင်းပြသန်နာ ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ကျင်လိ သက်
သာရာရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဝမ်းမူသည် ကျင်လိအား နှိပ်စက်နေရာမှ ထင်လုကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ထင်လု၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့သွားမယ့်
လမ်းမှာအနှောင့်အယှက် အတားအဆီးမှန်သမျှကို ဖယ်ရှား
ပစ်ရမယ်ဆိုတာမသိဘူးလား’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထင်လုက....

‘ကောင်းပါပြီဗျာ’

သူက ကိုယ်ရဲတော်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းတို့ဟာ ငါ့ကို နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါကလဲ
ပင်းတို့ကို ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး’

ဟု ပြောကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရဲတော်နှစ်ယောက်ကလည်း ချက်ချင်းပြန်လည် တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဒိမ်အိုဟောင်းအတွင်း၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

* * *

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထင်လှမှာ သိုင်းညာခေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိ
ထားကြသလို မီးနတ်စားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထင်ရာစိုင်းတော့
မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ကြသည့် ကိုယ်
ရံတော်နှစ်ယောက်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဝမ်မုက တိုက်ပွဲကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေသည်။

ထင်လှကလည်း ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အား ရှင်းမပစ်
နိုင်လျှင် သူ၏မကောင်းသောလုပ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်သွား
ကာ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘော
ပေါက်ထားသဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော်....

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၏ သိုင်းညာလည်း မခေသဖြင့်
ရုတ်တရက် အနိုင်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ဝမ်မု ဒေါပူလာလေသည်။

‘တောက်....ဒီလောက်တောင်ညှိရသလား’

ဟု ကြုံးဝါးကာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ကျင်လိ၊ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဒိမ်ထဲမှတစ်
ဟန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထင်လှနှင့်ဝမ်မုတို့ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

‘ဒီကောင်လေး ပြေးပြီ’

‘လိုက်-လိုက်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောလိုက်ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ-

‘ယား’

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ညာသံပေးကာ ပိတ်ဆို့ဟန်
စားထားကြသဖြင့် ရုတ်တရက် လိုက်ပသွားနိုင်ကြပါချေ။

ဝမ်မုနှင့်ထင်လူတို့ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။

‘ခြမ်း-ခြမ်း’

နှစ်ယောက်သား ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး ကရ
ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသော ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာအစိုက်
မိသွားကာမည်သို့မျှ မခုခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များ သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်
သွားပြီး....

‘အား’

‘အမယ်လေး’

စူးရှစွာအော်ဟစ်၍ လဲကျသွားကြလေသည်။

ဝမ်မုနှင့်ထင်လူတို့သည် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အားသတ်
သင်ရှင်းလင်းပြီးသျှင် အိမ်ထဲမှ ချက်ချင်းပြေးထွက် သွားကြ
လေသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျင်းလီကို
မတွေ့ရတော့ချေ။

ကျင်လီ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်မု ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်ကာ....

‘ဒီကောင်လေးကို တော့အောင်ရှာရမယ်’

ဟု အော်ပြောရင်း ပြေးထွက်သွားသည်။

ထင်လူလည်း ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

• • •

ကျင်လိမ္မာ လမ်းကြားလေးတခုအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေပါသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းစွဲကာ ဖူးယောင်နေ၏။

ခြေလက်များမသယ်ချင်အောင် မောပန်းနေပြီးမလှုပ် နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေတော့သည်။

‘အား.....ကျွတ်.....ကျွတ်’

ကျင်လိက၊ ညည်းတွားရင်း ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားလိုက်သည်။

မြေပေါ်သို့ လဲကျမသွားမချင်း ရှေ့ဆက်သွားတော့မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းမုန့်နှင့် ထင်လုက သူ့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှအသွတ်ပေးမည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည်ထားသည်။

ကျင်လိက ရှေ့ဆက်သွားနေစဉ်....

‘ဟိုမှာ-ဟိုမှာ’

‘တွေ့ပြီဟေ့’

နောက်ကျောဘက်မှ အော်ပြောသံများ ပြေးလွှားသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်လိ ထိုတ်လန့်သွားသည်။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းမုန့်နှင့်ထင်လုတို့ ပြေးလိုက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ကျင်လိသည် ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ရှေ့ဆက် ပြေးမသွားနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေ၍ ဝမ်းမုတို့၏ လက်မှလွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝမ်းမုန့်နှင့်ထင်လုတို့သည် သူ၏အနီးသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝမ်းမုက....

‘ခွေးကောင်၊ မင်းပြေးလို့လွတ်မယ်ထင်လို့လား’

ဟု အော်ဝေါက်ကာ ကျင်လိထံသို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ကျင်လိ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

သို့သော်-

လူရိပ်တစ်ခုသည် လျှပ်တပြက်ရောက်ရှိလာပြီး ကျင်လိအား ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်မု၏လက်သီးမှာ လေထဲရောက်ရှိသွား၏
'ဟင်'

ဝမ်မု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်လိသည် သူ၏မျက်စိရှေ့ မှောက်မှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်
ကွယ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား'

ဝမ်မုနှင့်ထင်လူတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ကြည့်လိုက်
ကြသောအခါ သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

ကျင်လိက သူတောင်းစားကြီး၏ နောက်ဘက်၌ ရောက်ရှိ
နေသည်။

သူတောင်းစားကြီးက ကျင်လိအား အကာအကွယ်ပေး
ထားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်မု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး-

'ခင်ဗျား သေချင်လို့လား'

ဟု ဝေါက်လိုက်လေသည်။

သူတောင်းစားကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

'ကျုပ်က အသက်ကြီးနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ထက်
တောင် သေရမှာကိုပိုကြောက်သေးတယ်ဆိုတာကိုမှတ်ထားပါ'

ဝမ်မုက....

'ခင်ဗျား သေရမှာကြောက်ရင် ဘေးရှောင်နေပါ'

သူတောင်းစားကြီးက -

'ကျုပ်က ရှောင်သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတရား
တာကို မြင်ရတော့လဲ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့
သူဟာ ကျုပ်ကို ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြား စွန့်ကြဲလှူဒါန်းထားတဲ့
ကျေးဇူးရှိနေလို့ပါ'

ထင်လူက-

'စကားမများနဲ့၊ ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း'

ဟု အော်ဝေါက်ကာ လှုပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်မုကလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကျင်လိအား ဆုံးမနိုင်ရန်အတွက် ဘာမှမဆိုင်
သော သူတောင်းစားကြီးအား ဟိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

သူတောင်းစားကြီးက-

‘ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့’

ကျင်လိ၏ လက်ကိုဆွဲကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်....

မြေပေါ်သို့ ခြေဆောင်ကာ အပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။

ကျင်လိ၏ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည်။

လမ်းကြားထဲမှနေ၍ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတောင်းစားကြီးက—

‘လာလိုက်ခွဲ’

ကျင်လိကိုဆွဲကာ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျင်လိလည်း လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

* * *

နေမှုနိုးတည့်တော့မည်ဖြစ်သည်။

သူတောင်းစားကြီးသည် မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းဂူသို့ရောက်မှ ခြေ လှမ်းရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ ဇရပ်တစ်ခုပေါ်သို့ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဇရပ်ပေါ်တွင် သူတောင်းစား လေးယောက်ရှိနေကြ၏။

ကျင်လိတို့ ရောက်လာသောအခါ ပျာပျာသလဲကြိုဆိုကြ၏။

တစ်ယောက်က—

‘မိတ်ဆွေဇေးဟာ ပြေးလွှားနေရတော့ မောပမ်းဆာ နောင်နေပါလိမ့်မယ်။ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက် ပါဦး’

အသင့်ရှိနေသော အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

အရက်မှာ အကောင်းစားအရက်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာလည်း ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ဝက် သားကင် အမဲသားကြော်စသည့် အကောင်းစား စားသောက် ဖွယ်ရာများဖြစ်လေသည်။

သူဌေးသူကြွယ်များသာ စားနိုင်သော စားစရာများဖြစ်၏
ကျင်လိ အံ့ဩသွားသည်။

ထိုသူတောင်းစားများသည် ခေသူများမအုတ်ကြောင်း ရိပ်
မိလိုက်လေသည်။

ထိုသူတောင်းစား ငါးယောက်အနက် ကျင်လိအား ခေါ်
လာသက-

'ဟောဒီငွေပြားလေးကို မင်း ဘယ်ကရလာခဲ့တာလဲ၊ ပြော
ပါဦး'

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျင်လိက....

'ကျွန်တော်ကို ခုဂိုဏ်းချုပ်ထင်ရှိုက ပေးလိုက်တာပါ'

သူတောင်းစားငါးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
ကြသည်။

သူတို့ငါးယောက်သည် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းချုပ်
ခုဂိုဏ်းချုပ်ပြီးလျှင် ရာထူးအကြီးဆုံး အကြီးအကဲ ငါးယောက်
ဖြစ်သည်။

သူတို့အား ခေတ်ပန်းအဂိုဏ်းသားများသာမက သိင်း
လောကသားများကပါ နာမည်မခေါ်ကြဘဲ အမှတ်စဉ်အလိုက်
အမှတ်တစ်အကြီးအကဲ အမှတ်နှစ်အကြီးအကဲဟု ခေါ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓအဖွဲ့ချုပ်ထင်ရှိုက ကျင်လိအား သွားရောက် တွေ့ဆုံခိုင်း
သူမှာ အမှတ်သုံးအကြီးအကဲဖြစ်သည်။

အမှတ်သုံးသည် ကျင်လိပေးသွားသည့် ငွေပြားကလေးကို
ရလျှင် ခုဂိုဏ်းချုပ်မှာ အသက်အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရပြီ ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ကျန်အကြီးအကဲများကို အကြောင်းကြားပြီး ခေါ်ယူ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအခါ အကြီးအကဲငါးယောက်တွေ့ဆုံကြပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်သုံးကမေးသောအခါ ကျင်လိကအကျိုးအကြောင်း
ရှင်းပြလိုက်သည်။

အမှတ်သုံးက-

'ခုဂိုဏ်းချုပ် သေဆုံးသွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား'

သူက-

'ဟုတ်ပါတယ်'

အမှတ်နှစ်က ဝင်မေးလိုက်၏။

‘မီးအိမ်အဖွဲ့ကလူတွေကော ရှေ့လှုံအဖွဲ့ကလူတွေပါ ကိုဏ်း ချုပ်ကို လှယ်လှယ်နဲ့ လုပ်ကြံလို့မရဘူး၊ မင်းပြောတာဖြစ်နိုင် ပါ့မလား’

သူက....

‘ဗုဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အလစ်တိုက်ခိုက်ခံရလို့ အလစ်ခံလိုက်ရ တာပါ။ သူ့က ဝါဖူးက အလစ်ချောင်းပြီး လုပ်ကြံတာပါ’

အမှတ်နှစ်က-

‘ကောင်းပြီလေ၊ မီးအိမ်အဖွဲ့ကို လိုက်သွားပြီး ဖြေရှင်း ကြတာပေါ့’

ကျန်အကြီးအကဲများကလည်း သဘောတူကြသည်။

အမှတ်သုံးက-

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ တောင်ပင်လယ်ဘက်ကို ခရီးလွန်နေတယ်၊ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ မီးအိမ်အဖွဲ့နဲ့ ရှေ့လှုံအဖွဲ့တို့ရဲ့ ပြဿနာကို ကျုပ်တို့ပဲ ကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းကြမှာပါ’

သူတို့သည် မီးအိမ်အဖွဲ့သို့သွားရန်ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

* * *

မီးအိမ်ဂိုဏ်း....

မီးအိမ်ဂိုဏ်းသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ ကျင်လိတို့သည် နှစ်ရက် ခရီးပြင်းနှင့်ပြီး မီးအိမ်အဖွဲ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မီးအိမ် အဖွဲ့၏ အဆောက်အဦးများ မီးတဟုန်းဟုန်း မီးစွဲလောင်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှတ်တစ်က....

‘မြန်မြန် လာကြ’

ဟု အော်ပြောကာ ပြေးသွားသည်။

ကျင်လိတို့လည်းလိုက်သွားကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သွားကြသောအခါ မီးအိမ်ဂိုဏ်း အဆောက်အဦးများသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကာ လူသေအလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မီးအိမ်အဖွဲ့မှာ ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီဖြစ် သည်။

မီးအိမ်အဖွဲ့သားများသည်လည်း ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံ
ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်တစ်သည် ကြေကွဲစရာမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရှင်း....

‘ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ’

ဟု ရေရွတ်၏။

မည်သူ့လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနိုင်မည့်သူ မရှိပါ။

မီးအိမ်အဖွဲ့သားအားလုံး ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် ယေဆုံး
သွားကြပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်တစ်က....

‘ရွှေလှအဖွဲ့ကို သွားကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ရွှေလှရိုက်သို့ ဆက်လက်ခရီးနှင်ကြသည်။

ရွှေလှအဖွဲ့သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌လည်း အန်
ဌာရုံမြင်ကွင်းကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။

ရွှေလှအဖွဲ့သည်လည်းရေစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီ
ဖြစ်သည်။

မီးအိမ်ရိုက်နှင့် ရွှေလှရိုက်အား မည်သူက ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်ပါသနည်း

မီးနတ်ခား ဝါ၊ ထူးဆန်းသောခားသည် ဝါဖူး၊ ထင်
လှတို့နှင့်တူ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

* * *

မီးနတ်စား(၀၇) ထူးဆန်းသောခံး-

ဝါဖုံ၊ ထင်လုတို့နှင့်အတူ ထူးဆန်းသောခံးမှာ ပျောက်ဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

မီးအိမ်မှ ဝါကျင့်ကျင့်အလင်းရောင်သည် အခန်းတွင်း၌ ဖြာကျနေ၏။

ကျင်လိနှင့် ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ အကြီးအကဲငါးယောက်က စားပွဲတစ်လုံး၌ စိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြသည်။

သူတို့သည် ထူးဆန်းသောခံးနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဝါဖုံနှင့် ထင်လုတို့ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ရှာ၍တွေ့လျှင် ထူးဆန်းသောခံးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

အကြီးအကဲငါးယောက်သည် လူခွဲကာ ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကျင်လိက အမှတ်သုံးနှင့် လိုက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောကသားများနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရပြီး သိုင်းလောက၌ တစ်လှည့်လည် ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်....

ကျင်လိနှင့် အမှတ်သုံးတို့ တည်းခိုခန်းမှထွက်လာကြသော အခါ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားနေသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ကျင်လိ ဝမ်းသာသွားသည်။

'သူတို့ဟာ ရန်ပယ်ဂိုဏ်းက အိုရန်ညီနောင်ပဲ'

ဟု ပြောသည်။

အမှတ်သုံးက-

'ဒါဖြင့် သူတို့နောက်ကိုလိုက်သွားရအောင်'

နှစ်ယောက်သား ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ကျင်လိက-

'ဦးလေး အိုရန်'

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူ၏ ခေါ်သံကြောင့် အိုရန်ညီနောင် ခြေလှမ်းရပ်သွားကြသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ကျင်လိကို တွေ့မြင်သွားကြလျှင် ဝမ်းသာသွားကြ၏။

'ကျင်လိ....'

'မင်းပျောက်သွားလို့ ကျုပ်တို့က စိတ်ပူလိုက်ရတာ' ကျင်လိက....

'ကျွန်တော်က ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဆွေခွဲပါတယ်'

သူက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

အိုရန်ကြီးက....

'မင်း ဘာမှ တွေးမနေနဲ့တော့၊ မီးအိမ်ဂိုဏ်းနဲ့ရွှေလှိုက်တို့ကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ တရားခံအစစ်ကို ကျုပ်တို့သိတယ်'

ဟု ပြောလေသည်။

အမှတ်သုံး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး-

'ဘယ်သူများလဲ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်ကြီးက-

'မီးဘီလူး'

'ဘာ'

အိုရန်ကြီးက....

'ဝေပြည်နယ် မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပဲ၊ သူဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ရန်ပယ်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မီးနတ်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းခဲ့ကြတယ်၊ မီးဘီလူးဟာ မီးနတ်ခံားနဲ့ ပြည်မကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်၊ သူဟာ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရထားတော့ မလှုပ်ရှားဝံ့ဘဲ ဇာတ်မြုပ်ပုန်းအောင်းနေခဲ့တယ်၊ အခု ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုသော ဒဏ်ရာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းသွားလို့ပဲဖြစ်မယ်'

ဟု အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

အမှတ်သုံးက....

‘မီးဘီလူးဟာ အတော်ရက်စက်ပါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတော် ကိုကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ သူ ဒဏ်ရာတွေပျောက်ကင်းသွားပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတောင် သူ့ ကိုယ့်နိုင်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး’

အမှတ်သုံးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘တိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီးကူညီပါ့မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုရန်ညီနောင် အားတက်သွားကြလေသည်။

‘ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက အမှတ်သုံး အကြီးအကဲကို လေးစားပါတယ်ဗျာ။ မီးဘီလူးကို မသုတ်သင်နိုင်ဘူးဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဝါဖုံးနဲ့ထင်လုတို့ကတော့ မီးဘီလူးနဲ့ ပူးပေါင်းမိသွားကြပြီ ထင်ပါတယ်’

အမှတ်သုံးက....

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ မီးဘီလူးကို ခြေရာခံမိထားပြီလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်ကြီးက-

‘မီးဘီလူးဟာ ကျောက်တစ်လုံးတောင်ကို သွားတယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လိုက်သွားရအောင်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ’

သူတို့သည် ကျောက်တစ်လုံးတောင်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

အမွေခံ

ကျောက်တစ်လုံးတောင်....

ကျောက်တစ်လုံးတောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ကျင်လိတို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုမြို့ကလေးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အနားယူ စား သောက်ရင်း သတင်းစုံစမ်းလိုက်ကြလေသည်။

ဤတွင်....

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာသတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျောက်တစ်လုံးတောင်တွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပမည် ဆိုသည့်သတင်းဖြစ်လေသည်။

အမှတ်သုံးက....

‘ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ’

ဟု ပြောကာ ကျင်လိတို့အား ခေါ်သွားလေသည်။

သူက ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အဆောက်အဦကြီးတစ် ခုသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အဦးရှေ့တွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင် ထားကြသော အစောင့်အကြပ်များ ရှိနေကြပါသည်။

အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ရှိသူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော အဆောက်အဦးဖြစ်ပုံရလေသည်။

သူတောင်းစားကြီး (၁) ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ အမှတ်သုံး အကြီးအကဲက ရင်ကော့ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အိုရန်ညီနောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်လိက မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏အသွင်နှင့် အဆောက်အဦးကြီးမှာ လားလားမျှ မအပ်စပ်အောင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား’

‘ရပ်လိုက်’

အစောင့်များက ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

အမှတ်သုံးက....

'သူဌေးကြီးမင် ရှိပါသလား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်များက....

'သခင်ကြီးရှိပါတယ်၊ ဦးက—'

'ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းက အမှတ်သုံး လိုစန်ရောက်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ'

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

အစောင့် တစ်ယောက်သည် အဆောက်အဦးအတွင်းသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးမင်ရှိထံ သွားရောက် သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

မကြာပါချေ။

အစောင့်သည် အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာပြီး အမှတ်သုံးအား ဦးညွတ်ကာ—

'အထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ'

ရိုရိုသေသေ ဝိတ်ခေါ်လာလေသည်။

လိုစန်က....

'လာကြပါ'

အိုရန်ညီနောင်နှင့် ကျင်လိအား ခေါ်ဆောင်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ညွှန်ခန်းမကြီးအား ခန်းနားထည်ဝါလှပေသည်။

ညွှန်ခန်းအတွင်း၌ ရှေ့ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအစဉ်မှာ သူဌေးကြီး မင်ရှိဖြစ်လေသည်။

မင်ရှိက....

'ခင်ဗျား ရောက်လာမယ်ဆိုတာသာသိရင်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီး ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ'

ဟု ပြောလေသည်။

လိုစန်က....

'ကျုပ် အခု ရောက်လာပြီပဲ မဟုတ်လား'

'ကဲ....ထိုင်ပါဗျာ'

မင်ဂှိက နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြုစုညှိခံ
လေသည်။

လိုစန်က....

‘စားစရာတွေကတော့ လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့စား
လာခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ကိုင်ပင်
ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ’

မင်ဂှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပြောပါဦးဗျာ’

လိုစန်က....

‘ကျောက်တစ်လုံးတောင်ပေါ်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သိုင်းပြိုင်
ပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိတယ်၊ ဒီပြိုင်ပွဲကို ခင်ဗျားကပဲ အကုန်အကျခံ
ကမကထလုပ်ပြီး ကျင်းပပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား’

မင်ဂှိက....

‘ဒါအမှန်ပါပဲဗျာ၊ ဒီနှစ်တော့ ခါတိုင်းနှစ်တွေထက်ပိုပြီး
ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊
ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ စာရင်းပေးသွင်းထားတဲ့ လူတွေကလဲ ခါတိုင်း

နှစ်တွေထက်များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မူလကျင်းပမယ့်ရက်ကို
ခဏရွှေ့ဆိုင်းထားခဲ့ရတာပါ’

လိုစန်က....

‘ဒါဖြင့် ခုရက်ပိုင်းထဲမှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပဖြစ်ဦးမှာ
မဟုတ်သေးဘူးပေါ့’

မင်ဂှိက....

‘မကျင်းပဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကြာတော့ပါဘူး
နောက်ဆယ့်ငါးရက်လောက်ဆိုရင် ကျင်းပဖြစ်မှာပါ’

လိုစန်က....

‘တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ’

‘ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့’

လိုစန်က ထူးဆန်းသောစားနပ်ရိက္ခာနှင့် ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သော ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

မင်ဂှိ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

‘မီးဘီလူးဟာ ကျောက်တစ်လုံးတောင်ကို လာနေပြီဆိုပါ
ဗျာ’

လိုစန်က....

'အဲ့ဒီအတိုင်း သတင်းကြားရတာပဲ၊ မီးဘီလူး၊ ဝါဖုံးနဲ့ထင်
လုတို့ ပေါင်းမိသွားကြပြီဆိုရင် မလွယ်ဘူး၊ မီးဘီလူးဟာ
သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် သိုင်းသမားတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
လိမ့်မယ်၊ သိုင်းလောကမှာမီးဘီလူးဂိုဏ်းကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်
နိုင်အောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆထားတယ်'

'မင်ရှိက....

'ဒါဟာ သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုပဲ၊ နေပါ
ဦး၊ မီးဘီလူးဟာ ဝါဖုံးတို့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်မယ်
ဆိုရင် မီးအိမ်ဂိုဏ်းနဲ့ရွှေလှံဂိုဏ်းစာ သူ့ရှဲအင်အားတွေ ပြစ်
လွှာမှာပေါ့၊ ခုတော့ သူကဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သတိ
ဝမကျဘူး ပြစ်နေတယ်'

လိုစန်က....

'ဒီကိစ္စဟာ အတော့ကို ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ မီးဘီလူး
တွေမှ ရှင်းသွားလိမ့်မယ်'

မင်ရှိက....

'ခင်ဗျား အခုလို ရောက်လာတာဟာ'

'ကျုပ်က မီးဘီလူးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပါပဲ'

'သူက'

'သူဟာ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် သိုင်းသမားတွေကို စည်းရုံးသိမ်း
သွင်းဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိတယ်'

'ဒီတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ'

'ကျုပ်က'

လိုစန်သည် သူ၏ အကြံအစည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

* * *

ရွှေမြင်းပျံတည်းခိုခန်း....

ရွှေမြင်းပျံတည်းခိုခန်း၌ ကျင်လီနှင့်အိုရန်ညီနောင် တည်း
ခိုလျက်ရှိကြလေသည်။

လိုစန်ကား ခေတ်ပန်းဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တည်း
ခိုခန်းတွင် တည်းခိုခြင်းမပြုပါချေ။

ထို့အပြင်....

ကျောက်တစ်လုံးတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ရောက်လာကြမည့်
သိုင်းသမားများအကြောင်း စုံစမ်းရဦးမည်ဖြစ်ရာ မြို့ထဲ၌ပင်
ကျင်လည်ကျက်စားနေလေတော့သည်။

ကျင်လီကား ဘုမသိဘမသိဖြင့် သိုင်းသမားများနှင့်ပတ်
သက်ဆက်နွယ်သူ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

တည်းခိုခန်း၌ သုံးယောက်သား နေခဲ့ကြစဉ် အိုရန်ကြီးက
'ကျုပ် ခုမှတော့မိတယ်၊ တစ်ခုရှိတယ်'

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကျင်လီက....

'ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါခင်ဗျာ'

အိုရန်ကြီးက....

'တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးနတ်ဓား လက်ထဲရခဲ့တဲ့
သူတိုင်း ခုကွအမျိုးမျိုး ရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကျ
တော့ အတော်ကို ကံကောင်းတာပဲ'

ကျင်လီ၏ ရှက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ သွားလေသည်။

'ကျွန်တော် ဒီလောက်တောင် ခုကွရောက်ခဲ့ရတာ ကံ
ကောင်းသေးသတဲ့လားဗျာ'

အိုရန်ကြီးက....

'မင်းကော မကောင်းဆိုးဝါးဓားကိုရလို့ အန္တရာယ်ကြုံခဲ့
တာမှန်ပေမယ့် အသက်ဘေးက သိသိကလေး လွတ်ခဲ့ရတာ
ချည်းပဲ မဟုတ်လား'

ကျင်လီက....

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

အိုရန်ကြီးက....

'ထူးဆန်းတဲ့ဓားဟာ မင်းလက်ထဲရောက်လာတယ်၊ တစ်ခါ
မင်းနဲ့ကင်းကွာသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ဖန်ပြီး မင်းရဲ့လက်ထဲကို ပြန်ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား'

ကျင်လီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော်ကတော့အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ခားကို အမှန်းကြီးမုန်း
နေပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လက်ထဲကို ရောက်လာဦးမယ်ဆို
ရင် ချက်ချင်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာပါ'

အိုရန်ကြီးက....

'ထူးဆန်းတဲ့ခားဟာ အယ်တော့မှ ဖျက်ဆီးဖို့ မရတဲ့
မကောင်းဆိုးဝါး ခားတစ်လက်ပဲကွယ်'

ကျင်လီ အံ့ကြိလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်မှာပါ'

အိုရန်လေးက....

'အင်း...မင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့ခားနဲ့ အကျိုးပေးတယ်လို့
ဆိုမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့လက်ထဲရောက်လာတာနဲ့ ဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်ပေတော့'

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

ကျင်လီက ကတိပေးလိုက်လေသည်။

အိုရန်ကြီးက-

'ညီလေး၊ ထူးဆန်းခားဟာ သူ့လက်ထဲကို ပြန်ရောက်
လာဦးမယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား'

ဟု မေးလေသည်။

အိုရန်လေးက-

'ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့ သူ့လက်ထဲကို ပြန်ရောက်လာဦးမယ်
လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

အိုရန်ကြီး ကျင်လီကိုကြည့်ကာ-

'မင်းက သိုင်းပညာ မတတ်ဘူး မဟုတ်လား'

ဟု မေးလာလေသည်။

ကျင်လီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

အိုရန်ကြီးက-

'မင်းက သိုင်းပညာမသင်ချင်ဘူးလား'

ဟု မေးလေသည်။

'ဗျာ'

ရုတ်တရက်မို့ ကျင်လီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အိုရန်ကြီးက....

'မင်းဟာ သိုင်းပညာတတ်ထားမယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံး
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့'

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ကျင်လီက....

ကျွန်တော် အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာ လည်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝါသနာ မပါလို့ပါ။ နား

အိုရန်ကြီးက-

'မင်းက....

ယူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းကား သူတောင်းစားတစ်ယောက် ဝင်လာသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူတောင်းစားသည် သူတို့ထံသို့ လှမ်းလာကာ ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

အိုရန်ကြီးက....

'ကိစ္စရှိလား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူတောင်းစားလေးက-

'အမှတ်သုံး အကြီးအကဲလိုစန်က ခေ၇ ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ'

ဟု ပြောလေသည်။

အိုရန်ကြီး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

'ဒါဆိုရင် အကြောင်းထူးပြီထင်တယ်'

အိုရန်လေးက....

'ကျုပ်တို့ လိုက်သွားရအောင်'

'ကောင်းပြီ'

သူတို့သည် သူတောင်းစားလေးနှင့်အတူ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်လိလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

သူတောင်းစားလေးက လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
အိုရန်ညီနောင်နှင့်အတူ ကျင်လိက လိုက်ပါသွားလေသည်။
သူတို့သည် လူရှင်းသော မြို့စွန်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြလေသည်။

အိုရန်ကြီးက-

‘သူဌေးကြီး မင်္ဂလာဆီကို သွားဖို့ မဟုတ်ဘူးလား’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူတောင်းစားလေးက-

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ပြင်သူသန်ကို သွားမလို့ပါ’

အိုရန်ကြီးက....

‘လို့စန်က’

‘အမှတ်သုံး အကြီးအကဲက မြို့ပြင်သို့သန်မှာစောင်နေပါ
တယ်’

အိုရန်ကြီး ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

သူတို့ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားလိုက်ကြသောအခါ မြို့ပြင်သူသန်
သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

မြို့ပြင်သူသန်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်လေသည်။

သူတောင်းစားလေးက-

‘သင်္ချိုင်းထဲက ဇရပ်ပေါ်မှာ စောင့်နေပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ
အရေးကြီးတဲ့ တခြားကိစ္စတွေရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

စကားဆုံးလျှင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

‘ဟေ့....ဟေ့’

အိုရန်ကြီးက ဟန့်ကားလိုက်သော်လည်း မရတော့ချေ။

သူတောင်းစားလေးက အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီး မြင်
ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အိုရန်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါက ဘာသဘောလဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အိုရန်လေးက....

‘ထောင်ချောက်တစ်ခုများ ဖြစ်နေမလား’

ကျင်လိ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်....

‘ဟား-ဟား-ဟား’

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အိုရန်ညီနောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျင်လိ အံ့ဩသွားသည်။

‘ဒါ-ဒါ’

‘မီးဘီလူး’

အိုရန်ကြီးက လှုတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

အိုရန်လေးကလည်း လိုက်သွားသည်။

ကျင်လိမှာ ဝေးဝိုင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

‘ဟား-ဟား-ဟား’

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်လိသည် ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ခိန်က သူ ကူညီခဲ့ဖူးသော အဘိုးအို၏ ရယ်သံဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည်ကား အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော မီးဘီလူးဖြစ်နေပါတော့သည်။

မီးဘီလူးသည် သင်္ချိုင်းမြေထဲ၌ရှိနေပါသည်။

အိုရန်ညီနောင်အား လှည့်စား ခေါ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားနေပါတော့သည်။

မီးဘီလူးသည် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကြောင့် အိုရန် ညီနောင်အား ရင်မဆိုင်ဝံ့ပဲ ရှောင်တိမ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့....

အတွင်းခက်ရာ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ သူ၏နောက်သို့ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေသည့် အိုရန်ညီနောင်အား ယုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ကြိုးစားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ကျင်လိ ဝေးဝိုင်နေစဉ်မှာပင်....

‘ခြမ်း ခြမ်း ခြမ်း’

‘ဝုန်း ဝုန်း’

သင်္ချိုင်းမြေအတွင်းမှ ကျယ်လောင်စွာ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အိုရန်ညီနောင်နှင့် မီးဘီလူးဘို့တွေ့ဆုံကာ တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါဟော့သည်။

ကျင်လိ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ကပျာကယာဝင်သွားမိသည်။

မြေပုံများ အုတ်ဂူများကြားမှ ဖြတ်သွားပြီး မကြာမီ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရသည်။

အိုရန်ညီနောင်သည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ မီးဘီလူးဖြစ်နေပါသည်။

မီးဘီလူးကား အလွန် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။

လူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး ကျားရဲ့ တစ်ကောင်ပမာ သန်စွမ်းနေပါတော့သည်။

အိုရန်ညီနောင်က ခေးကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

သို့သော်....

မီးဘီလူး၏ အင်္ကျီစကိုပင်ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

တိုက်ပွဲသည် တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

မီးဘီလူးက ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။

‘အိုရန်ညီနောင်၊ မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာတာ သေချင်ကြလို့ပဲ’

သူက နောက်ဆုတ်ပြီး....

‘ဟောဒီ ဘာ ကြည့်စမ်း’

ဟု ပြောကာ လက်တစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ခေးရောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးဘီလူးသည် လက်ထဲ၌ ခားမြောင်တစ်လက်ရှိနေ၏။

‘မီးနတ်ခား’

ကျင်လီလွတ်ခနဲ ရွှေ့တစ်လိုက်၏။

မီးနတ်ခား ဝါ ထူးဆန်းသောခားသည် မီးဘီလူး၏ လက်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အိုရန်ညီနောင် မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ကြသည်။

ကျင်လီကမူ ရှေ့တိုးသွားမိသည်။

ထူးဆန်းသောခားသည် မီးဘီလူး၏ လက်ထဲရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ အလွန်အန္တရာယ်များနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူက-

‘ကဲ-သေဖို့သာပြင်ထားပေတော့’

ဟု ကြုံဝါးကာ ထူးဆန်းသောခားကို ဝေယမ်းဖြင့် တိုက်ခိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးကလဲ အတင်တင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်....

‘ဝုန်း-ဝုန်း’

‘အား....’

စူးရှကျယ်လွှောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိုရန်ညီနောင်သည် ဖရိုဖရဲ လွင့်စင်သွားကြ၏။

တိုက်ပွဲကား တစ်ဖက်သပ်ဆန်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မီးဘီလူးကို မယှဉ်နိုင်ကြတော့ပေ။
ထိုလူသည် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်လွင်လာ၏။

သူ၏ သိုင်းပညာကား အိုရန်ညီနောင်ထက်ပင် အဆင့်မြင့်
နေပါသေးသည်။

ထိုစဉ်-

‘ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်’

ကြုံးဝါးသိနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူမှာ ဇေတ်ပန်းဂိုဏ်းမှ အမှတ်သုံးအကြီးအကဲဖြစ်၏။

လိုစန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လျှင် သူတို့ညီနောင် ဝမ်း
သာသွားကြသည်။

‘မြန်မြန်လာဗျို့...သူ့ကို မဆိုးမနိုင်ရင် သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်’

အိုရန်ကြီးက အော်ပြောလိုက်သည်။

လိုစန်က-

‘စိတ်ချ’

သူက တိုက်ပွဲအတွင်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လိုက်သည်။

သူတို့ညီနောင် အားတက်သွားသည်။

လိုစန်နှင့်လက်တွဲကာ သုံးယောက်သား ပူးပေါင်းကြပြီး
ထိုလူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

ထိုလူက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်ကြမှာမို့လဲ’

ဟု ကြုံးဝါးရင်း ဓားမြှောင်ဖြင့်ဝေယမ်းကာ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်သည်။

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိကြသည်နှင့်-

‘ဝုန်း’

‘အား’

အိုရန်ကြီးမှာ ဓားချက်ထိကာ မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

အိုရန်လေးနှင့် လိုစန်တို့လည်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်
လိုက်ကြသည်။

ထိုလူက....

‘မင်းတို့ တာမ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့သစ္စာခံမယ်၊ ကျုပ်ခိုင်းတာလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်’

အိုရန်လေးသည် မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော အိုရန်ကြီး ကိုကြည့်ကာ ခံပြင်းဒေါသထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားလို လူယူတ်မာကို ဖယ်တော့မှ အညံ့မခံဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

ဟု ကြုံးဝါးပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ထိုလူက—

‘သွားစမ်း’

ဟု ငေါက်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်၏။

သူ မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

‘ငုန်း’

‘အား’

သူ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။

လိုစန် ခံပြင်းသွားသည်။

‘တောက်...သိကြ သေးတာပေါ့’

ဟု ကြုံးဝါးပြီး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မီးဘီလူးက ခားမြှောင်ဖြင့် လိုစန်၏ ရင်အုံကို ထိုးချ လိုက်သည်။

လိုစန် မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

‘အား’

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

* * *

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

တိုရန်ညီနောင်နှင့်လူစုတို့မှာ မြေပေါ်၌လဲကျကာမလှုပ်
မယှက်ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

ထိုလူက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျင်လိ ကြောက်လန့်သွားသည်။

ထိုလူသည် သူ့ကိုလည်း ဒုက္ခပေးတော့မည် မဟုတ်ပါ
လား။

ထိုလူက သူ့ထံသို့ လှမ်းလာသည်။

ကျင်လိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး....

‘ငါ့ကို မှတ်မိသလား’

ဟု မေးလာသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်’

မီးဘီလူးက....

‘ငါကလဲ မင်းကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ဟောဒီဇားကြောင့်ပေါ့ကွာ’

ငယ်ထဲမှ ထူးဆန်းသောခံားကို ဝေ့ယမ်းကာ ပြော၏။

ထိုခံားမှ သွေးများစီးကျနေသည်။

သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

မီးဘီလူးက ခားမြှောင်ကို သိမ်းဆည်းပြီး....

‘မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို သတ်ပစ်မှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စကားကို မင်းနားထောင်ရမယ်’

ဟု ပြောသည်။

ကျင်လိက....

‘ကျွန်....ကျွန်တော်’

မီးဘီလူးက....

‘တစ်ချိန်က မင်းက ငါ့ကို ကူညီခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းကို ငါက အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ’

ကျင်လိက....

‘ကျေး....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက

‘မင်းဟာ အိုရန်ညီနောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ
အကြောင်းကို သိပြီးလောက်ရောပေါ့’

‘ကျွန်...ကျွန်တော်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုလူက ရယ်လိုက်သည်။

‘မကြောက်ပါရှင်ကွာ ပင်းသာ ဝါစကား နားထောင်မယ်
ဆိုရင် ဘစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမယ်၊ မင်းကိုယ်
သူမှ မခင်မကြည့်စေရပါဘူး၊ ဝါတာဝန်ယူတယ်၊ အယ်နယ်လဲ’

ကျင်းလိက

‘ကျွန်တော်ဟာ’

‘မင်းဘာမှမကြောက်နဲ့ ကဲ-လွာ လာ ဝါနောက်လိုက်ခဲ’

စကားဆုံးလျှင် ကျင်းလိကလက်ကို ဆွဲကာ တဟုန်းထိုးဖြေ
သွားလေသည်။

* * *

မီးဘီလူးသည် တစ်ဟုန်ထိုးဖြေသွားသည်။

ကျင်းလိက နားထဲလေတိုးသံများ တဟုန်းဟုန်း မြည်သွား
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မပီပိုးတဝါးဖြစ်သွားသည်။

သစ်ပင်များသည် အနောက်ဘက်တွင် တချိပ်ချိပ်ဖြင့် ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။

ကျင်းလိမာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသဖြင့် မျက်စိမှိတ်
ထားလိုက်သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

ထိုလူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သောအခါ မြင့်မားသောတောင်
တစ်လုံးပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူက....

‘လာ... ဝါနောက်လိုက်ခဲ’

ဟု ပြော၍ ခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။

သူ မနေနိုင်ဘဲ လိုက်ပါသွားရသည်။

တောင်ပေါ်တွင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ဂူကြီး
တစ်လုံးရှိ နေပါသည်။

ကျောက်ဂူထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့် သူ၏ ရင်ထဲအေးစိမ့်သွား
လေသည်။

ထူးခြားသောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း
နားလည်လိုက်သည်။

သူက တိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်၏။

ဂူနံရံမှလည်းကောင်း၊ အမိုးပေါ်မှလည်းကောင်း၊ ပြာလဲ
လဲ အလမ်းရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂူအတွင်းဘက်၌ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုပမာ ကျယ်ဝန်း
နေသည်။

လူအသုံးအဆောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများလည်း တွေ့ရ
သည်။

ထိုသူသည် အတွင်းဒဏ်ရာ ကုစားနေသည့်အချိန်တွင် ဤ
ဂူကြီးအတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား နေပါ
တော့သည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ဂူကြီး၏ ဝဲဘက်အခြမ်း၌ မြေပေါ်တွင်
ညီညာပြန့်ပြူးသော ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ရှိနေ၏။

ထိုကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် စုရုံးကာ နေထိုင်ကြသော
လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူများသည် တင်ပျဉ်ခွေအနေအထားဖြင့် ထိုင်နေကြ
ပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ရှိနေကြပါ
တော့သည်။

ထိုလူများသည် အရှေ့ဘက်ကျောက်နံရံကို မျက်နှာမူကာ
ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဂူနံရံတွင်ထွင်းထုထားသောရုပ်ပုံကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။
ထိုရုပ်ပုံမှာ ခေါင်းသုံးလုံး လက်ခြောက်ဖက်ရှိပြီး ကြောက်
လန့်ဖွယ်ရာ မျက်နှာထားရှိသော ရုပ်ပုံကြီးဖြစ်သည်။

မီးဘီလူးသည် ထိုရုပ်ပုံကြီးရှေ့၌ ခူးထောက် ချလိုက်လေ
သည်။

အသင့်ထားရှိသော နံရံအနီးရှိ စင်ပေါ်မှ ဖောင်းတိုင်
များကို မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာကာ လိုက်ဂူတစ်ခုလုံး လင်း
ထိန်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရုပ်ပုံကို ခူးထောက် ဦးညှိတ်
ရင်း.....

‘မီးနယ်မယ်ကို အရှိအသေပြုပါတယ်။ ကျုပ်ဟာမီးနယ်
ဂိုဏ်းကို မကြာခင်ပြန်ပြီးထူးထောင်နိုင်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ကူညီမိုင်းမတော်မူပါ’

ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

သူ ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသော မီးဘီလူး၏ လက်တိုင်း၌သက်ဆင်း
နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ထောက်တည်ရာမရဖြစ်လာသည်။

ထိုလူဦးထောက်ရာမှထလိုက်သည်။

သူ ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

‘မီးနတ်ဂိုဏ်းဟာ ဝေပြည်နယ်မှာထင်ရှားခဲ့တယ်။ ဒါပေ
မယ့်နယ်စားအရှိန်အရာကို ဆက်ခံခဲ့တဲ့ ဝေမင်းသားရဲ့ လက်
ထက်လည်းရောက်တော့ ကျုပ်တို့ကို ‘မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ’ အယူရှိတဲ့လူတွေ
ဆိုပြီး ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့လူပုဂံတွေကို ရန်ပယ်စိုက်
ဆိုပြီး ထူထောင်ပေးပြီး ကျုပ်တို့ကို နှိမ်နင်းခိုင်းတယ်။ ဝေမင်း
သားရဲ့ အမိန့်ကြောင့် နယ်လူနယ်သားတွေကပါ ဝိုင်းဝန်း
ဆန့်ကျင်ကြတာကြောင့် ကျုပ်တို့အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်။ မီးနတ်

ဂိုဏ်းပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ ဒုတေ့ ကျုပ်ကမီးနတ်ဂိုဏ်းကို ပြန်ပြီး
ထူထောင်နိုင်တော့မယ်။ ဝေမင်းသားကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း
ပစ်နိုင်တော့မယ်’

ဟု နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူ ဝေးကြည့်နေသည်။

ထိုလူ လက်ဝဲဝဲယမ်းပြသည်။

‘ကြည့်စမ်း....ကျုပ်မှာ အင်အားတွေရှိနေပြီ’

ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ တိုင်နေသူများအား ညွှန်ပြကာ
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူများကား ကျောက်ရုပ်များမဟုတ်ဘဲ လူသားစစ်စစ်
ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ကျောက်ရုပ်များပမာရှိနေကြ
ပါသနည်း။

ထိုလူက

‘သူတို့ဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ။ ကဲ
မင်းကိုလက်တွေ့ပြရဦးမယ်’

စကားဆုံးလျှင် လူတစ်ယောက်အနီးသို့လှမ်းသွားကာ မရဲ
ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖျတ်ခနဲမြည်အောင် ပုတ်လိုက်ပြီး....

‘ထစမ်း’

ဟု အမိန့်ပေး၏။

ထိုလူသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး
ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

မီးသီးလုံးက ထူးဆန်းသောခင်းမြောင်ကိုပေးလိုက်၏။

‘ကဲ...မင်းဟာ မီးနတ်သခင်မအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့သူဖြစ်
တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြလိုက်စမ်းပါ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူသည် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ မီးနတ်ရုပ်ပုံခရုသို့
သွားကာ ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

ထိုနောက်

ခင်းမြောင်ဖြင့် သူ၏ ရင်ဝကို ပြန်လည် ထိုးစိုက်ချလိုက်
သည်။

နီရဲသော သွေးများဖြာကျလာသည်။

ထိုလူမှာ ခွေခွေကလေးလဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။
သူသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ယင်း သွေးပျက်မတတ်ချောက်
ချားသွားသည်။

ဦးခေါင်းထဲမှ နောက်ရီဝေလာကာ....

‘ဝုန်း’

မြေပေါ် လဲကျကာ သတိ မေ့မြောသွားလေသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

ကျင်လီ သဟိရလာသောအခါကျောက်ခုတင် တစ်လုံးပေါ်
၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည်။

သူ ကပျာကယာလူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

တိုတိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျောက်အခန်းတစ်
ခုအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ ကပျာကယာ ကျောက်အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့
သည်။

ကျောက်ဂူမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းပြီး လိုဏ်ဂူငယ်လေး
များသည် ကျောက်အခန်းလေးများအဖြစ် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်
ပါတော့သည်။

သူက ကျောက်ဂူငယ်လေး(၀၂) ကျောက်ခန်းတွင်းမှထွက်
လာခဲ့ပြီး လိုဏ်ဂူလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ....

မကြာပါချေ။

မီးနတ်ရုပ်ပုံရှိသော ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီး
အတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

ကျောက်ယံာပေါ်၌ ကျောက်ရုပ်များပမာ မလှုပ်မယှက်
ထိုင်နေကြသူများကားရှိနေကြဆဲ....

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားသူမှာ ရှိမနေတော့ချေ။

ထိုလူများသည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ကျောက်ရုပ်ကဲ့
သို့ မလှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့နားလည် မိလေသည်။

သူက ထိုခန်းမဆောင်ထဲမှ ဖြတ်ကာထွက်လာခဲ့သည်။

မီးဘီလူး၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင်မတွေ့ရပါ။

‘ငါ ကံကောင်းသွားတာပဲ’

သူက ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေရောင်ခြည်ကွယ်ပျောက်ကာ ညအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

သူက လွတ်မြောက်တော့မည်ဝမ်းသာ နေစဉ်မှာပင်စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ၏။

သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးတစ်လုံးနောက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးဝင်လှမ်းအောင်းကာ ချောင်းကြည့်သည်။

ထိုအခါ

လူနှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ယောက်မှာ မီးဘီလူးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအို မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကျင်လိ မသိချေ။

သူတို့သည် ကျင်လိနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

မီးဘီလူးက-

'ကျုပ်က သမားတော် ဝမ်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့ဘူးဗျာ'

ဟု ရယ်မောကာပြောသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အဘိုးအိုမှာ သမားတော်ဝမ်း ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သမားတော်ဝမ်းက....

'မိတ်ဆွေမှာထားတဲ့ ဆေးဝါးတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရူးသွပ်သွားစေနိုင်လောက်တယ်ဆိုတာ သတိပြုမိရဲ့လား'

ဟု မေးလေသည်။

မီးဘီလူးက....

'ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မီးနတ်ဂိုဏ်းက ဖော်စပ်တဲ့ ဆေးနည်းအတိုင်း ဖော်စပ်လိုက်ရင်'

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားသည်။

သမားတော်ဝမ်းက....

'ခင်ဗျားက လူ့ရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားနိုင်စေတဲ့ ဆေးဝါးတွေ ဖော်စပ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်မိတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား'

မီးဘီလူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား-ဟား-ဟား’

သူ၏ရယ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲရောက်လာတာ အတော် ကို ကံကောင်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဝေပြည်နယ် မှာနေရတာထက်ပိုပြီး အမြင်ကျယ်တယ်။ မီးနတ်ဂိုဏ်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်လာအောင် ကျုပ် စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မယ်’

သမားတော်ဝမ်းက....

‘ခင်ဗျားက သိုင်းလောကကိုပါ လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားမယ် ဆိုတဲ့သဘောလား’

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သိုင်းလောကဟာ ကျုပ်ရဲ့ခြေဖဝါး အောက်ကို ရောက်လာရမှာပေါ့’

သမားတော်ဝမ်းက....

‘သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြသူတွေ ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မအောင်မြင်ခဲ့ကြဘူး။ ခင်ဗျားဆင်ခြင်သင့်တယ်’

မီးဘီလူးက....

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သမားတော်ကြီးကသာ ကျုပ်နဲ့လက်တွဲပါ။ ကျုပ်က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် စီစဉ်ပါမယ်။ နုလဲမီးနတ်ခားဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရောက်နေပါပြီ။ ဝေပြည်နယ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရတနာဆိုက်ကို ကျုပ်ကရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူနိုင်ပါပြီ။ သမားတော်ကြီးအထွက် တစ်သက်စားမကုန်နိုင်အောင် ကျုပ်က ထောက်ပံ့သွားမှာပါ’

သမားတော်ဝမ်း၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

‘မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ ရတနာဆိုက်အကြောင်းကို သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြတာပဲ။ ကျုပ်လဲ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်ဗျာ’

မီးဘီလူးက....

‘ဒါထက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်မှာထားတဲ့ဆေးဝါးတွေထဲမှာ ခင်ဗျားဒီတစ်ခေါက် ယူလာတာ ဘိန်းက အတော်နည်းနေတယ်’

သမားတော်ဝမ်းက....

ဘိန်းကိုရဖို့ အတော်ခဲယဉ်းနေတယ်။ နေပြည်တော်က အာဏာပိုင်တွေကလဲ ဘိန်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်အပြစ်ပေး အရေးယူနေတယ်။ ကျုပ်တောင်မှ သမားတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့။

မီးဘီလူးက....

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျာမှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရှာလို့ ရပါတယ်။

သမားတော်ဝမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

ရှာလို့ ရတာဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေလိုနေတယ်လေ။

ငွေလား၊ ခင်ဗျား လိုသလောက်ရမယ်ဆိုရင်ကော။

ဒါဆိုရင်ဖြစ်ပါတယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျုပ်လာပို့ပေးမယ်။ ခင်ဗျား အသုံးချလို့ရမယ့် ကြေးစားတွေလဲ့ ငှားထားပြီးပါပြီ၊ ကျုပ် ခေါ်လာပါ့မယ်။

မီးဘီလူး ကျေနပ်သွားသည်။

ကောင်းပြီ၊ ခုလော့လော့ဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ ယူသွားပါဦး။

ဟုပြောကာ အနီရောင်ကတ္တီပါအိတ်ကလေးတစ်လုံးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

သမားတော်ဝမ်းက ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အိတ်ထဲ၌ စိန်ရွှေကျောက်သံပတ္တမြားများ ပါရှိနေသည်။

သမားတော်ဝမ်း သဘောကျသွားသည်။

ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မီးဘီလူးက....

ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိပါစေ။

စိတ်ချပါဗျာ။

သမားတော်ဝမ်းက နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။

သမားတော်ဝမ်း ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။
 ကျင်လီ တိတ်တဆိတ်ချောင်းကြည့်နေဆဲ။
 မီးဘီလူးက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်နေသည်။
 သူက ကျောက်ဂူထဲဝင်သွားသည်နှင့် ထွက်ပြေးရန် ကျင်လီ
 စိတ်ကူးထားသည်။
 အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 အတော်ကလေး ကြာသွားတော့မှ...
 'ကျင်လီ၊ မင်းဘာကြောင့် ထွက်မလာသေးတာလဲ'
 ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။
 'ဟင်'
 ကျင်လီ ရင်ထိတ်သွားသည်။
 သူက ပုန်းအောင်းနေသည်ကို မီးဘီလူးက ရိပ်မိနေသည်
 မဟုတ်ပါလား။
 မီးဘီလူးက...
 'မင်း ပုန်းမနေပါနဲ့၊ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ'
 ဟု ပြောပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...
 ကျင်လီ ပုန်းအောင်းနေသည့် ကျောက်တုံးကြီးကို ကြည့်
 ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ကျင်လီ မနေနိုင်တော့ပါ။
 ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ လှမ်းထွက်လိုက်ရတော့သည်။
 မီးဘီလူးက...
 'ငါ့ အနားကို လာစမ်းပါဦး'
 'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'
 ကျင်လီက မဝံ့မရဲဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။
 မီးဘီလူးက...
 'ကျင်လီ၊ မင်းရဲ့အပြုအမူဟာ သေမင်းကို ဖိတ်ခေါ်သလို
 ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းသိရဲ့လား'
 ဟု မေးသည်။
 ကျင်လီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 မီးဘီလူးက...
 'ကျင်လီ၊ ကျုပ်က ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ခုလောက်
 သဘောမကောင်းဘူး၊ မင်း အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် နီ

လောကီတောင် သဘောကောင်းနေရသလဲ့ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား'

ကျင်လီက....

'ကျွန်...ကျွန်တော်'

မီးဘီလူးက....

'ကျင်လီ၊ ငါက မင်းကို ခုထိအသက်ချမ်းသာပေးထားတာဟာ နောင်တစ်နေ့ ငါ့ရဲ့အရိုက်အရာကို လွှဲပြောင်းပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတားလို့ပဲ'

'ဗျာ'

'မင်းဟာ လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတယ်။ မီးနတ်ဂိုဏ်း ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်အောင် မင်းတာဝန်ယူရလိမ့်မယ်'

ကျင်လီ ထိတ်လန့်သွားသည်။

'ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက...

'မင်း ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းကို ငါဆင်ကြားပေးမှာပေါ့'

'ကျွန်တော်'

'ငါ့စကားကို မင်း နားထောင်ရလိမ့်မယ်'

ကျင်လီ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက-

'မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ပညာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ စိတ်ပြောင်းစေတဲ့ဆေးက ဖော်စပ်ပြီး တိုက်ကျွေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ငါ့ခိုင်းတာကို တသွေမတိမ်းလုပ်ကြရတော့မှာပဲ။ ငါက မင်းကို ခံတံပြောင်းစေတဲ့ဆေး တိုက်ကျွေးပြီး ခိုင်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ့ရဲ့အရိုက်အရာ လွှဲပေးချင်လို့ ခွင့်လွှတ်တားတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါ'

ကျင်လီ ကြောက်လန့်သွားသည်။

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'

မီးဘီလူးက....

'ငါ့ခိုင်းတာ မင်း လုပ်မယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'

ကျင်လီက သဘောတူလိုက်သည်။

လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆
ထောင်စုမြို့
ရက် ၂၁၄၄၄

မီးဘီလူး သင်္ဘောကျသွားသည်။

'ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ကဲ....ညဉ့်နက်ပြီ အိပ်ကြရအောင်၊ မနက်
ဖြန် သမားတော်ဝမ်း ရောက်လာတာနဲ့ ခရီးထွက်ကြမယ်'
ကျင်လို့က....

'ဘယ်ကို ခရီးထွက်မှာလဲဟင်'

ဟု လှူတ်ခနဲမေးလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက....

'ဝေပြည်နယ်ကို သွားကြမယ်'

ဟု ပြောသည်။

:: :: ::

Handwritten notes in blue ink at the bottom left of the page.

နောက်တစ်နေ့နံနက်....

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းတော့မှ ကျင်လို့ အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

ကျောက်ဂူထဲ၌ ဆူဆူညံ့ညံ့ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျင်လို့ ကပျာကယာ ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသူများ မရှိကြ
တော့ပါ။

ထိုလူများကား အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အားလုံးသည် အစိမ်းရောင်အောက်အစားများ ဆင်တူဝတ်
ဆင်ထားကြသည်။

ခါး၌ ဓားကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

သိုင်းသမားများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲသွားကြပြီဖြစ်၏။

ကျင်လို့က ငေ့မောကြည့်နေစဉ်မှာပင်....

'ဒီကိုလာခဲ'

မီးဘီလူး၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ကျင်လို့သည် မီးဘီလူးအားတွေ့မြင်ဆွားပြီး ခပ်သွက်
သွက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက....

'ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မီးနတ်ဂိုဏ်းသားတွေ ဘယ်လောက်အား ရရှိကောင်းသလဲ'

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိက ဘာမှမကြားပဲ နေလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက—

'ဒီမနက်မှာ သမားတော်ဝမ်းက ထပ်ပြီးခေါ်လာလိမ့်မယ်၊ မီးနတ်ဂိုဏ်း ပြန်ပြီးပေါ်ပေါက်လာတာကို ဝေပြည်နယ် မှာသာမကဘူး၊ လောကမှာပါ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစေရမယ်'

ကျင်လိ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက....

'ကျင်တို့ ဒီမနက်ပဲခရီးထွက်ကြမယ်၊ မင်းက ဝေပြည်နယ်ကို ရောက်ဖူးသလား'

'မရောက်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ'

'အေး....ဝေပြည်နယ်ဟာ သိပ်ကိုသာယာလှပတာပေါ့၊ ကျင်လိကား အကြီးအကျယ် စိတ်ခံတ်ကျနေသည်။

မီးဘီလူးက....

'ဝေပြည်နယ်ကိုရောက်ရင် မင်း ဘယ်ဘော့မှ မပြန်ချင်အောင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ဘိုသားစို့ ဘောင်ခြေမှာ သမားတော်ဝမ်းတို့ ရောက်နေလောက်ပြီ'

သူက ကျင်လိ၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ ကျောက်ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ထားသော သိုင်းသမားများက လိုက်လာကြသည်။

ထိုလူများကား အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ နေသူများနှင့် တူလှ၏ သူတို့သည် မီးဘီလူး စီရင်ထားသော စိတ်ပြောင်းဆေးကို သောက်သုံးထားကြရသည်ဖြစ်ရာ မီးဘီလူး၏ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း နာခံသူများဖြစ်လာကြသည်။

ကျင်လိသည် မီးဘီလူးနှင့်အတူ လိုက်လာရင်း တောင်ခြေသို့ ရောက်လာလျှင် သမားတော်ဝမ်းနှင့် လူတစ်စုကအသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သမားတော်ဝမ်းသည် မီးဘီလူး အလိုရှိသော ဘိန်းနှင့် ဆေးဝါးများကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးစား သိုင်းသမားကိုလည်းကောင်း သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

၂၉၂ ဝဏ္ဏအောင်

မီးဘီလူး သဘောကျသွားသည်။

သမားတော်ဝမ်းနှင့်တိုင်ပင်ကာ အာမခံဌာနတစ်ခုအသွင်
ဟန်ဆောင်ကာ ဖန်တီးယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

'မီးနတ်ဂိုဏ်းဟာ ဝေပြည်နယ်ကို ပြန်လာနေပြီပေါ့'

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

Z. Z 7

ထူးထူးဆန်းဆန်း

နံနက်ခင်း နေခြည်က ကမ္ဘာမြေတလွှားသို့ ဖြာကျနေ၏။

အေးမြသော လေပြေလေညင်းကလေးက ဝေယမ်းတိုက်
ခတ်နေသည်။

ထောလှမ်းအတိုင်း လူတစ်စုက ခရီးနှင်လာကြသည်။

'ခွပ်ခွပ်....ခွပ်ခွပ်'

'ဖျောင်း-ဖျောင်း-ဖျောင်း'

မြင်းခွာသံ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မီးဘီလူးနှင့် သမားတော်ဝမ်းတို့ ဦးဆောင်သော လူစု
ဖြစ်သည်။

ကျင်လီသည် မီးဘီလူးတို့နှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်
၌ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ကျင်လီရင်ထဲ လေးလံနေသည်။

‘ဝေပြည်နယ်ကို သွားကြမယ်ဆိုပါလား၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရ
ပါ့မလဲ’

‘မီးဘီလူးဟာ အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူ
တစ်ယောက်က သူကငါ့ကို အသက်ချမ်းသာပေးထားတာ
အတော်ကို ကံကောင်းနေပြီ’

‘မီးဘီလူးရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်း
နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ကျင်လီ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေပါသည်။

သူတို့ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကျန်
ဆုံးသွားသည်။

နေ့မှန်းတည့်ချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ။

မီးဘီလူးက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး.....

‘ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ခဏနားကြမယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သမားတော်ဝမ်းက-

‘အားလုံးနားကြမယ်ဟေ့’

ဟု ထပ်ဆင့်အမိန့်တုတ်လိုက်သည်။

z o z

မုန်းတည့်နေမှာ ပူပြင်းလှပေသည်။

အားလုံးရပ်နားကာ ခေတ္တအနားယူလိုက်ကြသည်။

မီးဘီလူးက အသင်ယူလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကျွေးမွေးလိုက်သည်။

ကျင်လိကား စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။

သမားတော်ဝမ်းက တမင်စားသောက်ခြင်း မပြုဘဲနေ၏။

သမားတော်ဝမ်း ခေါ်လာသော ကြေးစားသိုင်းသမား များက အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မီးဘီလူးက....

‘သမားတော်ကြီးက ဘာမှမစားဘူးလားဗျ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

သမားတော်ဝမ်းက....

‘ကျုပ် ဗိုက်မဆာလို့ပါဗျာ’

‘ဘာလဲ၊ အစားအစာတွေထဲမှာ ဆေးခတ်ထားမှာ ကြောက်လို့လား’

သမားတော်ဝမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက-

‘ကျုပ်က စိတ်ပြောင်းစေတဲ့ဆေးကို အသုံးပြုထားပါတယ် ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအတွက် မပါပါဘူး’

သမားတော်ဝမ်းက-

‘ကျုပ် ခေါ်လာတဲ့ ကြေးစားတွေအတွက်ပေါ့ ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်စကား တသွေတေမ်းနားထောင် စေချင်လို့ပါ’

ကျင်လိက လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စားသောက်ပြီးစီး သွားကြသော ကြေးစားသိုင်းသမားများသည် အချို့ကငူ ငြိုးဖြစ်နေကြသလို တချို့ကို ကြောင်စီစီဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မီးဘီလူး၏ စိတ်ပြောင်းစေသောဆေးမှာ အလွန်အစွမ်း ထက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း ထင်ရှား နေပါတော့ သည်။

သမားတော်ဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ကျုပ်လည်း စားသောက်လိုက်မိရင် သူတို့လို ဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား’

ထိုလူက....

'ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မစီစဉ်ထဲပဲ၊ ခင်ဗျားစားသည်း ဘာမှဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဝမ်းက

'ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးထားတာ အကြောင်းရှိမယ် ထင်တယ်'

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အတွက် အသုံးဝင်မယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ'

ဝမ်းက ကျင်းလိကိုညွှန်ပြသည်။

'သူကကော'

ထိုလူက

'သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ အရိုက်အရာကိုဆက်ခံမယ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ'

ဝမ်းက ရယ်မောသည်။

'ခင်ဗျားဟာ အကွက်ကျကျစီစဉ်ထားတာတို့'

'ဟုတ်တယ် မီးနတ်ဂိုဏ်းဟာ အခွံနံ့ရှည် ထည်တံ့နေရမှာပေါ့ဗျာ'

ဝမ်း သက်ပြင်းချု၏။

ထိုလူအတွက် လိုအပ်သောဆေးဝါးများနှင့် ဆိန်းကိုရှာယူလာနိုင်သဖြင့် သူ့အားချမ်းသာပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

အသုံးမဝင်တော့လည်း တစ်နေ့တွင် ထိုလူက သူ့အားသုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မှာ သေချာလှပေသည်။

သူကလည်း ထိုလူ၏ ရတနာသိုက်ကို စိတ်ဝင်စား၍သာလျှင် အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိလျက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့...

သူက ကြေးစားများကို ခေါ်လာသည်မှာ ထိုလူအားရင်ဆိုင်အနိုင်ယူဖို့ဖြစ်သည်။

ကြေးစားများ စိတ်ပြောင်းဆေး မိသွားသဖြင့် ထိုလူ၏ လက်ဦးမှုကို ခံလိုက်ရသည်။

သို့သော်

သူ့တွင် နောက်ထပ်အကြံအစည်တစ်ခုရှိနေပါသေး၏။

ရုတ်တရက်

ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

လက်နက်များကိုင်ဆောင်ထားသော လူတစ်စု ဟိုမှသည်
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ရော့မြင်ရလေသည်။

* * *

လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူတစ်စုပြေးလွှားရောက်ရှိ
လာကြလေသည်။

ထိုလူစုသည် ကျင်လိတို့ကို ချက်ချင်းဝိုင်းရံ ထားလိုက် ကြ
သည်။

မီးဘီလူး မျက်နှာခက်ထန်သွားသည်။

ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထရပ်ပြီး....

‘ဟေ့ မင်းတို့ မသေချင်ယင် မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်း’
ဟု အော်လိုက်သည်။

ရောက်လာကြသူများမှာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သည့်အသွင်ရှိကြသည်။

သမားတော်နှင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ထားသော ကြေးစား
များဖြစ်သည်။

ကြေးစားခေါင်းဆောင်မှာ ရိုဟုန်ဖြစ်သည်။

သူသည် ကြေးစားလူထုသမားဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ နာမည်ပျက်သော လူဆိုးစာရင်းဝင်သူဖြစ်
သည်။

ထို့အတူ

သမားတော်သည်လည်း နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်သူဖြစ်လေသည်။

သမားတော်က အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသည်။

ရိုဟုန်က

‘မီးဘီလူး ခင်ဗျားအေးအေးဆေးဆေးအညံ့ခံရင်ကောင်းမယ်’

ဟု ပြောယင်း ချေ့တိုးလာတည်။

ထိုလူက ဟားတိုက်ရယ်သည်။

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’

သူ၏ ရယ်သံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူ လက်ဝှေ့ယမ်းသည်။

‘ဟေ့....သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်း’

ဧက ခိုက်ပြောင်းဆေးခိထားသူများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုလူများသည် ဝေါက်ခနဲ ထရင် လိုက်သည်။

ထိုခနောက်....

ရိုဟုန်တို့ထံ ဦးတည်ကာ လွှားကြသည်။

သူ့ကိုသည် လက်နက်များ ဆွဲထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

ရိုဟုန်ကလည်း....

‘ထိုက်ကြတေ’

သူ၏ လူများကို အမိန့်ပေးသည်။

ရိုဟုန်၏ လူများသည် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများသူများဖြစ်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသော ကြေးဖားများ၊ ခားပြဲများဖြစ်ကြရကား ချက်ချင်းပင် လက်နက်များ ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

* * *

ကျင်လိ ထိတ်လန့်နေသည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကို ကြောက်ရွံ့စွာ ပေးကြည့် နေမိသည်။

သူက အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မီးဘီလူးသည် သူ၏ အကြံအစည်ကိုသိထားသည်အသားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး.....

‘ကျင်လိ မင်းကြည့်စမ်း၊ တို့ဂိုဏ်းရဲ့ပညာကို တတ်ရင်မင်းဘယ်သူမှမစရာမလိုတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့သဘောအတိုင်း ဘယ်သူကိုမဆို ခိုင်းစေလို့ရနိုင်တယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ’

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိက

‘ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့’

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်ခေါင်းညိတ်သည်။

သမားတော်က

‘လွမ်းခဲးပြဲတော့ကို ခင်ဗျားရဲ့လူတွေက ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ရယ်လိုက်သည်။

‘စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ’

တိုက်ပွဲကား ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။

ထိုလူများသည်ခဲးလှဲလက်နက်များစွဲယမ်းကာတရကြမ်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့နောက်မဆုတ်ကြပါ။

ရိုဟုန်တို့လူစု၏ လက်ချက်ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကျသွားကြသည်။

သို့သော်

သူတို့သည် ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိ ရှေ့သို့ တရကြမ်းတိုး၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဒေသက်သေရမည်ကို မကြောက် တိုက်ခိုက်ဖို့သာ အဓိကထားကြသည်။

ထို့ကြောင့်

ရိုဟုန်၏ လူများလည်း အထိနာသွားကြသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမယ်လေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲးနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရိုဟုန်၏ လူများသည်လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုကျသွားကြသည်။

ရိုဟန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
'သေစမ်း'

ကြုံးဝါးကာ အနီးသို့ရောက်လာသည့် ဆေးမိသားသုတစ်
ယောက်ကို ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။
ထိုလူမှာ အော်ဟစ်ညည်းညူခြင်းမရှိပါချေ။
သူ၏ ရင်ဝဋ် ဓားစိုက်ဝင်သွားသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်
ပါချေ။

ရှေ့တိုး၍ ရိုဟန်အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။
ရိုဟန်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

ဓားကိုလွှတ်ကာကပ္ပာကယာနောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်
သည်တိုင်....

ဝုန်း
ပခုံးကို လက်ဝါးဖြင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒဏ်ဒဏ်
ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
ထိုကြောင့်

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်
ပြေးသွားလေသည်။

သူ၏ လူများသည်လည်း ကြောက်သန့်တကြား ပြေလွှာ
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

တိုက်ပဲ့ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။
ကျင်လီ သက်ပြေးချလိုက်သည်။

သူ ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးမရလိုက်ပါချေ။
ရိုဟန်တို့ လူစု မရုမလှ ရှုံးနိမ့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။
ထိုလူက ရယ်မောသည်။

'ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောရသလဲ'
သမားတော်အား မေးလိုက်သည်။

သမားတော်က
'ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမား
မျိုး မတွေ့ဖူးဘူး'
ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူမျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကိုကြည့်ကာ အမှန်တကယ်
ကြောင်၍ ထိတ်လန့်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

မီးဘီလူးက....
'ဒါကြောင့် မီးနတ်ဂိုဏ်းဆိုရင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်
လန့်ခဲ့ကြရတာပေါ့။ ကျုပ်က မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲအင်အား တောင့်
တင်းလာအောင် စွမ်းဆောင်ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားကလဲ ကူညီရ
လိမ့်မယ်'

သမားတော်ဝမ်းက....
'ဝိတ်ချ၊ ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်ဗျာ'

ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်-

ဝေပြည်နယ်သို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ရွှေမင်းသမီး

ဝေပြည်နယ်....

ဝေပြည်နယ်မှာ သာယာလှပသောနယ်မြေတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဝေပြည်နယ်အား အုပ်ချုပ်နေသူမှာ ဝေမင်းသားကြီးဖြစ်သည်။

ဝေမင်းသားကြီးသည် ဖခင်၏အရိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့စဉ်က အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေးချေ။

ယခုတော့ အသက်၁၀၀ ဆယ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝေမင်းသားကြီးသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒရှိသော မီးနတ်ရိုက်အား သူ၏လက်ထက်တွင် ပြတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်းပစ်ခဲ့လေသည်။

မီးနတ်ဂိုဏ်းကို နှိမ်နင်းနိုင်သဖြင့် ဝေပြည်နယ်မှာ ဆေး
ချမ်းသာယာသွားခဲ့သည်။

ဝေမင်းသားကြီးတို့ သမီးတော်လေးတစ်ပါးရှိသည်။

သမီးတော်လေးမှာ နတ်မိမယ်အလား ချောမောလှပပြီး
သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သည်။

သမီးတော်လေး၏အမည်မှာ ချင်းဝေ မင်းသမီးဖြစ်သည်။

ချင်းဝေ မင်းသမီးလေးသည် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဝေပြည်
နယ်တစ်ခုသို့ ခရီးလှည့်လည်တတ်သည်။

ယခုလည်း-

ချင်းဝေမင်းသမီးလေးသည် အခြေအရာများ ကိုယ်ရံတော်
များနှင့်အတူ ဝေပြည်နယ်တစ်ခု ခရီးလှည့်လည်ရန် ထွက်ခွာ
သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင်-

o z o

ဝေမင်းသားကြီး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။
သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည့် အထောက်တော်ကို

စေကြည့်ကာ-

‘လှရန်မြို့ကတောင် လာခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ အထောက်ကို

အရေးကြီးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝေမင်းသားကြီးအနားယူချိန်တွင် လှရန်မြို့မှ အထောက်
တော် ရောက်လာသဖြင့် ထွက်၍တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အထောက်တော်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မင်းသားကြီး၊ လှရန်မြို့စားက စာတစ်
စောင် ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ’

ရွှေကျည်တောက်ဖြင့် ကည့်ထားသော စာတစ်စောင်ကို
ပေးလိုက်သည်။

ဝေမင်းသားကြီးက စာကိုထုတ်ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။
စာထဲ၌ ရေးထားသည့်အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှု
လိုက်ပြီးလျှင် ဝေမင်းသားကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ဒီကိစ္စဟာ မငြိမ်းသေးပါလား’

ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်။

အထောက်တော်က-

‘ဝေပြည်နယ်က မီးနတ်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ဟာ သိုင်း
လောကထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဆီမှာပါ
လာတဲ့ မီးနတ်ဘေးကြောင့် လှရန်မြို့မှာ လူသတ်မှုတွေဖြစ်ပွား
ခဲ့ပါတယ်။ မြို့စားကြီးက တရားခံတွေဟာ ဝေပြည်နယ်ဘက်
ကို ပြန်ထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာခြေရာခံမိလို့ အချိန်မီသတင်း
ပို့လိုက်တာပါ’

ဝေမင်းသားကြီးက-

ကောင်းပြီ၊ မီးနတ်ဂိုဏ်းကို အပြီးတိုင်ချေမှုန်းနိုင်အောင် ကျုပ်စီမံလိုက်ပါမယ်၊ မြို့စားကြီး စိတ်အေးချမ်းသာနေပါလို့ ပြောပြလိုက်ပါ။

အထောက်အကူ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ မင်းသားကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါ ထယ်၊ ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး။

မင်းသားကြီးက လက်ဝေ ယမ်းပြလိုက်သည်။

အင်ထောက်တော် ထွက်သွားသည်။

မင်းသားကြီးသည် ချက်ချင်းပင် သူ၏လက်ရုံးများကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး မီးနတ်ဂိုဏ်းအကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေး လိုက်သည်။

သာယာလှပသော နံနက်ခင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြည်လင်စိမ်းလဲ့ နေသော ကန်ကြီးအနီးတွင် လှပသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုအိမ်ကလေး၏ရှေ့၌ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဝေးကြည့် နေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ချင်းဝေ မင်းသမီးလေးဖြစ်သည်။ ချင်းဝေ၏မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အရိပ်အရောင် များ အဆင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမသည် ဝေပြည်နယ်၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီး ဝေပြည်နယ်ကို နှစ်သက်သဘောကျသူဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုသာယာလှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းမျိုးဟာ ဝေပြည်နယ်က လွဲပြီး ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

‘ခုပ်ခုပ်-ခုပ်ခုပ်’

အဝေးမှ မြင်းခွာသံ သဲ သဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

ချင်းဝေ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘နံနက်စောစောစီးစီး မြင်းခုန်းစိုင်းစီးနင်းလာပုံထောက် ရင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်’

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ခုပ်ခုပ်-ခုပ်ခုပ်’

မြင်းခွာသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် ရေကန်ကြီး တစ်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည် ချင်းဝေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြင်း ကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မရပ်၍လည်း မရပါချေ။

ချင်းဝေ၏ သက်တော်စောင့်များသည် ရုတ်တရက် ထွက်
ပေါ်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။’

မြင်းစီးသမားက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူမှာ ဝေမင်းသားကြီးစံအိမ်မှလာခဲ့သည့် ကိုယ်ရံတော်
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိမိတို့လူ အချင်းချင်းဖြစ်နေ၍ သက်တော်စောင့်များသည်
ကိုယ်ရံတော်အား ချင်းဝေရှေ့သို့ ခေါ်လာကြသည်။

ချင်းဝေက-

‘ကိုယ်ရံတော်ကြီး လိုက်လာတာအကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား။
ဖေဖေလွတ်လိုက်တာ ဟုတ်လား။’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်က--

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး။ မင်းသားကြီးက အခုချက်
ချင်း အိမ်ပြန်လာရမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။’

‘ဟင်’

ချင်းဝေ အံ့ဩသွားသည်။

‘ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လာတာ ဆယ်ရက်တောင် မပြည့်သေး
ဘူး။ ဘာကြောင့် ဖေဖေက ပြန်ခေါ်ရတာလဲ။ အကြောင်း
ထူးရှိနေလို့လား။’

ကိုယ်ရံတော်က-

‘အရေးကြီးလဲကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာကြောင့် သခင်မ
လေး အမြန်ဆုံးအိမ်ပြန်ရမယ်လို့ မင်းသားကြီးက အမိန့်
ထုတ်လိုက်တာပါ။’

‘ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ’

‘ဒါကိုတော့ မပြောလိုက်ဘူး။’

ချင်းဝေသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘အင်းလေ-အရေးမကြီးဘဲနဲ့ဖေဖေပြန်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။’

သူမသည် သက်တော်စောင့်များဘက်သို့လှည့်ကာ....

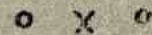
‘ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ဖို့စီစဉ်ပါ။ တိမ်ညိုတောင်ဘက်ကကျေ
ပတ်ပြီးပြန်ကြမယ်။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် အိမ်ကိုပြန်ရ
ဆဲလို တိမ်ညိုတောင်ဘက်ကိုလဲ အလည်အပတ်ရောက်ဖူးတာ
ပေါ့။’

ဟု ပြောသည်။

ကိုယ်ရံတော်များက--

‘ကောင်းပဲ ပြီ သခင်မလေး။’

သူတို့သည် အပြန်ခရီးစတင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေသည်။

‘ခွပ်ခွပ်-ခွပ်ခွပ်’

‘ခွပ်ခွပ်-ခွပ်ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ သွက်ပေါ်နေ၏။
ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော သက်တော်
စောင့်များသည် ရှေ့ဆုံးမှခရီးနှင့်လာကြသလို ချင်းဝေမင်း

သမီးလေး စီးနင်းလာသောမြင်းလှည်း၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်
ချီကပ်လည်း ခြံရံကာလိုက်ပါလာကြသည်။

ချင်းဝေမင်းသမီးလေးသည် အိမ်အပြန်ခရီးနှင့်နေပြီဖြစ်၏။
သူမ၏ဆန္ဒအတိုင်း တိမ်ညိုတောင်အရပ်ကို ကျွေ့ပတ်ဖြတ်
ကျော်သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ချင်းဝေအား အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ရန် သက်တော်စောင့်
သုံးယောက်က တာဝန်ယူထားကြသည်။

ထိုသက်တော်စောင့် သုံးယောက်မှာ တိန်ကျ၊ တိန်စုနှင့်
တိန်ချွန်တို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ဝေမင်းသားကြီးထံတွင် သစ္စာရှိစွာအမှုဆမ်း
ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သလို မီးနတ်ဂိုဏ်း
အား ချေမှုန်းစဉ်က ပါဝင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

တိန်ကျ၊ တိန်စုနှင့်တိမ်ချွန်တို့သည် ရှေ့မှဦးဆောင်လာခဲ့
ကြရင်း တိမ်ညိုတောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာလျှင်-
'ဒီနေရာရောက်ရင် အလိုလိုနေရင်း ကြက်သီးထမိတယ်'
တိန်ကျကပြောသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
တိန်ချွန်က-

'ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မီးနတ်ဂိုဏ်းဟာ တိမ်ညိုတောင်မှာအခြေ
စိုက်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲဟာ
ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ၊ ဒါကြောင့်
တိမ်ညိုတောင်တစ်ဝိုက်ကိုရောက်ရင် အလိုလိုကြက်သီးထမိတယ်
လို့ ပြောတာပေါ့'

သူ၏စကားအဆုံးတွင် သုံးယောက်သား ရယ်မောကြ၏။
ထိုစဉ်....

တောအုပ်ထဲမှဖြတ်ကာ လှမ်းလာနေသူတစ်ယောက်အား
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူမှာ အဝါရောင် အဝတ်အစားများစက်ဆင်ကာ ခုန်
ဆွခုန်ဆွနှင့် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တိန်ကျတို့ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။
'ရပ်လိုက်'

တိန်ကျက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှာ ချက်ချင်း ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ချင်းဝေ မင်းသမီးလေးက....
'ဘာများဖြစ်လို့လဲ'

ဟု မေးလာသည်။
တိန်ကျသည် ချင်းဝေအနီးသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး

'သခင်မလေး လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ပေါ်
လာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြင်းလှည်းထဲက မယွက်ဘဲနေပါ
ခင်ဗျာ'

ချင်းဝေက....
'ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်များလဲ'

'ကျွန်ုပ်တို့စစ်ဆေးနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အန္တရာယ်
တွေ့မရှိနိုင်ပါဘူး'

တိန်ကျက ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ၏စကား သေချာ
မှုမရှိကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

တိန်စုက သွားရောက်စစ်ဆေးနေပြီဖြစ်သည်။
တိန်စု ပြန်ရောက်လာမှသာ အကြောင်းမှန်ကို သိရမည်ဖြစ်
လေသည်။

တိန်ကျူနှင့် ချင်းဝေတို့ စကားပြောနေကြပြန်မှပင်....
'အား'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံဟစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရသည်။

တိန်ကျူ ရင်ထိတ်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ဆိုးရွားသော မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည့် အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သူသည် ခုန်ဆူခုန်ဆူဖြင့် တောအုပ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

'ဟေ့-နေဦး'

တိန်စုက အော်ငေါက်ဟန်တားလိုက်သည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ ပြေးလိုက်သွားသဖြင့် ထို
အဝါရောင်ဝတ်ဆင်သူအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်သူက တိန်စုအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
တိန်စုက....

'မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ထဲကိုင်ထားသော ဓားကစ်
လက်ဖြင့် တိန်စုအား ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

တိန်စုက-

'ဒီလိုနဲ့ ရရိုးဇား'

ထိုလူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုလူက ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာသည်။

တိန်စုက-

'သွားစမ်း'

ထိုလူအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်-

'ဟူး-ဟူး'

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်သူများ ကြည့်ရှုရုံမှ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ထိုလူများသည် တိန်စုအား ခိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

တိန်စု ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကပျာကယာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း အဝါ
ရောင်ဝတ်ဆင်သူများသည် နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့တိုးကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောအခါ-

တိန်စု ရင်ထိတ်သွာသည်။

‘သခင်မလေး မြင်းလည်းပေါ်ကမဆင်းပါနဲ့’

ဟု သတိပေးကာ တိန်စုထံသို့ ကယျာကယာ ပြေးသွား၏။
တိန်စုသည် လည်းကောင်း၊ အဝါရောင်ဝတ်ထားသူများ
သည် လည်းကောင်း၊ မြေပေါ်၌ လဲကျနေကြပြီဖြစ်သည်။
သူတို့အားလုံး သေဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

တိန်ချွန်က အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ယခုလေးပင် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောဆိုခဲ့သေး
လော တိန်စုမှာ လူသေအလောင်းကဝသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်
လေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလှပေသည်။

တိန်ချွန်က အဝါရောင်ဝတ်ထားသူများအား စစ်ဆေး
ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ဒုက္ခပဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

တိန်ကျူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ဒါဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းသားတွေပဲ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပေါ်လာကြတာလဲ’

ထိုစဉ်....

‘ဝူး-ဝူး-ဝူး’

ခွေးအသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

တိန်ချွန်က....

‘မီးနတ်ဂိုဏ်းသားတွေလာနေကြပြီ’

တိန်ကျူက-

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်ခူခဲထားပယ်၊ မင်းကသခင်မလေးကို
ခေါ်ပြီး လွှတ်ရာပြေးပေတော့’

‘ကောင်းပြီ’

တိန်ချွန်က သဘောတူလိုက်သည်။

တိန်ကျူနှင့် ကိုယ်ရံတော်အချို့တို့သည် လက်နက်များ ဆွဲ
ကိုင်ကာ မီးနတ်ဂိုဏ်းသားများအား ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်
ထားလိုက်ကြသည်။

တိန်ချွန်နှင့် ကိုယ်ရံတော်အချို့က ချင်းဝေမင်းသမီးလေး
၏ မြင်းလည်းကို ခြံရံကာ ခုန်းစိုင်းနှင်လိုက်ကြသည်။

2

‘ဝူး-ဝူး-ဝူး’

ထူးခြားသော အသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးနတ်ဂိုဏ်းသားများ(ဝါ) အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြ
သူများ ဟိမသေ့မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး တိန်ကျူတို့အားခိုင်းရုံ
တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တိန်ကျူတိုကလည်း ချင်းဝေ မင်းသမီး လွတ်မြောက်သွား
နိုင်ရန်အလို့ငှာ အပြင်းအထန်ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။
ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမလေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ထားကြသူများသည် လည်းကောင်း၊ တိန်
ကျူ၏ လူများသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် လဲကျသွားကြသည်။

တိန်ကျူသည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း မိမိ အသက်ရှင်လွတ်
မြောက်သွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်လိုက်မိ
လေသည်။

* * *

တိန်ချွန်က ကိုယ်ရံတော်အချို့နှင့်အတူ ချင်းဝေမင်းသမီး
လေးအား ခေါ်ဆောင်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ချောင်းကူး တံတားတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

အမှန်တော့—

တိုချောင်းကူး တံတားအား ဖြတ်ကျော်မည်ဆိုလျှင်
အန္တရာယ်ရှိမရှိ ဦးစွာစစ်ဆေးကြည့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စစ်ဆေးကြည့်ရန် အချိန်မရတော့ပါ။

ချောင်းကူးတံတားကို ဖြတ်ကျော်လိုက်စဉ်မှာပင် အဝါ
ရောင်ဝတ်ထားသူများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

‘အမလေး’

‘သေပါပြီဗျ’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ထားကြသူများ လဲကျသွားသလို ကိုယ်ရံ
တော်များလည်း မသက်သာလှပါချေ။

မိမိတို့ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သဘော
ပေါက်လိုက်လျှင် တိန်ချွန်က....

‘သခင်မလေး မြန်မြန်လာပါ’

ချင်းဝေအား မြင်းလည်းအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ကာချောင်းထဲ
ခုန်ချလိုက်သည်။

ချင်းဝေကို ခေါ်ကာ ကိုယ်လွတ်ချွန်းခပြေဖို့ ကြိုးစားလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

‘ဝှံစ’

ဂုဏ်တရက် ပစ်လွှင့်လာသော ဘေးတစ်လက်က တိန်ချွန်၏ ကျောပြင်၌ တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

‘အား’

တိန်ချွန် စူးရှဖွား အော်လိုက်သည်။

တိန်ချွန်နှင့်ချင်းဝေတို့သည် လူချင်းကွဲကာ ချောင်းထဲသို့ တက်တပြားစီ ကျရောက်သွားတော့သည်။

‘ပုန်း...ဝုန်း’

ထိုနောက်....

နှစ်ယောက်သား ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားကြသည်။

မီးနတ်ဇား....

ယခင်ကတည်းက မီးနတ်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်ခဲ့သော မီးနတ်ဂူမှာ ယခု ပြန်လည်သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီဖြစ်သည်။

မီးနတ်ဂူ၏ တံခါးများကို မီးဘီလူးက ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး တံခါးတစ်ချပ်သည်ကား ကျင်လီရဲ့ခဲသော ဇားမြောင်ကို သော့တစ်ချောင်းသဖွယ် အသုံးပြုကာ ဖွင့်လိုက်မှ ပွင့်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ဖွေကောင်းလှသော မီးနတ်ရုပ်တုကြီးသည် အမှူးတိုင် ဖရောင်းတိုင်များ ပူဇော်ပသထားဖြင့် တကယ်မဒကောင်းဆိုးဝါးကြီး တစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်လာသည်။

မီးဘီလူးက....

‘မီးနတ်မယ်တော်အတွက် ယာဇ်ပူဇော်ရမယ် ပထမဆုံး သားကောင်က အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်က ပေမင်းသားကြီးရဲ့ သမီးတော် ချင်းဝေမင်းသမီးလေးကို ရွေးလိုက်မယ်’

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

သူသည် ချင်းဝေမင်းသမီးလေး ခရီးထွက်တတ်သည့်အချိန်ကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။

မီးဘီလူးသည် စိတ်ပြောင်းဆေး တိုက်ကျွေးထားသူများအား အသုံးကာ ချင်းဝေမင်းသမီးလေးအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

ကျင်လီနှင့် သမားတော်ဝင်းတို့ကား မီးဘီလူး၏အကျဉ်းသားဘဝသို့ ကျရောက်နေသဖြင့် စိတ်သော့ကရောက်နေကြ၏။

ကျင်လီသည် မီးနတ်ရုပ်တုကိုကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့နေ၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေသည်။

‘မင်း သိပ်ကြောက်နေပြီလား’

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာက်ည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကဗျာကယာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သမားတော်ဝမ်းအား တော့ရသည်။

သမားတော်ဝမ်းက....

‘ငါတော့ သိပ်ကြောက်နေပြီကွာ၊ မီးဘီလူးနဲ့ ပေါင်းမိတာ အမှားကြီးမှားသွားပြီ၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါတို့ကိုပါ ခုတ္တပေးမှာထေချာတယ်’

ကျင်လိက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

သမားတော်ဝမ်းက....

‘မင်းက သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမှာလား’

‘ဟာ....ကျွန်တော် မလုပ်ငုံပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် တို့ထွက်ပြေးရအောင်’

‘ဗျာ’

ကျင်လိ ကြေပင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

‘မီးဘီလူးက စိတ်ပြောင်းဆေးဖော်စပ်ရာမှာ သူ့ကို တူညီနိုင်အောင် ငါ့ကိုခေါ်လာတာ၊ မင်းကိုလဲ သူ့ရဲ့အရိုက်အရာဆက်ခံခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတာ၊ မကြာခင် မင်းကိုလဲ သူ့ရဲ့ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ပုံစံသွင်းမှာပဲ၊ မင်းက နာဘူးဆိုရင် အဝါရောင်ဝတ်ထားတဲ့ လူတွေလို ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

ကျင်လိက....

‘ခုကွပ်ပါပဲဗျာ’

ဟု ညည်းတူးလေသည်။

သမားတော်ဝမ်းက....

‘သူက ငါ့ကို မျက်နှာမပြတ် စောင့်ကြည့်ဖို့ သူ့လူအချို့ကို အမိန့်ပေးထားတယ်၊ မင်းကိုတော့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားခွင့်ပေးထားတယ်၊ မင်း ကူညီမယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလို့ရတယ်’

ကျင်လိက....

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

သမားတော်ဝမ်းက-

‘ဒီလိုလုပ်ကြမယ်’

သူ၏ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလေသည်။

* * *

ထိုနေ့ည....

မီးတီလူးသည် ချင်းဝေမင်းသမီးလေးအား ဖမ်းဆီးရန် အဝါရောင်ဝတ်ထားသူများအား ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွား၏။ မီးတီလူးထွက်သွားသည်နှင့် ကျင်လီနှင့်သမားတော်ဝမ်း ထိုသည်လည်း ကိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတော့သည်။

* * *

ည.../

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။ လရောင်ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပပေသည်။ ကျင်လီနှင့် သမားတော်ဝမ်းတို့ကား သဘာဝအလှအပ များကို ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြကုန်သည်။ နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဂူအပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး- မကြာမီ- 'ရပ်လိုက်' ဟန့်တားသံနှင့်အတူ အဝါရောင်ဝတ်ထားသူများ ထိုမှ သည်မှ ထွက်ပေါ်လာကာ ဟန့်တားကြသည်။

သမားတော်ဝမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ 'ကျင်လီ၊ ပြေး....ပြေး' ဟု အော်ပြောသည်။ ကျင်လီသည် ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးသည်။ သမားတော်ဝမ်းလည်း ထွက်ပြေးသည်။ အဝါရောင်ဝတ်ထားကြသူများက ကျင်လီအားအမှုမထားဘဲ သမားတော်ဝမ်း၏နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ကြ၏။ မကြာပါချေ။ 'အား'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သမားတော်ဝမ်း၏ အသံဖြစ်သည်။ သမားတော်ဝမ်းမှာ အဝါရောင်ဝတ်ထားသူများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့၏။ ကျင်လီမှာ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလာခဲ့ရာ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်၍ရောက်မုန်း မသိနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

* * *

ကံတရား

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။
ကျေးဇူးကလေးများက နံနက်ခင်းတေးကို သီကျေးနေ
ကြသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။
ကျင်လိုမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။
နှင်းရည်စက်ကလေးများ သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်
လာတော့မှ လန့်နိုးလာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၍ မိုးစင်စင်လင်းနေသည်ကိုတွေ့ရတော့မှ
'တိုက်'

ကပျာကယာ ခုန်ထလိုက်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း အဝါရောင်ဝတ်ထားသူ
များအား ရှာဖွေကြည့်သည်။

မီးနှုတ်ဂိုဏ်းသားများ၏ အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါ။
ကျင်လီ ပင့်သက်ရှိ၊ က်လိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မပြီး မီးနှုတ်ဂိုဏ်းသားများ လက်မှ
လွှတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျင်လီ ဝမ်းသာသွားသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ မီးဘီလူးနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာကို ပြေးရ
မယ်'

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် မလှမ်း
မကမ်းမှ ရေကျသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ၏။

ကျင်လီ ပို၍ဝမ်းသာသည်။

ကပျာကယာ လှမ်းသွားလိုက်ရာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ
သော ချောင်းလေးတစ်ခုကို မတွေ့ရသည်။

ကျင်လီသည် ချောင်းထဲသို့ဆင်းကာ မျက်နှာသစ် ခြေ
လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်သွား၏။

ကြိတ်လီသည် ချောင်းထဲမှပြန်တက်လိုက်သည်။

အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
စဉ်မှာပင်....

'အင်း....အင်း'

ညည်းတွားသံ သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။
'ဟင်'

ကျင်လီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်မိသည်၊
သို့သော်....

ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ညည်းတူးသံ ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် ခြေလှမ်း ရပ်သွားသည်။

ကျင်လီသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး-

'ဘယ်သူကများ ညည်းတူးနေတာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရှိ ညည်းတူးသံပဲ'
ဟု ရှေ့တလှိုက်သည်။

လူတစ်ယောက် ဗုက္ခရောက်နေသည်ဆိုပါလျှင် လျစ်လျူရှု
၍ မသွားသင့်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်....

ညည်းတူးသံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ
လှမ်းသွားလေသည်။

'ဘယ်သူလဲ'

ဟု လည်း မေးမိသည်။

ကျင်လီ၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း တုန်ပြန်
သံကို မကြားရချေ။

ကျင်လီ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ ချုံပုတ်
တစ်ခုလှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

'ဘယ်သူလဲ'

ကျင်လီက ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုအခါမှ....

ချုံပုတ်များကြား၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ကျင်လီ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။
'အင်း...အင်း'

မိန်းကလေး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းကာညည်းလျှံနေ၏။
ကျင်လီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဗုက္ခရောက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့
လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုမိန်းကလေးမှာ မီးနတ်ဂိုဏ်းသားများ၊ လက်မ လွတ်
မြောက်လာခဲ့သော ချင်းဝေမင်းသမီးကလေး ဖြစ်သည်ကိုမူ
ကျင်လီ မသိခဲ့ပါချေ။

ကျင်လီက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး အကဲခတ်၏။
ချင်းဝေ အပြင်းဖျားနေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

ကျင်လီသည် သူ၏ဗုက္ခကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ ချင်းဝေ
အား ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နန်းယန်မြို့...

နန်းယန်မြို့သည် ဝေပြည်နယ်အတွင်းရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကျင်လိသည် နန်းယန်မြို့လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ ချင်းဝေမင်းသမီးလေး ပါလာခဲ့သည်။

ချင်းဝေ သတိလစ်နေသည်။

ကျင်လိက သူ၏အပေါ်ဝတ်စုံကို လှမ်းခြုံပေးကာ ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသည့် ကျင်လိ၏ အပေါ်ဝတ်ရုံကြောင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျင်လိက ထည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းငှားရမ်းပြီး ချင်းဝေအား ခုတင်ပေါ်တင် ထားပြီး သမားတော်တစ်ယောက်အား သွားရောက်ရှာဖွေ လိုက်သည်။

ကျင်လိ တံကောင်းသွားပြီး သမားတော်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသမားတော်အား တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ခေါ်လာ ခဲ့ရသည်။

ကျင်လိနှင့် သမားတော်တို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရွှေ့မှ ဖြတ်သွားသောအခါ လူနှစ်ယောက်က သူ့အားတွေ့မြင်သွား ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်ကို ကျင်လိ သတိမပြုမိခဲ့ ပါချေ။

* * *

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ စာပေသမား ဝမ်မုနှင့် ထင်လှတို့ဖြစ် ကြသည်။

သူတို့သည် ကျင်လိနောက်သို့ ရွှေရာခံကာ တကောက် ကောက်လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်လိနှင့်လူတစ်စုသည် ဝေပြည်နယ်သို့ ထွက်သွားကြ သည်ဟု သိလိုက်ရပြီး လိုက်လာခဲ့ကြသော်လည်း ဝေပြည်နယ် သို့ အရောက်တွင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားသဖြင့် စိတ်ပျက်လက် ပျက် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဝမ်မုက ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်က...

ညီလေး ခုတလော ဝေပြည်နယ်မှာ ဘာများထူးခြားမှု တွေ့ရှိသလဲ သိရင်ပြောပြစမ်းပါ။

ဟု မေးလိုက်သည်။

ငွေတုံးတစ်ထုံးလည်း ပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး....

‘သတင်းထူးတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဝေမင်းသားကြီးရဲ့သမီး ချင်းဝေမင်းသမီးလေးလဲ ခရီးထွက်ရာက အပြန်လမ်းမှာ လူဆိုးခားပြုတွေ တိုက်ခိုက်တာခံလိုက်ရတယ်။ ချင်းဝေမင်းသမီးလေး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ သူ့နဲ့ပတ်သက် ထဲ့သက်တော်စောင့်တွေတော့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်။ ဒါဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့လက်ချက်လို့ ပြောနေကြပါတယ်’

က ပြောလေသည်။

ထင်လှနှင့်ဝမ်မုကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။

ဝမ်မုက....

‘မီးနတ်ဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားပြီမဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က....

‘မီးနတ်ဂိုဏ်းကို မီးဘီလူးက ပြန်ပြီးအသက်သွင်းလိုက် တယ်လို့ သတင်းထွက်ပေါ်နေပါတယ်။ ချင်းဝေမင်းသမီး လေးကာ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့အဖမ်းခံရတာမှန်ရင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ဝါဒစွဲသူတွေရဲ့ ပထမဆုံးယာဇ်ကောင် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်’

ထင်လုက

‘ဝေမင်းသားကြီးက ဒီကိစ္စကို လက်ပိုက် ကြည့်နေတာပဲ လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က

‘ဟာ....ဝေမင်းသားကြီးက ဘယ်လက်ပိုက် ကြည့်... မလဲ ခုဆိုရင် ဝေပြည်နယ်အနှံ့ လိုက်ရှာနေပြီ။ အထူးသဖြင့် မီးနတ်ဂိုဏ်း ကျက်စားခဲ့တဲ့ တောင်ညိုတောင်ဒေသတိုက်မှာ မြေလှန်ရှာနေပြီပေါ့....’

‘ချင်းဝေမင်းသမီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတာကြောင့် သတိနဲ့ လှုပ်တိုင် ဆောင်ရွက်နေရလို့ အချိန်ကြာနေတာပါ’

ထင်လုက

ဒီဂိုဏ်းဟာ တောင်ညိုတစ်ပိုက်မှာ ကျက်စားခဲ့တာမဟုတ် လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ထိုစဉ်

‘ဟေ့....ဟိုမှာကြည့်စမ်း ကျင်လိမဟုတ်လား’

ဝမ်မုသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းပေါ် သို့ ညွှန်ပြ လိုက်သည်။

ထင်လုက လှမ်းကြည့်သောအခါ လမ်းပေါ်တွင် ခပ်သုတ်
သုတ်ဖြတ်သွားသော ကျင်လိကို တွေ့ရလေသည်။

ထင်လုဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကံကောင်းပြီ၊ ရှာတော့မတွေ့ဘူး၊ မရှာတော့တွေ့ရ
တယ်၊ ကဲ....ကျုပ်တို့လိုက်သွားရအောင်’

‘ကောင်းပြီ’

သူတို့သည် ဆိုင်လုလင်ကိုပင် အရေးမစိုက်ကြတော့ဘဲ ကျ
သင့်ငွေပေးကာ ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်သွားကြသည်။

ဆိုင်လုလင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

သမားတော်ကြီးသည် ချင်ဝေအား ဆေးကုပေးလေသည်
ဆေးဟိုက်ကျွေးပြီး သွေးကြောများကိုနှိပ်နယ် ပေးလိုက်

သည့်နှင့်....

‘အင်း’

ချင်းဝေသတိရလာသည်။

သမားတော် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘သမီးတော်လေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်’

ကျင်လိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သမားတော်သည် ချင်းဝေအား အဘယ်ကြောင့် ရိုသေနေ
ရပါသနည်း။

ချင်းဝေ အထိတ်အသန့်ဖြင့်....

‘ကျွန်မ....ကျွန်မဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲရှင်’

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လိက

‘မိန်းကလေးဟာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ရောက်နေတာပါ၊
ကျုပ်က သမားတော် တစ်ယောက်ကို သွားပင့်ပြီး ဆေးကု
ပေးခဲ့ရတာပါဗျာ’

ဟု ပြောသည်။

'ဟေ့-သူငယ်၊ မင်းသမီးလေးကိုရိုရိုသေသေပြောပါ'

ဟု ငေါက်လေသည်။

'ဗျာ'

ကျင်လိ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သမားတော်က....

'ဒါဟာ ဝေပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဝေမင်းသားကြီး ရှဲ့သမီးတော်လေး ချင်းဝေပဲကွ'

'ကျုပ်....ကျုပ်ဘာမှမသိခဲ့ရပါလား'

ကျင်လိ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ရေရွတ်သည်။

ချင်းဝေက

'ရှင်က ကျွန်မကို သယ်လိုတော့ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြောပါဦး'

ဟု မေးလေသည်။

ကျင်လိက

'ကျုပ်က မိန်းကလေးက ချောင်းကမ်းပါးက ချုပ်ဖုတ် တွေကြားထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတာပါ'

အခြေအယူကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ချင်းဝေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့တာပဲ'

ဟု ပြောလေသည်။

ကျင်လိ ပင့်သက်ရှိကြ၏။

မမျှော်လင့်ပဲ ဝေမင်းသားကြီး၏ သမီးတော်လေးအား ကယ်တင်မိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူမက

'ရှင့်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်။ ကဲ-သမားတော် လည်း သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ ကျွန်မ အသက်ကိုရောက်နေ သလဲဆိုတာပြောပါဦး'

အဖြစ်မှန်ကိုသိလိုက်ရသဖြင့် သမားတော်ကြီးသည် ကျင်လိ အပေါ် အပြစ်မတင်တော့ပဲ။

'မင်းသမီးလေးဟာ နန်းယန်မြို့မှာ ရောက်နေတာပါ'

ဟု ပြောသည်။

သူမက....

'ဒါဖြင့်...မြို့စားကြီးကိုသွားတွေ့ပြီး ကျွန်မသည်မှာရောက် နောက်နေတယ်ဆိုတာ သွားပြီး သတင်းပို့ ပေးပါရှင်'

'ကောင်းပါပြီ မင်းသမီးလေး'

သမားတော်ကြီး ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

သူသည် ယခုမှ သူမအား သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

နတ်မိမယ်အလား ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်နေ၍ ဝေး
မောကြည့်နေမိတော့သည်။

သူမသည် သူစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ရှက်သွားသည်။

‘ရှင် ဘာဖြစ်သို့သည်လောက်တောင်စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ’
မေးလိုက်မှ သူ့သတိဝင်လာပြီး....

‘ကျုပ်....ကျုပ်က’

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။

သူမက

‘ရှင်က ကျွန်မ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မကိုခွင့်မတောင်းပဲ ပခုံးပေါ်ထမ်းလာတဲ့အတွက် ရှင်မှာ
အပြစ်ရှိနေပြီ’

‘ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မင်းသမီးလေးကိုအချိန်မီ
ဆေးကုပေးမှာမို့ပါ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးကလဲသတိလစ်
နေတာကြောင့်’

‘ခစ်’

သူမ ရယ်လေသည်။

သူက ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

သူမက

‘ရှင်....သိပ်ကြောက်သွားသလား’

‘ကျုပ်....ကျုပ်’

ထိုစဉ်

‘ဒေါက်-ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်
သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမက....

‘ဝင်ခဲ့ပါ’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်’

တံခါးပွင့်သွားပြီး လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်။

* * *

လူနှစ်ယောက်ဝင်လာကြသည်။

ထင်လှနှင့်ဝမ်မုတို့ဖြစ်ကြသည်။

ကျင်လိထိတ်လန့်သွားသည်။

‘တင်-ခင်-ခင်ဗျားတို့’

ထင်လှရယ်လိုက်သည်။

‘ကျင်လိ မင်း ဘယ်လောက်ပဲပြေးပြေး နောက်ဆုံး ဝါတို့
လှက်ထဲရောက်လာရတာပဲမဟုတ်လား’

ဝမ်မုက

‘ကဲ....ထူးဆန်းတဲ့ ခားဘယ်မှာလဲ ပေးစမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ကျင်လိ ခေါင်းခါသည်။

‘မရှိတော့ဘူး။ ပိုင်ရှင်လက်ထဲပြန်ရောက်သွားပါပြီ’

‘ဘာကွ’

‘မီးဘီလူးက ပြန်ယူသွားပါပြီ’

‘တောက်’

ဝမ်မု မကျေမနပ်ဖြင့်ဖြင့်တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ထင်လှက

‘မီးဘီလူး ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးလာသည်။

ကျင်လိက

‘သူက မီးနတ်ဂိုဏ်းမှာရှိနေပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းက ဝါတို့ကို လိုက်ပို့ ပေးရမယ်’

‘ကျုပ်’

ကျင်လိထိတ်လန့်နေပါသည်။

ဝမ်မုက

‘မီးဘီလူးဆီကို လိုက်ပို့ ပေးယင် မင်းအသက် ချမ်းသာရာ
ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင် မင်းသေရလိမ့်မယ် ကြိုက်တဲ့လမ်း
ကို ရွေးပေတော့’

ဟု ခပ်ဖြတ်ပြတ်ပြောသည်။

ကျင်လိ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ ဘာကြောင့်လာပြီး စော်ကား
စော်ကား လုပ်နေတာလဲ ထွက်သွားစမ်း’

ဟု ငေါက်လေသည်။

ထင်လှက

‘မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း’

‘ဘာရှင့်’

သူမ ပိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်မဟာ ဝေမင်းသားကြီးရဲ့သမီး၊ ရှင်တို့ကို ကျွန်မ အမိနဲ့ပေးနေတယ် ခုချက်ချင်းထွက်သွားကြစမ်း’

ထင်လှတို့သည် သူမကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြသည်၊
တစ်ဖန်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘ဟား-ဟား....ဟား’

‘ဟား....ဟားဟား’

ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြသည်။

ချင်းဝေက

‘ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး အကျဉ်းချထား ရလိမ့်မယ်’

ဟု ဝေခါက်လိုက်သည်။

ထင်လှက

‘မင်းသမီးလေးကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်
တာဗျာ ကျုပ်တို့ဟာ လူရန်မြိုက အာဏာသားတွေပါ၊ တရား
ခံကို လိုက်ဖမ်းနေတာပါ’

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ကျင်လီဟာ တရားခံဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ သူဟာလူသဝ်တရားခံ တစ်ယောက်ပါ’

‘မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး’

ကျင်လီ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်သည်။

ထင်လှက

‘ဟေ့ ကောင်-မင်းအဖမ်းခံလိုက်စမ်း’

ဟု ဝေခါက်ကာ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်

‘ရပ်လိုက်’

သူမက ဟန့်တားလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့အားလုံး ဖေဖေ ဆီကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ဖေဖေ ရှေ့
မှာ ဖြေရှင်းကြပါ၊ သမားတော်ကြီးကမြို့စားကို သွားခေါ်
နေတယ်၊ ရှင်တို့လိုက်ခဲ့ကြပေတော့’

ဝမ်းမု ရယ်လိုက်သည်။

'သမားတော်က ဘယ်တော့မှပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့စားကြီးဆီကိုလည်း ဘယ်တော့မှရောက်မှာမဟုတ်ဘူး'

'ဘာရှင့်'

'သမားတော်ကြီးကို ကျုပ်တို့က ရှင်းပစ်လိုက်ပြီလေ'

'ဟင်...ရှင်...ရှင်တို့'

ဝမ်မုက

'ကွဲ...မင်းသမီးလေးပါ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့တိုးသွားသည်။

ကျင်လီသာမက မင်းသမီးလေး၊ ဝမ်မုတို့နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ခုကွဲရောက်သွားလေတော့သည်။

အေးမြသောလေပြည်လေညှင်းပေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ရွက်ကလေးများ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာသည်။

ထိုနောက်

ခြေသံများထွက်ပေါ်လာကာ လူလေးယောက် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုလူ လေးဧကောက်မှာ ချင်းဝေ၊ ကျင်လီ၊ ဝမ်မုနှင့် ထင်လူတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျင်လီနှင့်ချင်းဝေတို့မှာ ဝမ်မုတို့၏ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ဧိတ်မသက်မသာဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြရသည်။

မြို့ပြင်သို့ ရောက်လျှင်....

ထင်လှက

‘မိတ်ဆွေကြီးဝမ်းမု ကျုပ်တို့က ကျင့်သိကို ခေါ်သွားရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ သူမကိုခေါ်စရာလိုပါ့မလွှား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းမုက ရယ်လိုက်ပြီး....

‘သူဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး အကာအကွယ် ပေးနိုင်မယ့်လူဆိုတာကို ခင်ဗျားမသိဘူးလား’

ဟု ပြောသည်။

ထင်လှက

‘တော်ကြာ ဝေမင်းသားကြီးက’

‘ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကျုပ်တို့လျှောက်ထဲမှာ သူ့သမီး ရှိနေတယ် ဆိုရင် သူ့ဘာလုပ်ခဲ့မှာလဲ’

‘ကောင်းပြီလေ မေ့သွားတာပေါ့’

ဝမ်းမုက

‘ကျုပ်လဲ မင်းက မီးဘီလူးဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို လမ်းပြ ပေးပေတော့’

ဟု ပြောသည်။

ကျင်လိက လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်-

‘မင်းတို့က ကျုပ်ကိုရှာနေကြတာလား’

စကားသံ ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ကျင်လိ ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ဦး ထွာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင်-

‘ဟင်-မီးဘီလူး’

ကျင်လိလွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

* * *

မီးဘီလူးရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ကျင်လိထိတ်လန့်သွား၏။

ဝမ်းမုန့်နှင့်ထင်လှတို့က တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။
သူမက မျက်မျှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေသည်။

မီးဘီလူးသည် ကျင်လိအားစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ အမေ့ကို ဆက်ခံရမယ့် လူတစ်ဦး
သာကြောင့် ဝါလက်ထဲကပြေးချင်တာလဲ’

ဟု ဝေငါက်လိုက်သည်။

ကျင်လိက-

‘ကျွန်တော်က မီးနတ်ဂိုဏ်းကို သဘောမကျဘူး’

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

မီးဘီးလူးက....

‘မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်’

ကျင်လိ အကြိတ်ထားလိုက်သည်။

မီးဘီလူးသည် ချင်းဝေဘက်သို့လှည့်ကာ....

‘ပင်းသမီးလေး ပါရှိနေတာ ကျုပ် ကံကောင်းသွားတယ်။
မင်းသမီးလေးရဲ့အဖေဟာ မီးနတ်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲခဲ့တယ်။ ဒါ
ကြောင့်ကျုပ်က မီးနတ်ဂိုဏ်းကို ပြန်ပြီးတည်ထောင်အခါ
မင်းသမီးလေးဟာပထမဆုံး ယဇ်ကောင်ဖြစ်ရမှာပေါ့’

ကျင်လိက-

‘ခင်ဗျား မတရားမလုပ်ပါနဲ့’

ဟု ပြောကာ ချင်းဝေ၏ရှေ့၌ အကာကွယ်ပေးထားလိုက်
လေသည်။

ချင်းဝေသည် ကျင်လိအား ကျေးဇူးတင်သွားလေသည်။

ဝမ်းမုန့်နှင့် ထင်လှတို့က-

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိ
ထားပါဦး’

‘ခြမ်း....ခြမ်း’

ခေးကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ မီးဘီလူးအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်
ပြင်ကြလေသည်။

‘ဟား....ဟား....ဟား’

မီးဘီလူးက ဟားတိုက်ရယ်မောလေသည်။

ဝမ်းမုန့်က....

‘ခင်ဗျားဆီက မီးနတ်ခေးကို ပေးပါ’

ဟု တောင်းလေသည်။

မီးဘီးလူးက မီးနတ်ခေး(ဝါ)ထူးဆန်းသောခေးကို ထုတ်
ယူလိုက်ပြီး-

'မင်းတို့လိုချင်တဲ့ခားကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်၊ လာယူပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထူးဆန်းသောခားကိုမြင်လျှင် ဝမ်းမုတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

အန္တရာယ်ကို အမှုမထားဘဲ မီးနတ်ခားကို လိုချင်သည့် ဇောဖြင့်....

'သေဖို့သာပြင်ထား'

'ယား'

ညာသံများပေးကာ မီးဘီလူးထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဝင်းလက်သော ခားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းမုတို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မီးဘီလူး သေဆုံးသွားရမည်ဟုပင် ထင်ရသည်။

သို့သော်...

မီးဘီလူးက 'အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလေသည်။

ဝမ်းမုတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြ၏။

'ခင်ဗျား ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့'

ဟု ကြုံးဝါးကာ ထပ်မံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

မီးဘီလူးက အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်းမုတို့ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

မီးဘီလူးမှာ ခေသုမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

မည်သို့ဆိုစေ-

မီးနတ်ခားအား လိုချင်မက်မောနေကြသည့် အလျှောက် ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ကြပြန်လေသည်။

မီးဘီလူးက အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

'မင်းတို့ကို သုံးကြိမ်အခွင့်အရေးပေးပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့ အလှည့်ပါ။ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ကြပေတော့'

ဟု ကြုံးဝါးကာ ခားမြှောင်ကို ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

ဝမ်းမုတို့ကလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်သား ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်နှင့် မီးဘီလူး၏ လက်ထဲ ခားမြှောင်သည် ဝင်းခနဲဝင်းခနဲလက်သွားပြီး....

'အား'

'အမလေး'

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ဝမ်းမုနှင့်ထင်လှတို့ ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြ ပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားတော့လေသည်။

ဝမ်မုနှင့် ထင်လူတို့ အမိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားကြပြီဖြစ်၏။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသဖြင့်-

‘မင်းသမီးလေး မြန်မြန်လာပါ’

ချင်းဝေ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ပြေးလွှားသွားသည်။

သို့သော်....

‘မင်းတို့ ပြေးလို့လွတ်မလား’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ မီးဘီလူးသည် သူတို့၏ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာပြီး လမ်းပိတ်ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကျင်လိတို့ မပြေးနိုင်ကြတော့ပါ။

မီးဘီလူးက....

‘ငါ့နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့စမ်း’

ဟု ငေါက်ကာ ကျင်လိတို့နှစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မီးနတ်ဂူ....

ကျင်လိတို့သည် မီးဘီလူး၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရကာ မီးနတ်ဂူသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သည်။

မီးနတ်ဂူ၏ အခြေအနေကား အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝေမင်းသားကြီး၏ တပ်ဖွဲ့များနှင့် သိုင်းသမားများ၏ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စိတ်ပြောင်းစေသောဆေး တိုက်ကျွေးထားခြင်းခံရသော အဝါရောင်သိုင်းသမားဆိုးများ မရှုမလှချေမှုန်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးနတ်ဂူပိတ်တံကြီးသည်လည်း အပိုင်းပိုင်းကျိုးပဲ့ကာ မြေပေါ်ကျနေ၏။

မီးဘီလူးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ကာ ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

‘တောက်....ဒါဟာ ဝေမင်းသားကြီးရဲ့လက်ချက်ပဲ၊ ငါက တယ်တော့မှ မကျောဘူးဆိုတာ မှတ်ထား’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

ချင်းဝေဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်၏။

ချင်းဝေ ရင်ထိတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်လိက...

'ခင်ဗျား မတရား မလုပ်ပါနဲ့'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက-

'ကျင်လိ၊ မင်း ဖယ်လိုက်စမ်း'

ကျင်လိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဘယ်သူကမှ လက်မခံနိုင်ဘူး။
ကျုပ်လဲ လက်မခံနိုင်ဘူး'

'မင်း-မင်း'

'ခင်ဗျား ရပ်တန်းက ရပ်ပါကော့'

မီးဘီလူးသည် ကျင်လိကိုတစ်လှည့် ချင်းဝေကိုတစ်လှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံးဖြင့်-

'ကောင်းပြီ၊ သူ့ကိုမသတ်စေချင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ'

ကောင်းပါပြီဗျာ'

ကျင်လိ သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

တောင်ခြေတွင် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

ကျင်လိ၊ ချင်းဝေနှင့် မီးဘီလူးတို့သည် တောင်ထိပ်ပေါ်
သို့ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်လိ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။

'တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအနီးသို့ရောက်
လျှင် မီးဘီလူးက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ချင်းဝေသည် ကျင်လိ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်လေသည်။

ကျင်လိက-

'မင်းသမီးလေး ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့'

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက အသက်ချမ်းသာပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သော်
လည်း ကျင်လိတို့ မယုံကြည်ကြပါချေ။

မီးဘီလူးသည် ကျင်လိနှင့်ချင်းဝေတို့အား စိုက်ကြည့်၏။

'မီးနတ်ဂူလဲ ပျက်စီးသွားပြီ၊ မီးနတ်မယ်ထော်ရုပ်တုလဲ
ပျက်စီးသွားပြီ၊ ကျုပ်ဘဝမှာဘာမျှော်လင့်ချက်မှမရှိတော့ဘူး'

အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကျင်လိက....

'ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က ရပ်
လိုက်ပါဒတာဗျာ'
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
မီးဘီလူးက-

'ကောင်းပြီ၊ မင်းက ကျုပ်ရဲ့စကားကို နားထောင်မယ်
ဆိုရင် မင်းသမီးလေးကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်'
ကျင်လိက-

'ကျုပ်က ဘာကို နားထောင်ရမှာလဲ ပြောပါ'
မီးဘီလူးက....

'မင်းသ ကျုပ်ရဲ့အမွေကို ဆက်ခံရမယ်၊ ကျုပ်နောက်ကို
လိုက်ခဲ့ရမယ်'

'ဗျာ'

'ဒါဆိုရင် မင်းသမီးလေးကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်'
ကျင်လိက....

'ကျုပ်က နားမထောင်ဘူးဆိုရင်ကော'
မီးဘီလူးက....

'မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့'

'ခင်...ခင်ဗျား'

'မင်း ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေးပါ၊ ဒါ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားပဲ'
မီးဘီလူးက ပြတ်သတ်သားသား ပြောလိုက်လေသည်။

ချင်းဝေ ကြောက်လန့်သွားလေသည်။

ကျင်လိလည်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းဝေသည် ကျင်လိကို အားကိုးထကြီး ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်လိ ငိုငိုသွားသည်။

သူက ကူညီချင်းမပြုလျှင် ချင်းဝေ ဗုက္ခရောက်တော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

မီးဘီလူးက-

ကျင်လိ၊ ငါက မင်းကိုချမ်းသာပေးရမလား၊ မင်းသမီး
လေးကို ချမ်းသာ ပေးရမလား ပြောပါ'
ဟု ပေးလေသည်။

ကျင်လိ အံကြိတ်လိုက်ပြီး....

'ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက်
လုံးဝမကူညီနိုင်ဘူး'
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက-

'ဒါဆိုရင် မင်းသမီးလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးယဇ်
ကောင်ဖြစ်လာရတော့မှာပေါ့'

'ခင်-ခင်ဗျား'

မီးဘီလူးက ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ကျင်လိက ကြောက်ရွံ့နေသော ချင်းဝေ၏ ရှေ့တွင် ရပ်
တပ အကာအကွယ် ပေးထားလိုက်လေသည်။

ချင်းဝေထံမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်လိက-

'သခင်မလေး ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က သခင်မလေး
ကို ကူညီပါ့မယ်'

အားပေးစကားပြောလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက-

ကျင်လိ၊ မင်း ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း'

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျင်လိက-

'ခင်ဗျားက မင်းသမီးလေးကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

'သူ့ကို ချမ်းသာပေးရမယ်ဆိုတော့ မင်းက ငါ့စကားကို
နားထောင်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

ကျင်လိ မတတ်သာတော့ဘဲ အလျော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

'ဟား-ဟား-ဟား'

မီးဘီလူးက ဟားတိုက် ရယ်မေအိုလိုက်လေသည်။

ကျင်လိက....

'မင်းသမီးလေးကို လွှတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက....

'ကောင်းပြီ၊ ငါ့စကား နားထောင်မယ်ဆိုရင် ဟောဒီ
ဆေးလုံးကို အရင်ဆုံးသောက်ရမယ်'

'ဗျာ'

'ဒီဆေးလုံးလေးကို သောက်လိုက်တာနဲ့ မင်းသမီးလေးကို
လွှတ်ပေးလိုက်မယ်'

ကျင်လိ အကြိတ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ကတိတည်ပါစေ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မီးဘီလူးက-

'စိတ်ချ၊ မင်းသာသောက်လိုက်ပါ'

ကျင်လိက ဆေးလုံးလေးကိုယူကာ သောက်ချလိုက်လေ၏။

၃၆၄ ဝဏ္ဏအောင်

'မလုပ်နဲ့'

မင်းသမီးလေးက ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျ
သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်လီသည် မီးဘီလူး၏ဆေးကို သောက်ချလိုက်ပြီဖြစ်
လေသည်။

မင်းသမီးလေးချင်းပေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

'ဟား-ဟား-ဟား'

မီးဘီလူးက စားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျင်လီက....

'ခင်ဗျားရဲ့ကဟိအတိုင်း မင်းသမီးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်
ပေတော့'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက-

'ကျင်လီ၊ မင်း အလိမ့်မိသွားပြီ'

'ဘာဗျ'

'မင်း သောက်လိုက်တာ စိတ်ပြောင်းစေတဲ့ ဆေးလုံးပဲ'

'ခင်....ခင်ဗျား'

ကျင်လီ ခေါ်ပူသွားလေသည်။

မီးဘီလူးက....

'ရှေ့-ဒီဝေးကို ယူလိုက်စမ်း'

ထူးဆန်းသော ဓားအား ကျင်လီကို ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်လီက ဓားမြှောင်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

မီးဘီလူးက....

'မင်းသမီးလေးဟာ ငါတို့မီးနတ်ဂိုဏ်းရဲ့ ပထမဆုံး ရာဇ်
ကောင်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို မင်းလက်ထဲက ဓားမြှောင်နဲ့ အဆုံး
စီရင်လိုက်ပေတော့'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်လီသည် ဓားမြှောင်ကို ဝေ့ယမ်းကာရှေ့တိုးလိုက်၏။

မီးဘီလူးက....

'ဟုတ်ပြီ၊ အဆုံးသာစီရင်လိုက်ပေတော့'

ဟု လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်လီက ရုတ်တရက် ပနာက်လှည့်လိုက်သည်။

မီးဘီလူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားလျှင် ဓားမြှောင်ဖြင့်
ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မီးဘီလူးမရှောင်
နိုင်တော့ပါချေ။

ထူးဆန်းသောခားမြောင်သည် မိဘီလူး၏ ရင်၌ စိုက်
ဝင်သွားလေတော့သည်။

‘အား’

မီးဘီလူး ခူးရှုစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

~ * ~

ကျင်လိသည် သမားဟော်ဝမ်းထံမှ ဖိတ်ပြောင်းစေသော
ဆေးလုံးသည် သိုင်းပညာ မတတ်သူများအပေါ်တွင် မည်သို့
မျှ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖိတ်ပြောင်းစေသောဆေးလုံးကို လိမ်ညှာပြီး
တိုက်ကျွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိထားသော်လည်း တမင်
သောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖိတ်ပြောင်းသွားပြီ ထင်နေသော မီးဘီလူးအား အငိုက်
ဖမ်းကာ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မီးဘီလူး လဲကျသွားသည်။

‘ဟေး’

ကျင်လိ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကျင်လိသည် မင်းသမီးလေးချင်းဝေ၏ အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့လေသည်။

ထို့အတူ....

ချင်းဝေသည် ကျင်လိ၏ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်သက်သေ
ခံပေးသဖြင့် ကျင်လိမှာ လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲခံနေရရာမှ
လွတ်မြောက်သွားပြီး လှရန်မြို့စားနှင့် ဝေမင်းသားကြီးတို့၏
မြောက်စားခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ဝေမင်းသားကြီးက အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော
ကျင်လိနှင့် ချင်းဝေတို့အား လက်ထပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျင်
လိ၏ တဝတစ်လျှောက်လုံး အေးချမ်းသာယာသွား ပေတော့
သည်။

* * *

ပဒေသနာ
ဦးစီးဌာန
ရန်ကင်းမြို့
၇၀၀၀၀

၃၆၈ ဝဏ္ဏအောင်

ထူးဆန်းသောခံား-

ကျင်လိသည် မီးဘီလူးအား အငိုက်ဖမ်းကာ လုပ်ကြံနိုင်
ခဲ့လေသည်။

သူက ဓားမြောင်ဖြင့် မီးဘီလူး၏ ရင်ထဲကို ထိုးစိုက်ချခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဓားမြောင်သည် မီးဘီလူး၏ ရင်ဝဋ်စိုက်ဝင်လျက် ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်လော။

သို့မဟုတ်....

ကျင်လိ၏ လက်မှ လွတ်ကျသွားသည်လောမသိ....

ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

* * *

လွင်စာပေ

မေတ္တိ ၁၅/၁၃၈၊ ဇေယျ
တောင် ၄ မြို့
ရန် ၂၀၇၄၄

ဓု-ဇာတ်သိမ်းပြီး၏။

ဝဏ္ဏအောင်